

Đông Phương Nhất Chiến

Contents

Đông Phương Nhất Chiến	1
1. Chương 1: Mình Không Khóc	2
2. Chương 2: Tả Ý Đại Bạt Mặc	5
3. Chương 3: Lưu Bạch Tiểu Đề Thi	12
4. Chương 4: Bạt Mặc Thần Phủ Phá Hỏa Quang	15
5. Chương 5: Người Đàn Bà Có Lòng Bàn Tay Gạch Ngang	25
6. Chương 6: Tứ Thiển Hoa	30
7. Chương 7: Hồng Công Tử	34
8. Chương 8: Ngày Nào Như Ngày Đó	39
9. Chương 9: Độc Vũ	44
10. Chương 10: Cái Lăn Gặp Gỡ Đó	52
11. Chương 11: Diễm Nhất Tiến	55
12. Chương 12: Một Trận Chiến Hoang Đường	58
13. Chương 13: Đại Phương Nhất Đường	62
14. Chương 14: Kinh Diễm Nhất Kiếm	67
15. Chương 15: Tử Ốc	73
16. Chương 16: Tại Thủy Thất Phương	76
17. Chương 17: Đường Phương	83

Đông Phương Nhất Chiến

Giới thiệu

Một người còn rơi nước mắt được chính là vì họ vẫn còn có tình cảm, Đường Phương cảm thấy mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-nhat-chien>

1. Chương 1: Mình Không Khóc

Cô là người con gái chưa bao giờ khóc trước mặt người khác.

Cô cho rằng khóc chỉ là chuyện của kẻ nhu nhược.

... Làm một người con gái, có thể ôn nhu, có thể ôn thuận, nhưng không được hề một chút là rơi nước mắt: rơi nước mắt cũng chia làm hai loại, lúc mình cảm động đau lòng, rơi nước mắt cũng chẳng sao, người ta cũng đâu phải cây cỏ, ai mà vô tình cho được?

Một người còn rơi nước mắt được chính là vì họ vẫn còn có tình cảm, Đường Phương cảm thấy mình là một người nhiều tình cảm; có điều, lúc gặp phải điều oan khốc, thật hoảng sợ thì nhất định không được rơi nước mắt, không những vậy, còn vạn vạn điều không được rơi nước mắt, bởi vì đang lúc bị thất thế mà rơi nước mắt, không phải là yếu hèn lắm sao?

Lúc yếu đuối mà rơi nước mắt, không phải là đi xin xỏ người ta đồng tình với mình?

Con người sống trên đời, có mạnh có yếu, hà tất phải đem cái chuyện lúc mình bị yếu đuối ra cho người ta đồng tình!

Đường Phương trước giờ cảm thấy làm cho người ta đồng tình với mình là một chuyện mất sĩ diện vô cùng.

Cô là Đường Phương của Đường môn, tại sao lại đi để người ta đồng tình với mình?

Còn có chuyện gì mà cái đầu thông minh và đôi bàn tay, với cả một thân bản lãnh ám khí của mình không giải quyết được?

Bởi vậy mà trước giờ cô chưa từng vì sợ hãi mà rơi nước mắt.

Hai chữ “bi phần”, đối với cô mà nói, cô sẽ hóa bi phần thành một thứ lực lượng, sớm chiều vì thiên hạ mà xen vào chuyện bất bình, nổi giận mà rút kiếm ra giải quyết.

Có điều, kinh nghiệm nào thì cũng phải từ học hỏi mà có được.

Ai cũng đều phải trải qua cái lúc mình vừa mới học hành thành tài ra.

Cái lúc cô vừa xuất đạo ra, Đường Phương cũng đã “khóc” qua một lần.

Trước mặt công chúng rơi nước mắt qua một lần.

Cái chuyện lần đó thật tình làm Đường Phương “muôn kiếp không quên”.

Bất quá, lần đó xảy ra rồi Đường Phương phản kích lại, cô cũng đã làm cho người trong vũ lâm “kinh hãi giật cả mình”.

Và từ đó cũng đối với cô có một ấn tượng sâu xa, nhìn cô với cặp mắt khác biệt người thường.

Bọn họ đều là những tay hảo thủ sử ám khí rất nổi danh trong giang hồ :

Đại Thạch công tử Dương Thoát và Chí Tại Thiên Lý Lôi Biến.

Hai người bọn họ đánh ngang tay nhau, không phân thắng bại, nhưng Đường Phương cảm thấy hai người hình như đều chưa sử tận hết toàn lực.

... Cho dù bọn họ có sử tận hết năng lực, cô cảm thấy mình nhất định có thể thắng được bọn họ.

Châu Kê Đường Bất Toàn rón rén chạy lại chỗ cô khuyên: “Tiểu Phương, ta xem cháu đừng đánh nữa là hơn, ám khí của Dương công tử và Lôi thiếu hiệp, khó đề phòng lắm, vạn nhất cháu có sơ thất gì, ta cũng không muốn vậy”.

Đường Phương bật cười: “Cháu ứng phó được mà, Ngũ Thập Thất thúc cứ yên lòng đi thôi”.

Hỏa Hạc Lôi Bạo Quang cũng len lén lại chỗ cô khuyên bảo: “Thế diệt nữ, ta xem cháu như vậy là được rồi, nơi đây cao thủ nhiều như thế, cháu được hạng ba, cũng nên bằng lòng thỏa ý rồi, hà tất phải lên lôi đài thua trận cho xấu mặt!”

Đường Phương không chịu: “Lôi thúc thúc cho rằng cháu sẽ thua sao! Nói đến chuyện tỷ thí cho rõ thắng thua, cho dù Lôi thúc thúc với Ngũ Thập Thất thúc lên đài, cháu cũng muốn đánh thử rồi mới nói, tỷ thí rồi mới được!”

Lôi Bạo Quang cười nhạt, cùng với Đường Bất Toàn lắc lắc đầu, Đường Bất Toàn hình như thở ra một hơi. Đường Phương chẳng thèm để ý đến những thứ đó.

Đường Phương của lúc đó là con ghé mới sinh ra có biết sợ gì đến cạp, chỉ biết có chuyện dùng tài nghệ tuyệt thế của mình ra tưởng lập công thể gian, có hiểu gì đến bao nhiêu chuyện nhân tình thế thái, mà tự mình ức chế lấy mình.

... Cho đến hiện tại, cô vẫn cứ y như vậy.

Lúc ấy đã gần tối, Hỏa Hạc Châu Kê tuyên bố sáng mai bắt đầu tỷ thí tiếp, Đường Phương thấy Đường Bất Toàn với Lôi Bạo Quang đang cùng Lôi Biến Dương Thoát thì thầm với nhau, nói thì nhỏ mà cười thì lớn, cô cũng chẳng để ý.

Trong mười tám tay cao thủ trẻ tuổi một thế hệ đó, trừ Đường Phương ra, còn có hai cô thiếu nữ khác, một người là Tam Sinh Hữu Hạnh Cổ Song Liên, người kia là Hồng Thần Thích Mai Kỳ, bọn họ hai người đều lại khuyên Đường Phương: “Chắc mi đừng có đánh nữa thì hay hơn, làm hạng ba, cũng chẳng phải là chuyện gì xấu mặt, mi xem, bọn tao mới có một ngày đã bị đào thải ra khỏi cuộc tỷ thí rồi đó!” Mai Kỳ kiên nhẫn ngồi khuyên bảo.

“Hạng ba?” Đường Phương nói: “Có gì thì cũng phải hạng nhất, lấy hạng ba về làm gì? Để mừng tuổi sao?”

“Ý, Tiểu Phương, mi không biết đó, Dương Thoát là con rể lớn của Đường Bất Toàn, Lôi Biến là cháu ruột của Lôi Bạo Quang”, Cổ Song Liên ráng khuyên Đường Phương bỏ cuộc: “Mi nghĩ xem, Lôi Bạo Quang với Đường Bất Toàn làm gì để cho mi chiếm đầu bảng nhỉ?”

“Tao đánh thắng bọn họ, không phải là xong rồi sao!”

Đường Phương vẫn không để tâm, “Bọn mi cứ yên lòng, thứ nhất, tao sẽ thắng mà; thứ hai, tao xem Ngũ Thập Thất thúc của tao với Lôi thúc thúc đều là những người hiểu rõ chuyện công chuyện tư”.

Đường Phương chẳng khi nào muốn nghe ai khuyên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Phương đang tắm rửa trong buồng tắm khách sạn.

Cô có cái thói quen phải tắm buổi sáng sớm.

Thình lình, dưới lầu có người la lớn lên: “Mau bắt ăn trộm!”

Tiếp theo đó, có bóng người thấp thoáng, tiếng người la ó om sòm, đổ xô lại trước cửa phòng.

Đường Phương vội vã la lên: “Đừng vào đây... Tôi đang...”. cửa phòng tắm đã bị tông ra, người lãnh đầu xông vào là Dương Thoát và Lôi Hoán, tiếp theo đó là mười một mười hai gã cao thủ ám khí khác cùng đổ xô vào trong phòng.

Đường Phương trên người không có lấy một mảnh vải che thân, cô chỉ còn nước thụt người xuống vào trong bồn, hoảng hốt không sao kể xiết, cô đỏ cả mặt mày lên, la lớn: “Ra mau!”

Một bọn vừa xông vào, vừa la vừa hét, còn cố ý bước lại nhìn quanh nhìn quất: “Ừa, Đường cô nương thiệt hững hờ mà...”.

“Úi dào, Đường tiểu muội không sợ bị lạnh sao?”

“Úi dào, Đường sư muội thân thể rắn rỏi quá, ta đi khắp cả thiên hạ còn chưa thấy một ai...”.

“Đường đại muội tử, mạo muội quá, bọn ta vốn vào đây bắt ăn trộm, nào ngờ lại được no con mắt!”

Lôi Hoán và Dương Thoát lãnh đầu cả bọn nói năng sàm sỡ.

Đường Phương tức muốn khóc òa lên.

Bình khí cô không để bên cạnh mình, tự nhiên cũng chẳng đem ám khí vào trong bồn tắm.

Cô chẳng biết làm sao, chỉ còn nước trầm mình sâu xuống vào trong bồn.

Nhưng cái bọn đó cứ bước lại gần.

“Đồ vô sĩ!”

Đường Phương giận dữ mắng lên: “Mau rút ra ngay!”

“Cút?”

Lôi Biển cười đến độ cái nốt ruồi “mỹ nam chí” bên cổ bên trái muốn rung cả lên: “Chúng ta còn đang phải bắt trộm mà! Dưới bồn tắm của cô có giấu đĩa nào không?”

”Y? Mới sáng sớm mà Đường nữ hiệp không mặc quần áo ở đây đợi ai.

Không lẽ tính dùng mỹ sắc dụ dỗ bọn ta sao?”

Dương Thoát dùng mu bàn tay đập đập vào bờ thành của bồn tắm, cố ý làm như chú ý vào bồn, vừa nói: “Muốn bọn ta cúi đầu xưng thần trên lôi đài sao?”

Đường Phương không còn nhịn nổi.

Cô xuất thủ.

Trong tay cô không hề có một tấc khí giới.

Cũng chẳng có ám khí.

Trên người cô không có lấy một mảnh vải.

... Cô chẳng thể nào trần truồng nhảy ra đánh nhau với một bọn vô lại du đảng đó cho được.

Cô không hề ra khỏi bồn tắm Trong bồn có nước.

Cô tạt nước.

Lực tạt vào trong nước, muôn ngàn giọt nước, dưới ánh nắng ban mai rực rỡ lóng lánh muôn màu, thành ra những thứ ám khí vừa dày đặc vừa trong suốt.

Những thứ ám khí đó không thể nói là từng giọt từng giọt bắn xuyên thủng qua được thân thể đối phương, có điều, ít nhất nó cũng làm cho một bọn thiếu niên du đảng đập vào cho có đĩa thì ôm mặt, có đĩa thì ôm mặt, điệu bộ hết hoảng hoang mang, la hét om sòm.

Chính ngay lúc đó, Mai Kỳ và Cổ Song Liên đã kịp thời chạy lại.

Đường Phương dù gì thì cũng là người có quyền lực lớn nhất trong Đường môn ở đất Thục... cháu cưng của Đường lão thái thái, bọn họ rốt cuộc cũng không dám đùa giỡn quá mức.

Mai Kỳ và Cổ Song Liên vừa lại, bọn họ bèn chỉ còn nước cười lên hô hô một trận rồi bỏ đi.

Đường Phương hoa dung nguyệt mạo, thật ra đã làm cho một bọn du côn mê mẩn tâm hồn, chỉ vì Đường Phương chán ghét cả bọn, nếu không nham nhở, thì thủ đoạn sử ám khí cũng tỷ mỉ âm hiểm, cô vẫn xem không thuận mắt, trước giờ không bao giờ rồi công niệm nở với bọn họ.

Cả một bọn vô lại đó, chạy vào phòng tắm của Đường Phương phá rồi một trận chờ cô ra khỏi bồn tắm, bây giờ chuyện đã qua lâu rồi, đĩa nào đĩa nấy vẫn còn thần hồn điên đảo, mơ màng không quên nổi.

Nhưng chính Đường Phương mới là kẻ thật sự nghiêng răng nghiêng lợi không bao giờ quên.

Cô thề trả cho được mối nhục đó.

Buổi trưa ngày hôm đó, tỷ thí lại tiếp tục.

Trước lúc khai chiến, mỗi người phải giao túi ám khí của mình cho Châu Kê và Hỏa Hạc kiểm tra, để đề phòng có người tẩm độc hoặc đem theo ám khí mạnh mẽ giết người lên lôi đài, tránh khỏi chuyện mất mạng.

... Ví dụ như cao thủ nhà họ Lôi nổi tiếng có phích lịch ám khí, nếu mà bọn họ trang bị hỏa dược mạnh mẽ vào ám khí của mình, e rằng ai trúng phải không khỏi máu me tan xác.

Còn như họ Ôn chuyên sử dụng độc dược, hoặc những tay hảo thủ phái độc tông của nhà họ Lô, tẩm chất kích độc vô hình vào ám khí, e rằng không những gặp máu là đông lại, ngay cả chưa gặp máu mà gặp gió không thổi cũng không khỏi đoạt mạng người ta, càng không thể nào đề phòng cho nổi. Do đó, ám khí của những người tham dự tỷ thí phải được kiểm tra trước. Rốt cuộc, tỷ thí lôi đài thế này là chỉ để phân thắng bại, chẳng phải là mười oan chín cừu gì, nhất định phải sống chết mới xong. Đường Phương đem theo mười một thứ ám khí, trong đó có hai thứ là ám khí tuyệt môn của cô. Cô đưa tụi cho Lô Thúc Thúc và Ngũ Thập Thất thúc kiểm tra xong bèn lên lôi đài. Lô Biển và Dương Thoát đang cười tít mắt, mặt mày lộ vẻ đầy ác ý: “Đường tiểu muội tử, cô đã đầy đủ quần áo rồi, ai ai cũng thấy rõ thấy ràng rồi, lần này bọn chúng ta nhượng cho cô một trận được chăng?”

“Đường tiểu cô nương, bọn mình sáng nay cách biệt rồi, anh đây nhớ quá chùng chùng, bọn anh đây, em chọn một người lên đài, đều tùy theo ý em cả đấy”.

Đường Phương mặt mày lạnh như tiền, cô dùng sức cắn chặt lấy môi, hất mặt lên một cái nói: “Hai đứa mày cùng lên hết cả đi”.

Dương Thoát và Lô Biển nhất tề cười lên hô hố.

“Cô nương hứng trí thiệt không vừa mà, tham quá chùng!”

“Nhất tề thì nhất tề, đó là cô kêu nhé, chúng ta chỉ nghe theo thôi đó!”

Đường Phương nghe không hiểu cái ý châm chọc trong lời nói của Lô Biển và Dương Thoát.

Cô chỉ nghe có tiếng cười hắc ám tiếng sáo thô bỉ dưới đài.

Cô tức giận quá chùng.

Mặt cô trắng như tuyết mùa xuân, eo cô nhỏ như lá cỏ, đôi môi mọng, nước da như mật, mặt mày xinh xắn như trăng rằm, mày ngài oai nghi sắc sảo.

Cô dùng sức chum miệng lại, hai cái má lúm đồng tiền sâu hoắm hiện ra mồn mồn.

Ngay cả lúc muốn khóc cũng lộ cặp má lúm đồng tiền làm người ta muốn sụm cả linh hồn.

Cô giận muốn khóc lên.

Muốn khóc.

(Mình không khóc) Mình nhất định không khóc.

Mình nhất định không thể rơi nước mắt trước mặt bọn người thô bỉ ác độc đó.

Cô đợi.

Cô đợi bọn họ lên đài.

Bọn họ lên đài rồi, cô sẽ xuất thủ rõ ràng, không nể nang, giáo huấn cho bọn họ một trận cho thống khoái: cho bọn họ biết Đường Phương chẳng phải dễ chọc vào, chẳng phải thứ dễ đụng vào!

2. Chương 2: Tả Ý Đại Bạt Mặc

Đường Phương đối đãi với người, trước giờ vốn có một nguyên tắc: người ta đối đãi tốt với cô, cô đối đãi càng tốt với người ta; người ta xấu xa với cô, cô mới đối đãi xấu xa với người ta.

Cô vốn cho rằng, cô đối đãi tốt với người ta, người ta sẽ đối đãi tốt với mình, không biết rằng, trong giang hồ cũng có một nguyên tắc không thành chương pháp: người ta đối với mình tốt, mình bèn lấn lướt; người ta đối với mình hung dữ, mình bèn sợ người ta.

Còn nói đến Dương Thoát và Lôi Hoán đây ư, cũng thật là không biết xấu mặt, hai người cứ vậy mà nhảy lên lôi đài một lượt.

Kỳ thực, chuyện đó, trước đó một đêm, Lôi Hoán đã cùng Dương Thoát bàn luận kỹ càng: “Đường Phương con nhỏ đó tuy chẳng hiểu chuyện gì, lại nóng nảy quá chừng, nhưng bản lãnh nhất định là không vừa, mi còn chưa thấy hôm nay nó đánh nhau một trận với Hành Vân Lưu Thủy Từ Vũ...”. Lôi Biễn gãi gãi cái mũ ruồi bóng loáng một bên cổ, nói: “Từ Vũ một mặt múa may một mặt phóng ám khí, cái kiểu múa may của hắn làm cho ai nấy đều hoa mắt cả lên, chẳng kịp thấy gì khác, ám khí của hắn tự nhiên là thanh đông kích tây bách phát bách trúng, có điều, gặp phải Đường Phương, lập tức đã bị con nhỏ dùng Tả Ý Đại Bạt Mặc và Lưu Bạch Tiểu Đề Thi đánh cho rớt xuống đài, xem ra, bọn mình không nên khinh thường nó, phải đề phòng cái chuyện cả năm đi bắt se sẻ, đợi đến hôm nay để cho se sẻ mổ mù mắt! Tuy nói là để cho bọn mình được thắng giải, nhưng cũng đừng có chìm thuyền vào trong rãnh nước, bại vào tay con nhãi ranh!”

“Đề phòng! Tao mà không đề phòng! Từ trận đầu tiên, tao đã thấy Bách Phát Bách Trúng Trương Tiểu Ngư bị thương luôn hai thứ Bạt Mặc Thần Phủ và Lưu Bạch thần tiễn của Đường Phương, tao mà còn không đề phòng nữa!”

Dương Thoát cũng nói giọng nặng nề: “May mà con nhỏ đó bản lãnh thì cao, nhưng kinh nghiệm trong giang hồ còn thua mình xa lắc, làm cho nó tức giận lên, dùng trí thắng nó cũng không khó!”

Nói một hồi rồi bỗng hứng chí lên, vỗ xuống mặt bàn một cái, thọt ra một câu: “Con mẹ nó, con nhỏ ranh đó đẹp ngứa ngứa muốn chết người!”

“Tao mà còn sợ ngứa ngứa gì? Một mình nó xông xáo trong giang hồ, còn chạy đâu cho thoát khỏi!”

Lôi Biễn cười quái dị nói: “Với nữa là, Quang thúc và Đường lão, ai cũng không hiềm ra mặt giúp bọn mình!”

“Cũng phải coi chừng đó!”

Dương Thoát tự nhiên lại đâm ra cẩn thận, “Nói gì thì nói, cũng không thể đắc tội cái lão bà bà ở Đường môn xứ Thục kia, nếu không, có năm ba chục Đường Phương thì nghĩa lý gì, chỉ có điều vạn nhất mà chọc Đường lão thái thái nổi giận lên, bọn mình cũng chịu không nổi xoay vòng vòng đó!”

“Xoay vòng vòng?”

Lôi Hoán đưa hai bàn tay lên ngực, lòng bàn tay hướng lên trời, vừa cười thô bỉ vừa nói: “Bọn mình có thể mượn đao giết người, giết người không thấy máu cơ mà! Xoay? Tao xem thử sáng mai con nhỏ đó xoay có nổi không!”

Hai người một mặt vừa cười nói thô tục, một mặt đi tìm một bọn tử đảng Trương Tiểu Ngư, tìm kế làm bộ bắt trộm xông vào phòng tắm, bây giờ Đường Phương nhất thời tức giận quá, lỡ lời nói hung hăng, hai người bèn mượn cớ cùng xông hết cả lên đài ứng chiến.

“Được!”

Đường Phương cảm thấy cả một bọn đang cười cợt la ó hợp mưu với nhau, cô tức muốn nhát cả môi, muốn lạnh cả mặt, cô không sợ, có tỷ thí thì xem ai cao minh hơn, được, muốn nhào lại, thì cứ nhào hết lại!

“Lại đi!”

Dương Thoát sử binh khí là chiếc khóa bằng đá.

... Ám khí chuyên về nhẹ, nhanh, nhỏ, linh xảo, làm sao đi sử một cái khóa bằng đá trầm trọng to lớn làm ám khí được?

Có điều Dương Thoát làm được.

Gã trời sinh thần lực, cầm đồ nặng như đồ nhẹ.

Cây khóa đá gã vung trên tay lên, xem nhẹ như không có gì cả.

Có điều Đường Phương lại bị bức cho không có chỗ mà né, không có chỗ mà dung thân.

Ngay cả những người đứng gần trước đài trong vòng ba trượng cũng bị kinh phong từ cây khóa đá bức cho thở không muốn ra hơi.

Trên đài bây giờ chỉ còn có luồng kinh phong phát ra từ cây khóa đá...

phảng phất cả một khoảng lôi đài rộng lớn thế, chỉ có một cây khóa đá đang qua lại bay múa!

Làm cho Đường Phương cảm thấy khó mà đối phó được, lại chẳng phải là cây khóa đá.

Mà là cái gã Chí Tại Thiên Lý Lôi Biến đang từ trong luồng kinh phong khích thích khắp trời, dùng một cây roi mềm như tơ làm ám khí đánh tới!

Cây roi của Lôi Biến, biến hóa vạn nẻo!

Đáng sợ và khó ứng phó nhất, đã chẳng phải là cây khóa đá của Dương Thoát, cũng chẳng phải cây roi của Lôi Biến, mà chính là cây khóa đá của Dương Thoát phối hợp với cây roi trong suốt của Lôi Biến!

Đường Phương vốn vẫn đối phó được bao nhiêu đó.

Bởi vì cô có Lưu Bạch thần tiên và Bạt Mặc thần phủ.

Chỉ cần địch thủ để lộ ra một chỗ sơ hở, cô có thể phóng ra Lưu Bạch thần tiên!

... Cho dù ngay cả đối thủ có cao cường đi nữa, cô cũng có thể dùng Bạt Mặc thần phủ để chống cự lại!

Có điều, lúc này Đường Phương lại hoàn toàn chẳng thể nào chống cự được.

Bởi vì trong tay cô không có thứ ám khí gì để chống lại.

Cái bọc ám khí của cô đã lọt đi đâu mất ám khí!

Ám khí của cô vốn nằm trong bọc, tại sao lại lọt đi đâu mất nhỉ?

Chính cô cũng không biết.

Rõ ràng là cô đã bỏ châm và đao vào hết trong bọc, tại sao lại...?!

Cô chẳng còn kịp suy nghĩ gì nhiều.

Dương Thoát và Lôi Biến đang phát động toàn lực hướng về cô tấn công tới tấp!

Dương Thoát và Lôi Biến đã chắc mẫm là phải được, chắc hẳn là phải thắng!

Bọn họ lấy hai đánh một, Đường Phương chỉ là một cô con gái yếu đuối, huống gì trong tay cô chẳng còn có vũ khí gì để chống cự... Bọn họ chẳng còn lý do gì mà không thắng được!

Bất quá, bọn họ cũng không thắng được ngay lúc đó.

Bởi vì bọn họ quên đi mất một tuyệt nghệ của Đường Phương: khinh công!

Môn Yến Tử Phi Vân Tung của Đường Phương lại có thể đang lúc bị Dương Thoát và Lôi Biến hợp công như vậy, vẫn có thể duy trì không bị thua kém tý nào.

Ít nhất, không bị hai gã đàn ông gian trá đó bức cho rút xuống đài.

Mãi đến lúc Dương Thoát thấy đánh hoài không thắng, bèn đi làm một chuyện.

Y thở ra một tiếng lớn.

Cây khóa đá bị tan nát ra.

Cây khóa đá vừa bị vỡ nát ra, bèn trong nhảy ra ít nhất là bốn trăm sáu chục con bọ cạp, châu chấu, dơi, trùn, rắn độc, chuột nhất một đám, hết cả thấy biến thành “ám khí sống” ào tới cắn xé Đường Phương.

Đường Phương sợ quá chừng.

Cô không sợ chết.

Cô sợ dơ bẩn, cô sợ trùn, sợ những thứ làm người ta thật ghê tởm!

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng đó, cô còn dựa được vào bản lĩnh khinh công của mình, bay lờng vòng trên không trung, cố sức duy trì, xem ra cũng chưa bị bức rơi xuống đài.

Đường Phương trên đài, như một con chim én bay qua bay lại, thành ra như có bảy Đường Phương đang bay lượn.

Mãi đến lúc Lôi Hoán không thể nào còn nhìn nổi, lại còn sợ đêm dài nhiều mộng mị, do đó rút cuộc gã bèn xuất thủ... độc thủ.

Độc thủ của gã chẳng cần phải động thủ.

Gã chỉ cần động cái mặt.

Gương mặt của gã bỗng co nhúm lại, cái mặt ruồi một bên má, bay phụt ra nhanh như chớp!

Lần này, Đường Phương có đề phòng cũng đề phòng chẳng xong.

Cô trúng phải cái mặt ruồi, thân hình từ từ mềm nhũn ra, bao nhiêu con trùn rắn độc bèn bò hết cả lên người cô.

Phen này, cô sợ quá hét cả lên.

“Ngừng tay...”. Đường Bất Toàn rút cuộc đứng dậy, đằng hắng lấy giọng, nói: “Thu hết mấy thứ độc vật lại ngay”.

Dương Thoát không dám trái lời.

Đường Phương nói giọng bi phẫn: “Tại sao Dương Thoát lại có thể dùng mấy thứ độc vật đó trong lúc tỷ thí? Lôi Hoán còn ám toán cháu nữa...”. Đường Bất Toàn cười ra vẻ hiền từ nói: “Mấy thứ độc vật của Dương công tử, thật không hề cần con có phải không? Như vậy cũng không kể là phạm quy”.

Lôi Bạo Quang nhấn nha nói: “Ám khí vốn là làm cho người ta đề phòng không sao hết, ám khí của Lôi Hoán không hề sai trái gì cả, ngược lại còn xuất sắc nữa là khác”.

Đường Bất Toàn nghiêm mặt, tay áo màu đỏ phát phơ oai vệ, nói từng tiếng một: “Tiểu Phương, cháu đã thua rồi, phải chịu nhận thua đi”.

Lôi Bạo Quang nghiêm trang nói: “Kỳ tỷ thí ám khí tại Nhất Phụng Đình lần này, Dương Thoát và Lôi Biến đều đứng đầu, không hơn kém nhau, còn như tiểu diệt nữ, được bày hàng thứ ba, cũng xem như là đáng quý lắm đó”.

Nói xong cười lên ha hả, hai người bước tới trước chúc mừng Dương Thoát và Lôi Biến.

Trong khoảnh khắc đó, Đường Phương đã hiểu hết ra mọi chuyện.

Cô hiểu tại sao ám khí trong bọc của mình tự dưng vô duyên vô cớ biến đi đâu mất.

Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy tức giận quá chừng, oan uổng quá chừng, cơn tức xông lên thành linh, rút cuộc làm cho cô bật khóc ra.

Nước mắt cô trào ra hai má, cảm thấy ngứa ngứa, bấy giờ cô mới biết mình đã khóc.

Mọi người đều nhìn dồn vào cô như nhìn một thứ gì lạ lùng từ trên mặt trăng rớt xuống, có người trên mặt còn không giấu được nụ cười ác ý, có người thì vẻ mặt lộ đầy vẻ đồng tình để tỏ ra mình là người có hậu ý, có người chẳng cười cũng chẳng đồng tình, ánh mắt chỉ lộ đầy hai chữ “đáng kiếp”, còn đa số những người còn lại thì cười ầm cả lên.

... Thấy người khác khóc, người có đau khổ lắm cũng thấy tình cảnh mình thật tình vẫn còn khá hơn người đang khóc nhiều lắm!

Thấy người khác khóc phảng phất như một chuyện gì đáng được ăn mừng vậy.

... Làm như loài người sống là chỉ có thể cười không thể khóc vậy!

Trong giang hồ, hình như khóc so với bại trận còn muốn khó nuốt hơn gì cả, so với thất bại còn bị người ta khinh khi hơn gì cả!

Đường Phương biết rằng mình đã khóc.

Cô hận nước mắt của mình sao chẳng được việc gì cả!

Mình không khóc!

Mình không thể khóc!

Mình không được khóc cho họ xem!

Sao cứ mà nóng nảy.

Nước mắt như sợ không được trình mặt ra thế gian vậy, cứ trào ra như mưa, nhịn cũng nhịn không nổi lại.

Đường Phương bỏ đi.

Chuyện cô khóc trở thành ra một hài kịch.

Không phải cô bị thua phải bỏ đi, mà là vì nước mắt không được việc của mình phải bỏ đi.

Mọi người ở lại đó chưa đi, chúc mừng Dương Thoát và Lôi Hoán được thắng lợi hôm nay.

Dương Thoát cười nói: “Phải là cái mọt ruồi Phi Chí của mi quá hay! Nếu không, con nhỏ đó còn cứ lì ở trên đài không chịu xuống nhỉ!”

Lôi Hoán sờ sờ cái mọt ruồi mới trên má, trù trù thỏa mãn nói: “Cái mọt ruồi của ta, đổi một ngàn giọt lệ của nó... con gái thật là tai họa!”

“Tai hại thế nào!” Dương Thoát lại ăn nói nham nhở, “thân hình nó mê ly thế, bọn mình uống một tý nước tắm của nó cũng còn có sao đâu!”

“Nó bỏ đi rồi...”

Dương Thoát cũng cười ám muội lên, “thiệt nhớ nó quá,”

Ngay cả Trương Tiểu Ngư là kẻ bị thua trận cũng nói: “Đường Phương thiệt là không biết lượng sức. Trận tỷ thí này rõ ràng đã đưa ra ai là kẻ thắng rồi, ai cũng đều phục. Nó thì đáng gì? Tranh được gì? Cũng không biết lượng sức: mày xem tao nè, khổ công lại đây để thua Lôi huynh và Dương đại ca, thua đến tâm phục khẩu phục, mặt mày quang vinh hử!”

Cho dù Giang Thần Thích Mai Kỳ cũng nói, “Tôi đã tuân theo lời hai cụ khuyên cô ấy rồi, cô ấy vẫn còn không chịu thấy được là lui, hiện tại còn khóc ngay ra công chúng, tôi đẩy hử, thiệt đồng tình cô ta lắm; còn cô ta ấy hử, cũng nhỏ nhen quá! Mặt mày cũng được lắm, bản lĩnh cũng có được một vài, úi dào, lại cứ tưởng xông xáo giữa tam giang ngũ hồ vậy, bây giờ, còn không biến ra khóc bỏ chạy đi đấy sao!”

Lôi Bạo Quang thì lắc đầu thở ra nói: “Tiểu diệt nữ thiệt tâm cao khí ngạo, không biết tốt xấu, cái giang hồ này phải có mấy tay đàn anh phù trì cho thì mi mới nổi lên cho, cái vũ lâm này mọi người ủng hộ mi thì mi mới lên mặt mày, chuyện đó còn chưa biết, nếu mà không nể mặt lão thái thái Đường môn, hử, hừm!”

Đường Bất Toàn vuốt râu nhấp rượu, nhẩn nha nói: “Xông xáo trong giang hồ, ai mà không lắm phải bụi bặm, ai mà không lăn qua lộn lại! Có chút xíu chuyện đó mà khóc ra thành như vậy, thiệt chưa từng trải qua chuyện gì đáng nói, không ra gì tý nào! Tôi đã nói trước mặt lão thái thái chuyện này: đừng để cho mấy đứa con gái loắt choắt chưa hết mùi sữa ra khỏi nhà, để khỏi làm nhục nhà tông môn nhĩ... Lão thái thái thì cứ thiên vị!”

Ly chén cụng nhau, mọi người đứng dưới lồi đài mời rượu hoan hỉ, một mặt vì kẻ thắng chúc mừng, một mặt dùng chuyện Đường Phương khóc lóc ra vẻ con nít ra làm đề tài trợ hứng.

Chính ngay lúc đó, một trận gió lướt qua như chim yến xé không trung, đáp xuống thành một màu đen tuyền trên lồi đài.

Chỉ nghe có giọng nói trong trẻo sắc sảo, bén nhọn thánh thót nói: “Đây là chuyện của ta và Lôi Hoán, Dương Thoát, người khác không liên can gì hãy đứng dưới đài”.

Bọn họ ngẩng đầu lên nhìn.

Trên đài một khoảng đen như mực hiện ra một gương mặt trắng trẻo lồ lộ, ngay cả trong lúc giận dữ cũng xem ra mỹ lệ vô cùng.

Người đang đứng trên đài, áo chên màu đen bên trong, bên ngoài áo choàng màu đen mé trong đỏ thẫm, chính là Đường Phương.

Đường Phương đã trở lại.

Đường Bất Toàn đứng phắt dậy, đưa điệu bộ trưởng thượng kẻ cả ra nói :

“Con này muốn gì? Xuống đi mau!”

“Kêu Dương Thoát và Lôi Hoán đánh tôi xuống”, Giọng nói của Đường Phương chắc nịch như sắt đá, “Nếu không, coi như bọn chúng đã bị tôi đánh rớt xuống đài rồi!”

Lôi Bạo Quang ném ly rượu xuống nói: “Đường Phương, nếu cháu mà chẳng phải là diệt nữ của ta, ta lo lắng gì cho cháu, cháu còn đứng đó mà phá phách ồn ào! Cháu còn coi ta với Đường lão là trưởng bối nữa không?”

“Nếu mà công đạo, các ông là trưởng bối của tôi”, giọng nói của Đường Phương sắc bén lạnh lẽo như nước đá: “Chỉ tiếc là các ông chẳng xứng đáng!”

Đường Bất Toàn và Lôi Bạo Quang biến hẳn sắc mặt.

Dương Thoát và Lôi Hoán trước giờ đoán nét mặt của bậc trưởng bối rất tài tình.

Vì vậy, bọn họ lần này chẳng cần phải khách khí.

Bọn họ phi thân lên đài.

Bọn họ biết rằng lần này mà bắt được Đường Phương, tùy bọn họ xử trí cô ra sao thì cứ việc, mọi người chẳng có còn ai dám dị nghị điều gì.

Bọn họ vừa nhảy lên đài, gương mặt trắng trẻo lồ lộ kia bỗng dưng chẳng còn thấy đâu.

Sau đó, bọn họ bèn có một thứ cảm giác.

Một thứ cảm giác bị ám khí đang phóng tới người mình.

Có điều bọn họ chẳng hề thấy có ám khí gì cả.

... Tuy bọn họ còn trẻ, nhưng ai cũng có kinh nghiệm đối địch lâu năm, thêm vào đó mỗi người từ nhỏ bốn tuổi đã bắt đầu vọc ám khí.

Bọn họ chỉ dựa vào cái cảm giác đó mà cảm thấy được có ám khí đang tấn công lại!

Có cảm giác là ám khí đang phóng vào mình mà lại không biết ám khí ở đâu... đấy là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Dưới đài đèn đuốc sáng trưng.

Trên đài rất âm ám.

Trước lúc tỷ thí, lôi đài người ta dựng lên đó là chỗ tập trung.

Không có nó là chẳng có chỗ để người ta chú ý.

Sau khi tỷ thí, cả một lôi đài đồ sộ đã bị người ta quên bẵng đi chỗ đó, chẳng còn ai chú ý đến nó, cũng chẳng còn ai buồn quan tâm đến nó, chẳng còn ai thềm đưa mắt liếc qua nó một cái.

Vì vậy mà trên đài một màn đen tối như mực.

... Đúng vậy, đen tối như mực!

Đen chính là ám khí.

Ám khí Đường Phương phóng ra, chính là: “đen sì”!

Chính trong khoảnh khắc nhỏ bé đó, Dương Thoát cảm thấy mình đã nhìn qua ít nhất là một ngàn bảy trăm hai mươi ba thứ ám khí, Lôi Biến cảm thấy mình đã bị ám khí đánh tan nát biến đi cả hình dạng!

Bọn họ biết rõ ràng có ám khí đó, ám khí đang phóng lại người mình, nhưng tránh không được, né không xong!

Đây là thứ ám khí gì vậy?!

Dương Thoát rống lên: “Lửa, lửa...”.

Lôi Biến gào lớn: “Đèn, chúng tôi cần đèn!”

Dưới đài có tiếng người trầm giọng mắng lên: “Mau mau ném đuốc lên đài!”

Người nói đó chính là Đường Bất Toàn.

Ít nhất là có ba chục cây đuốc được ném lên đài.

Trên đài lập tức sáng rõ như ban ngày.

Dương Thoát và Lôi Biến bấy giờ mới phát hiện ra mình còn chưa chết.

Búi tóc của Dương Thoát đang có một cây búa cắm phập vào.

Một cây búa nhỏ xíu.

Chỉ cần chém xuống dưới một tắc nữa, lưỡi búa đã cắm vào đầu lâu của Dương Thoát, đi hỏi thăm bộ não của gã từ lúc nào.

Nhưng Lưu Biến thì chưa bị thương.

Chẳng một vết nhỏ.

Gã rất khoái trá... khoái trá là mình trong bóng tối còn tránh thoát được bao nhiêu đó ám khí của Đường Phương, gã đang tính sờ sờ cái mọt ruồi đen nói vài tiếng để gỡ gạc, bèn phát hiện ra mọt ruồi chẳng còn thấy đâu.

Sau đó, gã lại phát hiện có cái búa nhỏ cái đuôi còn đang rung động, cắm trên cột trụ gỗ... còn cái mọt ruồi của gã thì bị lưỡi búa tước ra cắm sâu vào trong cột!

Mọi người đều ồ lên một tiếng lớn.

Bấy giờ, thái độ của mọi người đối với Đường Phương, in như là có khác hẳn với lúc này thấy Đường Phương khóc.

Lôi Bạo Quang biến hẳn sắc mặt: “Đường Phương, mi muốn làm gì vậy?!”

Đường Bất Toàn ra vẻ phật ý nói: “Tiểu Phương, cháu lại muốn náo chuyện lên, đừng nói ta nói toàn chuyện lý lẽ không chịu nói giùm người thân”.

Người đàn bà đứng trên đài, dùng một tư thế thật mỹ diệu thả nhẹ miếng vải mỏng choàng mặt xuống,... Lúc này cô lấy tấm choàng mặt che đi gương mặt trắng trẻo kia, cùng với bóng tối hợp thành một khối... cô cũng dùng một giọng thật an nhàn nói: “Tôi về lại đây, là chỉ muốn tranh cho được có hai chữ”.

“Công bình”.

Cô nói.

“Đúng vậy, chỉ dựa vào cái chiêu Tả Ý Đại Bạt Mặc và Hắc Phủ Thâu Tâm vừa rồi đó của Đường cô nương”, có tiếng nói vọng lên ở dưới đài, “Đường Phương không phải đệ nhất là không công bình”.

Đường Phương nhướn miệng cười.

Hai cái má lúm đồng tiền sâu thẳm thẳm như một giấc mộng.

Cô đưa mắt nhìn xuống đài.

Chỉ thấy người mở miệng ra đó chính là Hành Vân Lưu Thủy Từ Vũ, người đã thua về tay cô lúc trước... cái gã con trai to lớn xương xẩu cặp mắt to to.

Y còn đang lên giọng đường đường chính chính nói: “Đường Phương đệ nhất mới là công bình!”

“Công bình?!”

Dương Thoát rống lên giận dữ: “Ả lợi dụng bóng tối tập kích bọn ta!”

“Bây giờ có đèn đuốc sáng trưng”, Lôi Hoán nghiêng răng ken két nói: “có bản lĩnh thì lại thử thêm lần nữa xem!”

Nói dứt lời là động thủ ngay.

Không phải là Đường Phương động thủ.

Mà là Lôi Biến và Dương Thoát đồng thời sử dụng ra tuyệt môn ám khí của bọn họ... lần này là sát thủ!

3. Chương 3: Lưu Bạch Tiểu Đề Thi

Dương Thoát vung tay lên một cái, ném nguyên cả cái khóa đá tới Đường Phương, y đang sử dụng ám kinh.

Cái khóa đá giữa không trung sẽ mở tung ra.

Dương Thoát biết ít nhất cũng sẽ có mười bảy thứ một trăm hai mươi bốn loại độc vật đồng thời chụp lấy vào đầu Đường Phương.

Dương Thoát xuất thủ lần này chính là độc thủ.

Bởi vì gã vừa mới bị thua dưới tay Đường Phương lúc nãy.

... Cỡ hạng người đàn ông như gã, vô cùng không thích thú đàn bà còn lợi hại hơn cả gã ta.

Lôi Biến thì lại sử dụng chiêu.

Cây trường tiên một trượng hai của gã, trong suốt, phát gió ra tới bảy trượng sáu, ngón cái của gã chỉ cần bấm vào cán roi một cái, độc khí sẽ tùy theo gió quện ra ngoài, cho dù không bị cây roi trong suốt của gã đánh trúng, cũng sẽ bị lẫn ra ngất xỉu vì khí độc vô hình.

Đường Phương đang đứng trên đài.

Đèn đuốc sáng trưng.

Cô nhìn nhìn Dương Thoát và Lôi Biến cùng xuất thủ, và cũng nhìn nhìn Dương Thoát và Lôi Biến vừa xuất thủ đã ra ngay chiêu sát thủ, gương mặt cô lộ vẻ như đang chăm chú nhìn mà lại như không màng nhìn đến.

Ánh mặt cô sáng rực một vẻ con nít, mà lại rõ ràng đen trắng phân minh như nước da của cô và y phục của cô, đúng vậy, Từ Vũ cảm thấy, cô đứng nơi đó, mỹ lệ như một con chuồn chuồn.

Cái dáng cô đứng đó, là đang đợi chờ, nhưng chẳng phải là đang nhẩn nại.

Cô không động đậy.

Thậm chí cũng không phải là yên tĩnh.

... Cô không biết những thứ ám khí đó lợi hại lắm sao!

Không lẽ cô không biết hai gã đối thủ đó đang xuất thủ trong cơn cuồng nộ sao!

Từ Vũ đang vì cô kinh hoàng, đang vì cô khẩn cấp, cơ hồ muốn la hoảng lên giùm cho cô: tránh mau!

Nguy hiểm!

Chính ngay lúc đó, Đường Phương nhoẻn miệng cười.

Nụ cười đó, làm cho cả toàn trường sáng rực cả mắt lên, cũng như một làn hơi thổi tan hết đi ly rượu mạnh, đủ làm cho hết bao nhiêu đó hào kiệt thành ra kẻ điên cuồng, bao nhiêu đó kẻ điên thành ra hào kiệt.

Nụ cười đó.

Đường Phương đang mỉm cười đó, đưa bàn tay ra, như một đóa hoa đang từ từ nở.

Bàn tay cô, vừa mịn, vừa mềm, vừa nhỏ, vừa linh xảo.

Mũi tên bay vút từ trong bàn tay cô ra!

Làm cho mọi người cùng bàng hoàng kinh hãi, mũi tên đó!

Tên phóng ra sau nhưng lại đến trước, trúng ngay vào giữa ngực Dương Thoát, Dương Thoát hét lên một tiếng lớn, như bị cây khóa đá nặng một trăm chín mươi ba cân đánh vào mặt, rồi bay tà tà xuống lôi đài như một miếng dẻ rách!

Một cây tên nhỏ xíu bao nhiêu đó, lại có oai lực lớn dường đó!

Sau đó Đường Phương xoay qua Lôi Hoán, nói giọng khinh bỉ: “Người còn chưa chịu tự mình lăn xuống sao...”. Lôi Biển cắn chặt răng, ngón tay cái bấm xuống vào cán roi.

Bàn tay của Đường Phương vung lên.

Lôi Biển rú lên một tiếng lớn.

Vội vã nhún người, bay lên cao, xoay mấy vòng rồi rớt xuống, rồi lại nhón người bung lên như con cá, ngược về phía sau tránh né, đợi đến lúc phát hiện ra mình đã rớt xuống đài, gã cũng đồng thời phát hiện ra ngón cái của mình đã bị một cây tên cắm trúng vào đó.

Một mũi tên thật nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ, nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ, làm người ta kinh hãi đến tuyệt.

“Đây là món Lưu Bạch Tiểu Đề Thi của ta đó, thế nào?”

Đường Phương nhoẻn miệng cười, như một con mèo hư đốn, “Ta đã đem theo ám khí trong người rồi, các người còn làm gì được ta nào?”

Tiếng vỗ tay.

Chỉ có tiếng một người vỗ tay.

Dĩ nhiên là tiếng vỗ tay hoan hô tán thưởng của Từ Vũ.

Đường Phương cười tươi đáp lại.

Cô không biết rằng Từ Vũ chính vì đã từng thấy nụ cười đó của cô mà từ đó về sau đã lọt vào chốn ôn nhu không bao giờ thoát ra nổi, càng nghĩ càng cứ, không lúc nào quên, nếu có một giai nhân, người đó chính là Đường Phương.

Đường Bất Toàn cười khan một tiếng, giọng trách móc nói: “Tiểu diệt nữ, cháu thiệt... thiệt phá phách quá mức đi mà”.

Đường Phương cười tươi nói: “Còn chưa quá mức đâu”.

Đường Bất Toàn đàn mặt ra: “Sao? Cháu còn muốn...”.

Đường Phương nói: “Tôi còn muốn tỷ thí với hai vị một trận, xem ai thắng ai thua...”.

Lôi Bạo Quang mắng lên: “Cuồng vọng thật!”

“Không phải là cuồng vọng, mà là to gan, chỉ cần chuyện đúng lý, trước giờ tôi vẫn to gan và làm liều!”

Đường Phương oai phong lẫm lẫm nói: “Chính là như vậy, Lôi thúc thúc, ông lên trước đi!”

Nói xong câu đó, cô nhìn năm ngón tay mủm mĩm của mình như một con mèo đang nhìn con bướm hoa vậy.

Mọi người cùng ồ lên một tiếng.

Một con bé nhỏ xíu như Đường Phương, lại dám khiêu chiến với trưởng giả bối phận cao trong Đường môn ở xứ Thục là Đường Bất Toàn và kẻ có địa vị cực cao của nhà họ Lôi ở Giang Nam là Lôi Bạo Quang!

“Được!”

Lôi Bạo Quang giận dữ nói: “Mi đã không biết sống chết thế nào, ta sẽ thế mấy người họ Đường dạy dỗ một đứa tiểu bối không biết lượng sức mình như mi!”

“Không được”, Đường Bất Toàn cũng bước tới trước một bước, “Bọn đệ tử bất tiểu của họ Đường phải để cho người họ Đường ra tay dạy dỗ mới đúng, Lôi huynh cứ để cho ta phen này”.

“Như vậy sao được!”

Lôi Bạo Quang đã nhảy một cái lên đài, “Đường diệt nữ rõ ràng là khiêu khích ta, ta mà không tiếp nó mấy chiêu e rằng thiên hạ anh hùng sẽ cười cho thôi!”

“Cái thứ đại nghịch bất đạo đó, để cho ta đụng phải, làm gì có chuyện không trừng phạt cho nó một trận!”

Đường Bất Toàn cũng lắc người nhảy lên đài, “Nếu không để đồn đãi ra ngoài, giang hồ hảo hán không những sĩ tiểu ta, còn sĩ tiểu luôn cả Đường môn con nhà không có gia giáo hử!”

Thật ra, cả hai người đều có cùng một dụng tâm: bọn họ đã chứng kiến Đường Phương thi triển hai môn Tả Ý Đại Bạt Mặc và Lưu Bạch Tiểu Đề Thi, e rằng không phải là địch thủ của cô, nếu mà thua trận, cả một đời làm sao còn mặt mũi gì bày ra cho thiên hạ, chi bằng tính chuyện chắc ăn, hai người cùng nhảy lên, nhất tề xuất thủ, nhất tề thu thập con nhỏ này thì mới là thượng sách! (Chẳng qua, hai người đều là những bậc tiền bối tông sư có thân phận, không thể nào đành hoàng ra mặt lấy số đông thủ thắng, huống gì, đối phương chỉ là một kẻ hậu bối, lại còn là một đứa con gái!)

“Khỏi lôi thôi đi hai vị”, Đường Phương nói giọng sáng khoái, “tôi đã là một thứ đại nghịch bất đạo, chẳng ra gì chẳng nói năng gì được, hai vị xin ít giùm chuyện một chút, cứ một lượt xông lại thế thiên hành đạo, đại nghĩa diệt thân đi thôi!”

“Được...”. Đường Bất Toàn đến nước này cũng mặt dày luôn, “Cái đó là mi tự tìm lấy đó!”

“Ta sẽ vì vũ lâm đại nghĩa mà dạy dỗ mi”, Lôi Bạo Quang trước khi xuất thủ còn đưa vài lời gỡ gạc ra nói trước, nói gì thì nói chứ cũng phải đem chính nghĩa ra làm hộ thuẫn, đánh như vậy mới không bị phải lỗi “cái được không đủ để bù cái mất” :

“Còn Đường đại ca sẽ đại biểu Đường môn lại trừng phạt mi!”

Đạo lý đã có được ổn thỏa rồi, còn không xuất thủ, thì đợi đến lúc nào bây giờ?

Lôi Bạo Quang là một kẻ vô cùng đáng sợ.

Lão ít khi động thủ, động thủ chỉ có chết chứ không bị thương.

Không chừng con người lão cũng không có gì là hung bạo, có điều ám khí lão sử dụng lại mười phần hung tàn bá đạo.

Cái thứ lão sử dụng là lửa.

Lửa là ám khí của lão.

Lửa đang nằm trong tay lão, như một tia sáng rực rỡ của cả cái mặt trời, nằm gọn lỏn trong bàn tay lão.

Ngọn lửa đỏ của lão chỉ cần phóng ra mà dính vào người của đối thủ, nó sẽ cả đời không bao giờ tắt.

Cứ mãi đốt cho người ta thành ra tro, đốt thành ra bụi mới thôi.

Đây là thứ ám khí cực kỳ đáng sợ.

Đường Bất Toàn là một tay hảo thủ của Ám Tông trong Đường môn.

Ám khí của lão cũng chẳng có gì đặc biệt.

Thật ra, lão phóng ra bất kỳ các thứ ám khí gì: cương tiêu, ngân châm, phi hoàng thạch, thiết tạt lê, thiết đạn, phi đao, vũ tiễn...

Thứ ám khí gì lão phóng cũng được.

Đặc biệt không phải nằm ở ám khí Mà nằm ở thủ pháp phóng ám khí.

Trước khi phóng ra ám khí, lão phải bay cả toàn thân lên cao, từ cao đánh xuống, bấy giờ mới phóng ám khí ra, làm cho người ta không thể nào tránh thoát, không cách nào phòng ngự, không kịp bỏ chạy, thêm vào nữa, lão mặc cái áo bào màu đỏ, vung vẩy xoay động, ám thi sát thủ, giết người dễ dàng như dỉ chết một con kiến.

Do đó, người lão vừa bay lên không, là lập tức muốn phóng ám khí ra.

Chỉ cần lão mà tung người lên không, đối thủ của lão chỉ còn nước hứng đầy mình ám khí.

Có thể giữ cho mình một cái vị trí ngay giữa một cái xứ tàng long ngọa hổ như Đường môn Tứ Xuyên và Lôi gia Giang Nam, tuyệt đối không phải là một chuyện gì may mắn.

Đường Bất Toàn và Lôi Bạo Quang đều biết Đường Phương là đứa con gái một mạch chính truyền của nhà họ Đường: đồ đệ do Đường lão thái thái tự tay huấn luyện ra, bọn họ chưa từng dám khinh thị bao giờ.

Đường Bất Toàn chính đang muốn mượn cơ lập công đầu với đám thế lực chống đối với Đường lão thái thái đang lại đầu khó nơi mình, làm nhụt bớt nhuệ khí của chi phái Đường lão thái thái một trận, còn Lưu Bạo Quang thì đã sớm mưu toan với Lôi gia bảo đi tiêu diệt họ Đường cả nhà: nếu có cơ hội, nếu không phải liên lạc trước hẳn hoi bọn phản loạn nhà họ Đường (như Đường bất Toàn), thì cũng mượn cơ trừ khử đi thành phần tinh anh (như Đường Phương). Bọn họ đang tính thi hành thủ đoạn. Vừa vào trận là Lôi Bạo Quang đã chụp ngay lấy cây đuốc vào tay, đánh ngay ra tia sáng của lão. Lão muốn dùng lửa thiêu rụi Đường Phương. Tia sáng của lão giống như một đám mây lửa bay thẳng lại Đường Phương. Đường Phương đang đợi lão xuất thủ. Lão xuất thủ cô cũng xuất thủ. Cô thò bàn tay ra, làm như muốn nắm tay hỏi thăm người khác. Bàn tay mềm mại, mủm mĩm, linh xảo mà nhỏ xíu.

Vèo lên một tiếng, một vật gì đó đã bay ra như điện xẹt, kinh lực hung mãnh, sắc bén mà mãnh liệt!

4. Chương 4: Bạt Mặc Thân Phủ Phá Hỏa Quang

Ngọn lửa bị chia ra làm hai. Cái thứ nhỏ bé đen thui đó, còn chưa hết đà, ngược lại càng thêm mãnh liệt, bay nhanh như chớp lại Lôi Bạo Quang!

Lôi Bạo Quang hét lên một tiếng lớn, toàn thân như một trái cầu lửa đang cháy bùng, vội vàng bay lên, chính ngay lúc đó, lão phát giác ra hai chuyện, thứ nhất, cây búa nhỏ đó tuy bị trật mục tiêu, nhưng lại đánh rớt bầy cây Long Nhan Đinh của Đường Bất Toàn đang đánh từ trên cao xuống. Thứ hai, Đường Phương đồng một lúc đó thò tay ra, làm như muốn nắm tay tổ vệ thân mật với lão. Dưới ánh lửa bùng bùng đó, còn một bàn tay nữa trắng ngần như bạch ngọc, mềm mại như cánh hoa, trông lại càng mỹ lệ hơn dưới ánh lửa, đang từ xa xa dứ tới hướng Lôi Bạo Quang! Trong cái biển người mệnh mang đó lại có một bàn tay thuần dài trong suốt như ngọc đưa ra, như một lời yêu cầu hiền hòa nhất của một người con gái mỹ lệ, thế mà Lôi Bạo Quang lại có cái cảm giác “hồn phi phách tán”. Lão lùi nhanh lại. Chỉ bất quá là một khoảnh khắc nhỏ bé, lão đã lắc người ra phía sau đám quần chúng đang vây quang lôi đài xem đấu, chùng đầu đủ mười một trượng, ít nhất cũng có một trăm mười mấy người chắn trước mặt lão, còn bàn tay trái của lão thì đã chận ngay vào cổ họng của Tam Sinh Hữu Hạnh Cổ Song Liên, quắc hai bàn tay của cô ta ra phía sau lưng, để cô ta đứng chắn trước người mình: chỉ trong khoảnh khắc, Lôi Bạo Quang đã cách Đường Phương một khoảng xa lắc, tìm chỗ che núp, chế ngự bạn bè của đối phương, đứng vào chỗ không bao giờ bị thất bại. Có điều Đường Phương đang bật cười. Cô vẫn còn đang đưa bàn tay ra. Ánh lửa nhờ vào bàn tay đó mà có đỏ thêm vào được một chút nào đó... Chẳng có ám khí gì cả! Đường Phương chẳng hề muốn phóng ám khí gì cả, Lôi Bạo Quang trước mặt một đám hậu bối lộ vẻ như đang đối phó với kẻ địch gì ghê gớm vậy, lão bất giác đỏ bừng cả mặt lên.

“Tôi đã phóng ám khí gì đâu” Đường Phương còn đang ngẩng ngó ngón tay của mình. Móng tay của cô chẳng tỏ chẳng điểm gì cả. Ngón tay cô vô cùng nhỏ, vô cùng mềm mại, vô cùng linh xảo, không những vậy

còn làm cho người ta có cái cảm giác lạnh lẽo sao đó, phẳng phất như bàn tay đó và chủ nhân của nó có cái vẻ gì sát khí vậy.

“Gì mà khấn trương quá vậy?”

“Ám khí của mi chẳng làm gì được ta đâu!”

Giọng nói của Lôi Bạo Quang đang cuộn cuộn truyền lại, “Ta chỉ bắt vậy cách của mi chế ngự trước, cho bọn chúng khỏi phóng ám khí tập kích thôi!”

Cổ họng của Cổ Song Liên bị kẹp cứng như gọng kềm, ngay cả nửa tiếng nói cũng không phát ra nổi. Đường Phương lạnh lùng vẻ mặt nói: “Ông cho là như vậy thì tôi chẳng có biện pháp gì để đối phó sao?”

Bỗng nghe có tiếng cộp rỗng, hai ống tay đỏ chói của Đường Bất Toàn lại vung vẩy lên, hai bàn tay biến thành ra như hàng trăm hàng ngàn bàn tay, rồi lại có bảy thứ ám khí từ trong hai ống tay áo bay ra như chớp không một tiếng động về phía Đường Phương.

Đường Phương xoay mình một vòng thật nhanh.

Ánh lửa chớp chờn bay múa.

Chập chờn không ngớt.

Chiếc áo choàng gió của cô muốn át hết cả màn đêm qua một bên.

Lọn tóc dài của nó hình như đang làm cho cả một đêm mềm dịu lại.

Với tấm áo choàng đang xoay chuyển tung bay, cô đã dẹp hết đám ám khí đang nhắm về hướng của cô, trong bức màn đen đang xoay vòng đó, cô thò bàn tay trắng nõn như búp sen ra.

Hai bàn tay, như hai đóa hoa sen trong mộng寐.

Đại Bạt Mặc kết hợp với Tiểu Đề Thi, chính là do Đường Phương dùng hai môn tuyệt kỹ của Đường thái thái hợp lại thành một, sáng chế ra một thứ thủ pháp ám khí độc nhất vô nhị: Sơn Thủy Loạn Phi Phong.

Một cây búa nhỏ, xé gió bay vụt ra Cây búa nhỏ ấy bay như điện xẹt qua một trăm hai mươi đầu người, rồi sau đó trước cặp mắt đang đầy vẻ đề phòng của Lôi Bạo Quang, thông thả hạ xuống xẹt ngang qua giữa eo lưng của Cổ Song Liên rồi đột nhiên quay trở lại phập một tiếng cắm vào giữa bả lưng bên trái của Lôi Bạo Quang!

Nhất búa đó, kinh sợ nhất không phải là chỗ linh xảo, không phải chỗ tốc độ, mà là cái sức tồn trữ, không hề lấy mạng của Lôi Bạo Quang, mà chỉ đủ làm cho toàn thân công lực của lão bị nhất búa đó làm tiêu tán đi, do đó chỉ trong khoảnh khắc lão bị trúng nhất búa, lão đã hoàn toàn không còn chế ngự được Cổ Song Liên, mà cô ta sau khi đã tranh thoát ra được cánh tay của lão, còn có thể cầm phần đá cho lão một cái, cho lão bò lăn kên ra đó!

Cũng cùng một khoảnh khắc đó, ba mũi tên nhỏ cũng đang bay xẹt lại hướng Đường Bất Toàn.

Cũng như Lôi Bạo Quang vậy, Đường Bất Toàn cũng đang đề phòng hết sức nghiêm mật.

Người lão đang ở trên không, ba mũi tên đang làm hình tam giác bay tới, lão bay lên bay xuống đều phải bị hai mũi tên trúng vào, do đó lão vội vã né qua bên phải.

Mấy mũi tên đều đi trật mục tiêu.

Mũi tên ra ngoài mục tiêu tức là đồ bỏ.

Đường Bất Toàn đang tính phản kích.

Toàn diện phản kích.

Chính ngay lúc đó, mũi tên ở trên cùng nhất, hướng bay đã hạ xuống, còn mũi tên dưới cùng nhất, phương hướng lại xiên lên, do đó, lúc đã trật mục tiêu rồi, mũi tên chính giữa đã đụng hai mũi tên kia, bật lên một cái, làm như hai mũi tên đang sống vậy, có sinh mạng vậy, có suy nghĩ vậy, lập tức xoay đầu rượt theo Đường Bất Toàn!

Lần này Đường Bất Toàn phải dùng đến tám thứ thân pháp, nắm cách đào mạng, mới thoát vừa đúng ra khỏi mấy mũi tên công kích lần thứ hai đó.

Lần thứ hai công kích còn chưa xong, ba mũi tên lại chụm vào một chỗ, làm như đang cấp tốc hội nghị chuyện gì một phen vậy, rồi sau đó lại bật lên một cái, chia ra ba hướng khác nhau tiếp tục công kích Đường Bất Toàn!

Đường Bất Toàn áo bào đỏ bỗng rớt ra, chụp chòm lên mũi tên, nhưng cũng đồng thời trong khoảnh khắc, ba mũi tên đã xuyên qua áo bào ra ngoài.

Rồi lại hướng lão xẹt tới!

Đường Bất Toàn rú lên một tiếng dài, bay thẳng lên không trung, xung phá cái nóc lồi dài, trong đám bụi gỗ nát mịn mù đang bay lả tả xuống, có kèm theo tiếng Đường Bất Toàn đang rống lên: “Tao chịu thua rồi!”

Đường Phương mở miệng cười tươi tắn, bàn tay xinh xắn đó lại xòe ra, làm như đang gọi con chó nghe lời chủ vậy, ba mũi tên xẹt xẹt xẹt lại bay trở về bàn tay Đường Phương, ngoan ngoãn như ba cái lông.

Bụi bặm ngói gạch đổ nát đang tới tấp rơi xuống, Đường Bất Toàn cũng đang hạ xuống lồi dài, y phục trên người cũng đầy gỗ vụn, rách nát mọi chỗ, trông thật tội tã.

“Được, Đường Phương, may ác lắm!”

Nói xong, lão nhảy xuống lồi dài, cái áo bào trên người cũng bị phá lũng ba cái lỗ hổng rõ ràng lồ lộ, bước khập khiễng vào trong đám người phía dưới, mọi người lập tức nhường ngay cho lão một lối đi, lão đỡ Lôi Bạo Quang dậy, đang tính bỏ đi, bỗng nghe có tiếng Đường Phương gọi: “Chậm chút!”

Đường Bất Toàn ánh mắt đầy vẻ thù hận và đề phòng quay người lại.

“Cái búa nhỏ đó”, Đường Phương nói, “trả lại cho tôi”.

Đường Bất Toàn hừ lạnh lên một tiếng, rút cây búa nhỏ ra, Lôi Bạo Quang rên lên một tiếng, mọi người ai ai cũng thấy rõ ràng mu bàn tay của Đường Bất Toàn đang có mấy sợi gân xanh nổi lên như mấy con rắn độc.

Lão vung tay xoay đầu búa vào trong cái áo bào rồi xoay ra ném tới Đường Phương, sau đó dìu Lôi Bạo Quang, hẳn học bỏ đi, phía sau còn có Lôi Biến đang ôm Dương Thoát bị thương không còn chút sức lực để nói năng gì.

Đường Phương hót tay trái một cái, tiếp lấy lưỡi búa.

Cây búa nhỏ xíu đen thui trong bàn tay trắng nõn nà của cô ánh lên một tia hắc quang.

Mãi đến lúc cái bóng Đường Bất Toàn dìu Lôi Bạo Quang đã chập choạng biến mất rồi, mọi người mới hoan hô ầm ỉ vang cả trời lên.

Trong đó có tiếng hoan hô nhiệt liệt nhất, dĩ nhiên là Hành Vân Lưu Thủy Từ Vũ.

Hầu hết trong số hoan hô đó, chỉ vì thấy Đường Phương đã đắc thắng mọi mặt rồi mới nổi lên, chỉ có Từ Vũ, Thiết Cán và thủ hạ của y là ngoại lệ.

Từ Vũ cũng đã từng bị thua dưới tay Đường Phương hôm trước.

Có điều y thấy Đường Phương được thắng lợi, còn muốn cao hứng sung sướng hơn là chính mình được vậy.

Thật ra, y còn nấn ná lại chỗ Nhất Phong đình chưa đi, không phải là vì muốn tham gia lại chúc mừng Dương Thoát và Lôi Biến, mà là đợi Đường Phương trở lại.

Y hiểu con người Đường Phương.

Cho dù thậm chí Đường Phương không biết gì, cũng không cảm thấy gì con người của y.

Y cảm thấy Đường Phương nhất định sẽ quay trở lại rửa mối nhục vừa rồi.

Chẳng có ai biết rằng, y lại tham dự cuộc thi Âm Khí ở Nhất Phong đình này, mục đích chỉ là để thua trận.

Thua trận với Đường Phương. Đường Phương rốt cuộc đã đạt được thắng lợi. Cô đã hả được lòng, còn dạy cho mấy kẻ lẳng nhục cô một bài học. Cô đứng trên lôi đài, cười như thể cười hạnh phúc luôn cả một đời. Thật ra, Từ Vũ hy vọng hạnh phúc của cô có được còn quan trọng hơn của mình xa lắc. Trong tiếng hoan hô của mọi người, Đường Phương đang tính mở miệng ra nói, (cô đang muốn nói, hay đây là dung nhan còn sán lạn mỹ lệ hơn cả nụ hoa đang nở?)... Thình lình, cô bủn rủn người ra, như một đóa hoa đã tàn hết nhụy khô héo, ngã lún xuống đất. Mọi người đang hò hét bỗng im bật lại, trên lôi đài u ám, chỉ thấy có đôi bàn tay và gương mặt trắng nõn như bạch ngọc, mái tóc đen dài và tấm áo choàng đen hòa một màu với bóng đêm.

Cô đang như nằm ngủ say vậy. Từ Vũ kinh hãi quá chừng, gấp rút quá, bèn nhảy một cái lên đài. Sơn đại vương Thiết Cán gầm lên một tiếng giận dữ: “Đừng đụng vào cô ta!”

Rồi cũng nhảy phóc lên đài.

Từ Vũ tâm tình mê loạn, một mặt bước lại một mặt gãi đầu bức tai nói :

“Tôi không có ác ý gì cả, chỉ là...”.

Thiết Cán thấy y bước lại, đánh tới y một quyền mãnh bạo, vừa mắng :

“Thằng nhỏ này, tính lợi dụng sao!”

Từ Vũ vội vã đỡ gạt một quyền, bởi vì vội vã hỗn loạn, cơ hồ bị Thiết Cán đánh cho một quyền rớt xuống đài, nhất thời cảm thấy huyết khí đang trời lên, trong lòng đau đớn, cơ hồ muốn mửa ra một búng máu ngay đương trường.

“Tôi đâu có...”.

Từ Vũ ôm lấy ngực, gắng gượng giải thích: “Làm sao tôi lại thừa lúc cô ta nguy nan...”.

(Đúng vậy, làm sao mình có thể thừa lúc cô ta nguy cấp nhỉ)

Từ Vũ gặp Đường Phương lần đầu tiên, y cảm thấy cô đang đi lại mình, như đang đi phiêu bồng trên đám mây bay là đà trên hoa cỏ vậy.

Trái tim của y bị chấn động có bao nhiêu đó, làm cho y không biết mình đang sung sướng đến vô cùng, hay là đau đớn quá cùng cực, sau đó rồi, y cứ cảm thấy trái tim mình đang ráng sức đập mạnh vào xương sườn, làm cho y không còn chút dũng khí nhìn thêm lần thứ hai.

Trong lòng y tuy lúc nào cũng càng lúc càng nghĩ đến cô.

Không lúc nào quên, có điều y nhớ không rõ hình dáng cô ra sao, chỉ hình dung ra cái gì đó xa lạ mà quá sức tưởng tượng, một thứ khí chất gì đó vô cùng thân thiết mà cũng hoàn toàn mơ hồ.

Dĩ nhiên còn có nụ cười đó, như những làn sóng mở ra từ trung tâm chỗ hòn đá vừa rơi xuống.

Y vì chuyện không nhìn lại cô không ngắm lại cô mà hối hận cùng cực, y gặp cô y như là đang bị bệnh nặng, gặp cô rồi, chữ đầu tiên hiện ra trong đầu không phải là “mỹ lệ”, cũng chẳng phải là “ái mộ”, mà là “số kiếp”.

Số kiếp khó mà tránh khỏi.

Cô gái đó hiển nhiên là số kiếp của y.

Sau đó là, y trăm phương ngàn kế, bất kể với giá nào, tìm cách gặp lại cho được cô một lần nữa.

Chỉ bất quá là gặp một lần thôi, thậm chí, ngay cả Đường Phương cũng chẳng chú ý gì đến y.

Cái đêm đó gặp lại cô lần nữa, y nằm mơ thấy mình chết rồi, cô vì mình đau lòng quá, do đó y cảm thấy mình còn đáng sống lắm, vì vậy mà sung sướng vô cùng; ngày hôm sau tỉnh lại, y còn có cái cảm giác sung sướng đó, thậm chí còn mong mỏi cho mình mau mau chết quách cho rồi, may ra sẽ được cô quan tâm đến, rồi mãi đến giây phút tối hậu, y chợt nhớ ra cô chẳng hề biết có y trên thế gian này, y cảm thấy mình sống mà như là đã chết.

Do đó mà y đi làm hết chuyện gì khác của mình, sau đó bắt đầu tập trung vào một chuyện: y làm gì nghỉ gì, nhất thiết đều vì để cho có cơ hội được gần gũi với cô; bất kể là dùng phương pháp gì, y chỉ cần được gần gũi cô.

Y thường nói một mình với mình: “Đường Phương, cả cái biển người mênh mang vô cùng đó, lại để cho anh gặp được em, bây giờ đã gặp em rồi, đời của anh từ nay là không thể nào không có được em”, những lời đó, dĩ nhiên là y chỉ có thể nói với chính mình, y tịch mịch đến độ thậm chí muốn viết một lá thư sai thẳng thư đồng gửi về lại cho mình, cũng chỉ có bao nhiêu hàng đó chữ. Những hàng chữ đó phảng phất như đã đủ để làm tờ khế ước bán đi hồn bán đi xác mình. Y vốn thuộc dòng dõi công tử quý phái, nuôi chim nuôi thú, không có chuyện gì là không hay không giỏi, còn giỏi cả chữ triện chữ cổ. Gặp Đường Phương rồi, y bỏ mặc mọi thứ, đem thân lẫn lộn vào chốn giang hồ: y vốn không hề biết ám khí là gì, vì cô, y khổ công mài luyện ám khí, rốt cuộc cũng kiếm được chút danh tiếng. Đối với Đường Phương mà nói, giang hồ là chuyện phiêu bạc không ngơi, vũ lâm là chuyện xông pha không nghỉ; đối với Từ Vũ mà nói, giang hồ chính là gương mặt của Đường Phương, vũ lâm chính là vòng tay của Đường Phương. Y không ngớt an ủi mình: “Đường Phương, em mà thiếu đi mối tình của anh là xem như mất đi một giấc mộng đẹp trong đời”, có điều lúc y tỉnh mộng lại rồi bèn buồn rầu phát giác ra một điều: đấy chỉ là giấc mộng đẹp của mình, cô không có can dự vào đó. Bất kể chuyện y vì cô mà hoang phế nghề nghiệp tổ tiên, bán hết ruộng vườn, lạc phách giang hồ, thất hồn thất vía, nhưng cô thậm chí còn không biết trong những người đang đeo đuổi cô có một người như y. Không chừng, chuyện duy nhất an ủi được y là, bởi vì y thường thường hay xuất hiện trong những trường hợp cô xuất hiện, do đó điều duy nhất được gần gũi với cô là cùng được cô hít thở chung một bầu không khí. Y có thể tưởng tượng ra được từng nét mặt từng nụ cười của cô; từng mỗi cử động của cô, chỉ có mỗi một y là người quan tâm đến nhất. Y thỏa mãn có bao nhiêu đó. Y thấy cô sung sướng là y rất sung sướng, y cảm thấy cô tịch mịch, y cũng rất tịch mịch. Thế rồi, lúc Đường Phương muốn tham dự đại hội tỷ thí ám khí ở Nhất Phong đình, y bèn học tốc lại ngay đó để “thua”. Y cố ý chọn Đường Phương làm đối thủ. Do đó, lúc Đường Phương vì không có ám khí trong tay mà bị thua đến khóc òa bỏ đi, Từ Vũ biết ngay: Đường Phương nhất định sẽ trở lại. Không những vậy, trở lại còn rất mau chóng. Bởi vì y biết Đường Bi Từ đang ở đâu hướng bắc cách Nhất Phong đình không quá hai mươi dặm. Đường Bi Từ là người thuộc dòng đích hệ của Đường lão thái thái của Đường môn ở Tứ Xuyên, là thúc phụ thuộc dòng đích của Đường Phương, cũng là một trong những nhân vật đầu não của phái Minh Tông trong Đường môn, võ công bối phận, đều cao hơn Đường Bất Toàn xa lắm, là người chủ trì phân đà của Đường môn ở xứ này. Đường Bi Từ trước giờ vốn rất cưng chiều Đường Phương, lần này Đường Phương bị làm nhục, lấy tính cách của Đường Phương ra mà nói, nhất định sẽ không chịu cam lòng khuất phục, cũng nhất định sẽ lại chỗ đó lấy ám khí độc môn, rồi tái chiến với một lũ nhỏ nhen trong ổ rắn ổ chuột đó! Nhất thiết đều như y đã tiên liệu. Quả nhiên đường Phương đã trở lại. Đường Phương cũng đã chiến thắng.

Đường Phương bỗng dưng ngã ra trên lối dài... “Chân trời góc biển mênh mang như thế mà sao để anh gặp em, Đường Phương, Đường Phương, sao em lại bị gì thế này? Em không thể chết!” Trong cái khoảnh khắc lúc y nhảy lên lối dài đó, lòng đau đớn như cắt hồn mê loạn như ma, y đã hạ quyết tâm: nếu mà Đường Phương chết đi, y sẽ lập tức chết theo, cũng chính như y cùng thở một bầu không khí với Đường Phương hạnh phúc là thế, y muốn chết cho nhanh đủ, mới không chừng có thể theo kịp được với Đường Phương giữa cõi âm dương, không để cho cô phải một mình phiêu bạc lưu ly. Y đau lòng đến độ thậm chí còn không nghĩ đến chuyện vì cô báo thù.

Sơn đại vương Thiết Cán giận dữ nói: “Bọn sử ám khí tụi bay một đám thật là ty bỉ vô sỉ quá chừng!”

Y giận dữ đến độ ngay cả cái vết sẹo trên mặt cũng muốn nhảy ra chém người ta.

“Đúng vậy!”

Tả tướng Lão Ngư, một trong hai tên ái tướng bên cạnh Thiết Cán lập tức phụ họa: “Thảo nào mà Đại vương chẳng thèm luyện mấy thứ đồ ám khí lăng nhăng đó!”

Còn gã Hữu tướng Tiểu Nghi bên kia cũng nói theo, “Quá sức chừng chừng, ám toán còn chưa đủ, lấy số đông khi áp một người đàn bà cũng còn chưa đủ, còn muốn chơi cả độc được!”

“Sao?”

Từ Vũ đang lúc không biết làm sao, hoàn toàn không giống như lúc bình thời tỉnh minh phi phạm, vừa nghe

đến hai chữ độc được, bấy giờ mới tỉnh ngộ, “Ý ông nói là... Đường cô nương trúng phải độc?”

“Người còn thật tình không biết hay là làm bộ không biết?”

Sơn đại vương trừng cặp mắt hổ mục lên, bấy giờ mới rõ ràng ra gã chẳng phải là tay lục lâm thảo mãng đơn giản chỉ biết có sức lực mà thôi, chính gã cũng khoái cái vẻ mặt lộ đầy tâm kế của mình, gã cho rằng cái vẻ mặt của mình lúc này rất có mỵ lực: “Cô ta bị trúng phải Khoái Chiến Phong đó, một thứ độc được do Đường môn và mấy nhà phú gia cùng nhau mài chế ra, rất độc, hừ độc quá là độc”.

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

Từ Vũ hoàn toàn không có lấy được một chủ ý, ruột nóng như than hồng, “Có giải được không? Ai có? Đi đâu tìm?”

Sơn đại vương neho neho mắt lại nhìn y, lông mày nhíu lại cũng tít như gã giữ cửa, “Hừ, theo như ta xem, thứ độc được này khó giải lắm...”.

Gã làm ra vẻ trầm ngâm nói: “Bất kể người có phải là người hãm hại cô ta hay không, tốt nhất là người đừng có đụng vào cô ta. Khoái Chiến Phong mà chưa giải được, rất có thể sẽ nhiễm vào người người khác nhanh lắm”.

Từ vũ còn đang nóng ruột, “Cô ấy... cô ấy đang như vậy, tại sao lại bị trúng độc nhỉ?”

“Đường Bất Toàn lúc trả lại cái búa cho cô ta, đã bỏ thuốc độc vào đó...”.

Sơn đại vương bức râu mấy cái, chau cặp mày rậm lộ vẻ cũng rất hoang mang bối rối, “Đường Bất Toàn cũng là một nhân vật thành danh, không ngờ lại như vậy... hắc, đàn bà, đàn bà, bắt chước người ta đánh lòi đài mà làm chi?”

Bỗng nghe có tiếng cười sang sảng nói: “Sao? Thiết lão đệ, nói xấu người khác sau lưng, không sợ thụt lưỡi sao?”

Sơn đại vương quay phắt người lại, mặt mày xanh xám nói: “Đúng là nhắc đến quỷ, quỷ đến ngay. Đường lão quái, đối phó với một người đàn bà dùng thứ thủ đoạn đó, không phải là không quang vinh lắm đấy sao!”

Người vừa trở lại đó, lần này là Đường Bất Toàn và Lôi Biến.

Lôi Bạo Quang và Dương Thoát, hiển nhiên vì bị trọng thương nên không thể theo về.

Đường Bất Toàn mặt mày dương dương, so với lúc nãy gầm đầu ủ rũ như con chó đực hoàn toàn không giống nhau.

Lão dở giọng oai vệ ra hỏi Đại sơn vương: “Bình bất yểm trá, Thiết lão đệ xông xáo giang hồ sóng gió bấy lâu nay, còn chưa nghe nói sao?”

“Trá thiệt hay!”

Đại sơn vương nói, “Có điều đây là bọn hậu bối trong phái của các ông!”

“Ông đã biết đây là chuyện của Đường môn, thì còn mắc mớ gì đến chuyện của ông!”

Đường Bất Toàn nói, “Ông lại đây xem nhiệt não mà, nơi đây chẳng có ông xía vào!”

Sơn đại vương bật cười.

Cười hào sảng.

Tiểu Nghi và Lão Ngư cũng cười theo gã.

Cười khinh khỉnh.

“Xía vào không xía vào”, Tiểu Nghi vừa nói vừa làm mặt quỷ.

“Đại vương chúng ta cứ muốn xía vào đấy!”

“Người đắc tội Đại vương chúng ta, chính là muốn sinh chuyện đó”.

Cái giọng của Lão Ngư như một tấm thanh la bễ ném vào trong cái giếng khô lâu ngày bỏ hoang, “Cái này là không có chuyện gì mà người muốn kiếm cho ra chuyện đó!”

Đường Bất Toàn bỗng khách lên một tiếng, người bàng quan còn cho là lão đang cười, nhưng nghe thêm mấy tiếng khách khách nữa, mới biết ra toàn thân xương cốt của lão đều đang kêu răng rắc cả lên, làm như có người bỏ vào trong người lão một giây pháo đang nổ vậy.

Lão sạm mặt lại nói: “Các người dám xen vào chuyện của Đường môn, chỉ có tìm đường chết!”

“Đây chẳng phải là chuyện trong nhà của người”, Sơn đại vương có cái dáng vẻ hào tráng vô cùng, gã còn có cả bộ mặt đầy thương tích, rõ ràng trước mắt nhất là cái sẹo nhất đao phía dưới cằm.

Ngay cả sống mũi của gã hình như cũng làm bằng mấy khúc xương méo mó, ánh mắt trừng trừng của gã vốn đã có một vẻ như đang chịu đau chịu đớn rồi.

“Đây là chuyện trong vũ lâm ai ai cũng có thể xen vào, không xen vào là không đếm xỉa gì đến đạo nghĩa, xen vào mới là can thiệp vào chuyện bất bằng”.

“Đúng!”

Lần này chính là Cổ Song Liên đang la lên: “Ông ta nói đúng lắm!”

Đường Bất Toàn thu nhỏ con người lại, toàn thân xương cốt càng kêu rào rào giòn tan hơn nữa.

Nhưng trong tiếng rào rào đó lại có thêm tiếng chát chát vang lên.

Tiếng vỗ tay.

Dĩ nhiên là tiếng vỗ tay của Từ Vũ.

Y đang vừa vỗ tay vừa nhìn về Sơn đại vương với ánh mắt đầy kính phục “Người muốn chết sao đây!”

Lôi Biến giận dữ mắng lên, “Người cũng không chịu ở yên đòi quậy đây sao?!”

Từ Vũ chẳng thèm để ý đến gã.

Y chỉ làm một chuyện.

Y bước qua, đứng một bên với Sơn đại vương, Tiểu Nghi và Lão Ngư.

Cùng chung một trận tuyến.

“Đúng vậy, đây tuy là chuyện nhà của chúng ta, nhưng cũng là chuyện chung của mọi người”.

Người này mặt mày hiền hòa, ăn nói từ tường, trừ phía sau lưng có giắt một cái ống không có tên ra, phía sau còn có bốn người tùy tùng mặt mày thanh tú, hai trai hai gái, trừ bao nhiêu đó ra, hoàn toàn không ra dáng một nhân vật trong vũ lâm.

Có điều giọng nói của ông ta vừa vang lên, Lôi Biến đã biến hẳn sắc mặt, người của ông ta vừa đến, Đường Bất Toàn cũng cúi gằm đầu xuống.

Có điều cúi đầu cũng chẳng ăn thua gì.

Người này đưa bàn tay ra vẫy một cái.

Xuất thủ rất chậm chạp.

Thậm chí còn chậm đến mức không hợp với thường lý.

Chậm đến độ người ta có thể thấy cấu ghét trong móng tay của cái người mặt mày thanh tú này (Kỳ quái, thân hình ông ta không có chút bụi bặm, phiêu dật siêu phàm thế, vậy mà móng tay lại có cấu ghét, không những vậy cả hai bàn tay đều có)

Nhưng Đường Bất Toàn vẫn cứ ăn phải một tát tai.

Không biết lão không tránh khỏi, hay là không dám tránh!

Cái tát tai đó đánh nghe thật kêu.

Kỳ này, Đường Bất Toàn không những áo đỏ mà ngay cả mặt mày cũng đỏ!

“Đường Ngũ Thất”, người này gọi ngay tên tộc của Đường Bất Toàn ra, “người có biết tội chưa?”

Đường Bất Toàn không chỉ có cúi đầu không thôi... còn gằm cả xuống...

còn thông cả hai tay xuống... thông xuống bằng bằng, không những vậy đầu gối bên trái khuỵu xuống, làm ngay cái lễ quy nửa đầu gối.

“Nhị Thập Tứ ca”, Đường Bất Toàn hạ giọng, “xin anh tha giùm cho lần này”.

Lão kêu lên bao nhiêu đó, mọi người ai ai cũng biết người mới đến là ai.

... Nhị Thập Tứ ca, một trong những kẻ chủ sự của Độc tông trong Đường môn: Đường Nã Tây.

Đường Nã Tây cũng là một tay sát thủ đệ nhất lưu trong giang hồ của Đường môn ở xứ Thục, không những vậy thân phận còn rất đặc biệt: ông ta kết nghĩa anh em với Không Minh Kim Tiêu Hoa Điểm Nguyệt, Tây Tiệp Hoa Lôi Dĩ Tấn, Kim Bất Hoán Đường Đường Chính, Tam Hồng công tử Ôn Ước Hồng, ở Long Đầu Nam sáng lập ra phân chi Ngũ Phi Kim, thành ra một thế lực cực kỳ lớn lao trong vũ lâm đạo sau này.

Thế lực đó thật tình đã bao trùm hết Lôi gia ở Giang Nam, Đường môn ở xứ Thục, cao thủ Ôn phái, đùng vào sợi tóc là động hết cả toàn thân, cho dù có người dám chọc đến bọn họ cũng không cự nổi với cái núi đằng sau, do đó mà thành ra một thế lực trong giang hồ không ai có thể chạm vào tới.

Thật ra, nhà họ Đường giỏi sử ám khí, nhà họ Lôi giỏi chế hỏa dược và nhà họ Ôn giỏi ám thi độc khí, không hy vọng tự tương tàn sát nhau thì cũng giảm đi thế lực nhau, ngược lại làm cho người ta thừa cơ đánh vào; Do đó, Ngũ Phi Kim nhỏ nhỏ chúi xúi nằm ở Long Đầu Nam, cũng thành ra một tổ chức bình thời thì biểu lộ sự đoàn kết giữa bọn họ, có chuyện thì giải quyết bên trong.

Do đó mà tổ chức tuy nhỏ, nhưng oai danh lại rất cường thịnh.

Đây cũng là lý do tại sao Ngũ Phi Kim có thể bao trùm lên hết các nhà mà thành lập ra tổ chức, trong đó có Hoa Điểm Nguyệt là chủ não, có lẽ vì ông ta là người ngoại tộc, xử sự ngược lại ổn thỏa hơn ai cả.

Không nói chuyện gì khác, chỉ nhìn năm vị Đại đương gia: lão tam là Đường Đường Chính và lão ngũ Đường Nã Tây đều là người trong Đường môn, có thể biết ngay là thế lực của Đường môn chiếm chắc thế thượng phong.

Sơn đại vương vốn đang tính một trận quyết chiến.

Cho dù vì vậy mà phải đắc tội với Đường môn xứ Thục, cũng chẳng còn tiếc gì.

Có điều Đường Nã Tây đã lại, Sơn đại vương cũng đành phải buông tay.

Rốt cuộc, đó cũng là chuyện nhà của người ta, tự có người nhà người ta xử trí.

Đường Nã Tây cũng có ý định đó: “Ngũ Thập Thất, người làm thế cũng quá lắm, không những chỉ làm mất mặt mình thôi, còn làm mất mặt cả Đường môn!”

Ông ta phân phó cho hai người tùy tùng phía sau, “Đem Đường Phương về Long Đầu Nam đi! Đường Bất Toàn, người cũng đi theo ta!”

Đường Bất Toàn chỉ còn dám hạ giọng (cúi đầu) ứng lên một tiếng (thông tay): “Vâng!”

Đường Nã Tây mặt mày hiền từ, nhưng ông ta có cái vẻ thần oai lẫm lẫm, ông ta đưa ánh mắt lạc xuống thân hình Lôi Biến đang đứng bên cạnh đó, Lôi Biến cơ hồ như muốn rùng mình lên một cái, “Lôi Biến”.

Lôi Biến vội vã đáp: “Dạ có đây”.

“Mi với Dương Thoát cũng quậy quá. Dương công tử là người ngoài tộc, chúng ta không quản giáo được tới y, nhưng Lôi Hạo Quang chẳng quản giáo gì được mi cho thành người”.

Ông ta nghiêm giọng, một mặt nói một mặt gây rơi cẩu ghét trong móng tay, “Mi đem Lưu Bạo Quang lại luôn, giao hạn cho mi trong vòng đêm nay đến Long Đầu Nam chỗ Phân đường của Ngũ Phi Kim, Lôi Dĩ Tấn Lôi nhị đương gia tự nhiên là sẽ xử trí chuyện của hần”.

Lôi Biển run giọng nói: “Dạ”.

Đến đó, mọi người đều thở phào ra một hơi.

Đường Nã Tây hướng về mọi người ôm quyền nói: “Chuyện này đều do người trong Đường môn chúng tôi không tốt, không tiến thủ, không biết nói sao được, thật làm cho các vị lao thần, cũng làm cho ai ai đều cười cả. Tôi sẽ tự có cách trị liệu cho Đường Phương, và cũng sẽ xử phạt những kẻ gây hấn thị phi, chuyện này thôi thì xin cảm ơn các vị đã thấy chuyện bất bằng đứng ra tương trợ”.

Mọi người đều vội vã đáp lại: “Làm gì có chuyện đó”.

“Khách khí quá khách khí quá”.

“Phải là vậy, vũ lâm đồng đạo, thấy là giúp đỡ thôi, không cần gì phải cảm ơn. Giữa đường gặp chuyện bất bằng, rút dao ra tương trợ thế thôi”.

Thật ra, lúc này ra tay tương trợ gì gì đó, cũng chẳng có người nào là nhúng tay vào.

“Có điều...”.

Từ Vũ vẫn còn chưa yên lòng, “Thương thế Đường cô nương...”.

“Không có chuyện gì đáng ngại”.

Đường Nã Tây mỉm cười nhìn Từ Vũ chăm chú, “nó bị thương vì đầu cây búa có tẩm thuốc độc, đây là Khoái Chiến Phong của nhà họ Ôn, tôi cũng trị không được, nhưng Ôn Ước Hồng Ôn tứ đương gia trong Ngũ Phi Kim nhất định là thuốc đến độc trừ ngay”.

“Bất quá...”.

Từ Vũ vẫn cứ không an lòng, “cô ấy...”.

“Cô ấy” thì sao?

Y nói gì được bây giờ?

Y chỉ bất quá là người ngoài, mà Đường Phương lại là cô con gái vừa mỹ lệ vừa nổi danh như thế.

Còn chưa kể là một nhân vật xuất sắc nhất trong đám trẻ con nhà danh môn vọng tộc.

Chính ngay lúc đó, Đường Phương nằm trên đài bông có hơi nhúc nhích một chút, phát ra một tiếng rên nho nhỏ.

Đường Nã Tây chẳng thấy mình mấy động đậy gì (thậm chí vai không rung, đầu gối không cong lại, mũi chân không thấy đưa lên) người đã nhảy lên lôi đài.

“... thúc thúc đó hả? Nhị Thập Tứ thúc... Con...”.

Đường Phương nói về yếu ớt, “Ngũ Thập Thất thúc bọn họ...”.

“Ta biết”, Đường Nã Tây nhìn bàn tay nhỏ xíu của Đường Phương, “cháu yên lòng đi”.

Đường Phương khoe miệng lộ một nụ cười, còn chưa trọn vẹn, cô đã nhắm cặp mắt lại, không biết có phải vì quá mệt mỏi, hay là đã bất tỉnh đi mất.

Nụ cười cô còn chưa trọn, nhưng hai cái má lúm đồng tiền vẫn đã lộ ra rõ ràng.

Từ Vũ đang nhìn trước mắt.

Trong lòng của y đang than thở.

Y bỗng nghe có tiếng than thở.

... Có phải là của y đó không?

... Nhưng rõ ràng là y đã ráng hết sức không phát ra tiếng than thở mà?

Rốt cuộc ai là người đang than thở vậy?

Tại sao lại than thở?

Y đưa mắt nhìn quanh, nhưng chẳng tìm đâu ra người đã thở ra tiếng than mà trong lòng y đang muốn thở ra.

Đến lúc ánh mắt của y trở về lại trên lời đài, Đường Nã Tây đã sai người đem Đường Phương đi đâu mất.

Trên nền ván lời đài, còn để lại cây búa có tấm độc đó.

(Cô ấy đã đi rồi) (Mọi chuyện đều phải kết thúc hết cả sao?) (Năm nào tháng nào ngày nào lúc nào mình mới gặp lại cô ấy?) (Thương thế cô ấy sẽ chữa lành được không? Chết độc có giải trừ được không? Cô ấy có bình phục lại mau chóng không?) (Cô ấy vào trong Ngũ Phi Kim, mình sẽ không còn theo được vào rồi, cứ như thế mà chia tay cô ấy sao? Trong lòng cô ấy có mình trong đó không nhỉ?)

Từ Vũ hoang mang tự hỏi không biết chừng nào cô ấy mới bình phục?

Chừng nào y mới được gặp lại cô?

Đến lúc đó, e rằng cô chẳng còn biết đến y là ai nữa.

Cứ nghĩ rồi nghĩ, cặp mắt như đã có chút ươn ướt.

Nam tử hán làm sao mà rơi nước mắt được?

Y vội vã chui nhanh ngấn lệ, nhưng chui không hết cái cảm giác sinh ly tử biệt đó trong lòng.

Rồi lại nghe đám đông quanh đài đang lao xao lên.

Thì ra phía sau lời đài lại tìm đâu ra có cái xác chết, gương mặt đã bị hủy hoại, còn trong bọc tiền của hắn lại có vô số các loại ám khí đủ hình đủ dạng, trên mặt có khắc một chữ Đường.

Chắc phải là một tên đệ tử của Đường gia không mấy danh tiếng.

Ám khí của Đường môn, trước giờ còn được chế tạo phối hợp tinh xảo, do đó có thể nói, đệ tử của Đường môn không cách nào giả mạo nổi: thứ nhất là độc môn thủ pháp phóng ám khí không giả mạo nổi, thứ hai là ám khí của Đường môn nguy tạo cũng không xong Từ Vũ trong lòng đang buồn rầu muốn chết đi được, nhất thời không có chỗ tâm tình, không có chỗ nương tựa, sống cũng không có ý nghĩa, do đó chuyện gì đang xảy ra, y cũng chẳng màng để ý.

Chẳng bao lâu sau đó, bỗng nghe có tiếng vó ngựa dồn dập chạy lại, có tiếng hô trong đám đông: “Cao thủ Đường môn lại rồi kia...”. “Lại nhanh quá :

nơi này mới có người chết, bên kia mới đi hết một đám, bên này lại có một đám lại!”

“Xem ra, thế lực của Đường môn không thể khinh thường được”.

“Hắc Quỷ, bọn mình nên cẩn thận chút, người trong Đường môn, cũng không nên đắc tội vào họ”.

Từ Vũ cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng y không màng để tâm nghe thêm rõ ràng.

Y cũng cảm thấy người của Đường môn đang lại nhanh lắm!

Nhưng y lại càng cảm thấy sâu xa hơn: Đường Phương đã đi rồi.

Nhất thiết mọi chuyện kết thúc sao nhanh quá.

Cô có biết chẳng mình đã vì cô mà rơi nước mắt?

Cô có biết chẳng mình sống chỉ là vì cô?

Cô có biết chẳng nếu y không có cô sẽ chẳng sống nổi?

Thật ra Từ Vũ không hề biết.

Nhất thiết chẳng hề là đã kết thúc, mà là bắt đầu.

Bắt đầu của một âm mưu và một phát động âm mưu sắp bùng nổ.

“Từ thiếu hiệp...”.

Từ Vũ chậm chậm đi không mục đích, chuẩn bị ra khỏi Nhất Phong đình, mà trời đất mênh mang chẳng biết nên đi về hướng nào.

Mỗi cất bước là mỗi quay đầu không sao cưỡng chế được về hướng Đầu Bắc, rồi bỗng nghe có người như thể mà gọi tên y.

Y quay đầu lại, bèn trông thấy một lão già nét mặt buồn rầu ở đó.

Người đó ánh mắt sắc bén, thần sắc thê lương, nhưng Từ Vũ vừa thấy lão là đã phát sinh cảm giác thật thân thiết: bởi vì trên má của lão già cũng có hai má lúm đồng tiền.

Hai cái má lúm đồng tiền thật sâu.

5. Chương 5: Người Đàn Bà Có Lòng Bàn Tay Gạch Ngang

Rốt cuộc cô đã gặp được y.

Nhưng mặt mũi của y ra làm sao nhỉ?

Chắc phải là mày kiếm mắt sáng, cổ nhân đã chẳng hình dung đàn ông mặt mày như vậy đó sao?

Có điều mày kiếm mắt sáng thì ra làm sao nhỉ?

Chắc đó cũng đại khái như là như cây ngọc trước gió đầy thôi?

Không phải là rất nhiều người cũng đã hình dung đàn ông phong thái là như vậy sao?

Nhưng cây ngọc trước gió rốt cuộc hình dạng ra thế nào nhỉ?

Bấy giờ cô mới phát hiện, thì ra “y” vẫn còn chưa hoàn toàn là một “người” trong tâm mục của cô, mà là một người có khí phách vô cùng động lòng người, thêm một chút gì xanh xanh, trước giờ cô vẫn cứ nghĩ rằng mình là người thích và ghét rõ ràng, không phải là màu trắng thì là màu đen.

Cô phát giác ra rằng, cái người mình tưởng niệm nhất đó, thì ra lại là người mình thấy ít nhất, nhớ ít rõ ràng nhất.

Trong ký ức của cô, hình dạng của y nằm chung hỗn độn với những thứ xung quanh y: bên cạnh bờ suối, cái ống thơ màu xanh nhạt; con đường sơn đạo Nga Mi, hoàng hôn đượm mù sương; khúc ca nghe đầu ưu lự bi thương :

chàng ở một nơi muội một nơi...

Cứ hát như vậy, phẳng phất như y mới trở thành ra con người thật.

A, Tiêu đại ca, em xin cùng chàng sống chết bên nhau.

Cô vì cái cảm giác đó mà cảm thấy được hạnh phúc.

Cái hạnh phúc ấy hình như trở về những ngày tháng còn làm đứa bé gái nhỏ.

Lúc ấy, mẹ cô đem cô ra phố, hai bên bày đầy những đồ chơi muốn ngộp cả mắt.

Cô lại xem mấy cái lồng đèn linh xảo đẹp đẽ, cô có tiền, nhưng cô không mua: cô lại xem hàng bán đồ ăn, dói bụng, nhưng cô cũng không ăn.

Cô nhìn bên này một chút, bên kia một chút, sờ cái này một chút, cái kia một chút.

Có lúc cô bỗng dừng mua một vài thứ, đi phố đối với cô lúc nào cũng thế, cô thích nhìn người ta bán, cô thích nhìn người ta mua, dáng điệu của bọn họ, vẻ mặt của bọn họ, đồ hàng của bọn họ, xôn xao mua bán

trả giá, những món đồ ăn nấu thật ngon chiên thật ngon xào thật ngon, cô còn thích lại ngửi mùi vải mùi lụa.

Mỗi nón hàng cô đều muốn đưa tay sờ mó một chút, bất kể đó là thứ gì, cô thích cái cảm giác truyền lại từ đầu ngón tay.

Có điều cô không hề đi cưỡng cầu chiếm những thứ đó làm sở hữu riêng cho mình, mãi đến khi cô gặp y...

Lông mày lười kiếm của y, cặp mắt sáng của y, cái dáng như ngọc đang đứng trước gió đó của y.

Cô cảm thấy kiếp trước nhất định mình đã từng thấy người này, kiếp sau không chừng còn gặp lại nữa.

Không những vậy, người này còn có cái gì đó, làm cho cô cảm thấy bức rức mà dễ chịu, cảm thấy xốn xang trong dễ chịu.

Cô không phải là người con gái gặp phải một con búp bê mình thích, là kiếm cách chiếm đoạt làm sở hữu; cảm giác của cô đối với y, như một cái dù, bên ngoài đang mưa mịt mù trời đất, không có sự che chở của nó, trong cơn mưa lũ không bờ không bến trong cuộc đời đó, chắc chắn cô sẽ ướt nhẹp, lạnh lẽo vô cùng...

Có điều y đang ở đâu nhỉ?

Cô đã gặp y rồi.

(Phải y đó không?)

Y đang đi về hướng cô.

(Có phải Tiêu đại ca không?)

Tiêu Thu Thủy cái tên đó nghe thật kêu, không phải vậy sao?

Chữ “Thủy” của nó thêm vào chữ “Phương” của cô, không phải cô chính là “tại thủy nhất phương” của y sao?

(Có điều tại sao thân hình của y lại trôi lênh bênh như vậy?)

(Hay là thân hình của mình mới là đang trôi lênh bênh?)

(Y đang đi lại chỗ mình đó sao?)

(“Y” là y đó sao?)

(“Mình” là mình đó sao?)

(Người con gái đó là mình đó sao?)

(Không phải... không phải đâu nhỉ?)

Người con gái đó đã quay mặt lại. Cô cười lên, cô có cặp má lúm đồng tiền, như hai thư; đồ trang sức.

Người con gái đó mỹ lệ như lưỡi đao.

Cô say lòng người như rượu.

Có điều, cô có phải là mình không?

Không, cô không phải mình...

Tiêu đại ca đang đi về hướng cô (không phải hướng mình)

(A, cô con gái đó cũng đã nhìn thấy mình, cô đang nhìn về hướng mình, gương mặt càng lúc càng giống mình, càng lúc càng thân thiết...

Sau đó cô bỗng nhồm người dậy, bừng tỉnh trong giấc mộng, mới biết ra mình vừa nằm mộng)

(Trong mộng của cô có mình).

(Còn mình thì sao?)

(Mình đang ở đâu?)

(Tiêu đại ca đâu? Y ở trong giấc mộng của cô, vậy thì mình đang ở trong giấc mộng của ai?)

(Rốt cuộc mình đang chìm xuống, hay là nổi lên?)

Rốt cuộc mình đang vui hay đang buồn?

Tại sao tay chân mình chẳng buồn nghe mình sử dụng như vậy, không có sức lực gì như vậy?

Mình là ai nhỉ?

Mình đang ở đâu?

Rốt cuộc là trời đang mưa, hay là mình đang khóc, làm cho mình cảm thấy mát, cảm thấy lạnh, cảm thấy thê lương vô hạn, cô độc vô cùng?

...

...)

Đường Phương bừng tỉnh.

Bên ngoài trời đang mưa bụi, ngó đồng đang xào xạc.

Xem ra, trời mưa cũng đã lâu lắm.

Nhất thanh ty thập điểm vũ (Một sợi tóc mười giọt mưa)

Ngũ thập huyền cầm bán thiên sầu (Cây đàn năm mươi giây, nửa cơn sầu)

Bên ngoài có cái ao, chuồn chuồn đang bay lên bay xuống, bướm bướm bay qua bay lại, ánh mặt trời xuyên qua hoa lá, xanh mềm như thửa nào, phất phơ bên song lạnh lẽo.

Nhưng giấc mộng mình đâu rồi?

...

...

Nếu lúc này cô không phải thực, tại sao Tiêu đại ca lại thân thiết như thật thế?

Nếu lúc này là thực, tại sao bây giờ Tiêu đại ca lại không có?

Người con gái kia là ai?

Tại sao xa lạ như vậy, mà lại quen thuộc như vậy?

Rốt cuộc mình nằm mộng thấy cô hay cô nằm mộng thấy mình?

Hay là mình và cô cùng nằm chung mộng với nhau.

Nằm mộng tỉnh mộng rồi thấy lạnh, nằm mộng tỉnh mộng rồi quên mất, cảm giác không đi trở lại được.

Đường Phương nghĩ rồi nghĩ, bỗng dưng cô cảm thấy thật đau lòng.

Cô đang đau lòng bèn đưa bàn tay lên vuốt hàng lông mày muốn nhú lại của mình xuống.

Lúc mẹ mình sắp qua đời, chết mà đau lòng như cắt: đau lòng làm bà nhú cặp lông mày lại, bàn tay hoàn toàn lạnh buốt.

Bàn tay cô còn lạnh hơn cả của mẹ, một bàn tay cô nắm lấy bàn tay của mẹ, biết mẹ không yên lòng vì cô, không chịu nhắm mắt buông tay.

Cô bèn đưa bàn tay kia vuốt lông mày đang nhú của mẹ xuống: mẹ ơi, mẹ yên lòng đi, mẹ đừng vì con mà mặt mày nhăn nhoe thêm...

...

Mẹ ơi, thấy mẹ nhăn nhoe, lòng con đau, con muốn đau giùm cho mẹ được không?

Nghĩ đến gương mặt mẹ lúc sắp chết, nếu không phải lão nhân gia nhú mày đến mức nhăn nhó, cô còn cho rằng mẹ chỉ đang ngủ, không phải đã qua đời.

Bây giờ.

Cô đưa bàn tay vuốt nhẹ hàng lông mày, rồi lại nghĩ đến giấc mộng lúc nãy, cô bèn cảnh cáo mình: Không được đi nghĩ đến cái tâm tình lang thang của mình.

Em và anh chỉ là kiếp trước hẹn kiếp này gặp lại, có duyên thì phải đợi đến kiếp sau hẳn tiếp tục.

Có điều em còn chưa yêu anh đủ nhỉ.

Một đời một kiếp đã qua nhanh như vậy, huống gì em với anh chỉ gặp nhau bên nhau có mấy lần, đều là những lúc đang đối diện cường địch, mà phát sinh ra cảm tình.

Mình ngay cả mặt mày còn chưa kịp nhớ rõ ràng, lỡ mai sau kiếp tới, anh còn như vậy không?

Em còn là em không?

Anh còn nhận ra em không?

Em là một đóa hoa phũ rớt từ trên vai xuống, hay là một con thiêu thân không nơi nương tựa?

Xuân lạnh đêm tàn, kiếp sau có còn được kể vai sưởi ấm, thủ thủ bên tai những lời triền miên không?

Ôi, em còn chưa kịp yêu, còn chưa yêu đủ nhỉ.

Đau thương cũng tốt, nhưng cũng chẳng làm gì được, em đã chẳng còn cái tâm tình của cô bé gái năm xưa.

Thôi nhất thiết cũng như là một giấc mộng đi.

Có điều, tại sao cái cảm giác đang trôi lênh bênh lại cứ như thật thế nhỉ?

Tỉnh lại rồi, Đường Phương còn chưa biết mình đang còn trong mộng hay đã ở ngoài mộng, cô đang nằm mộng thấy người ta hay người ta đang nằm mộng thấy cô.

Cô nghĩ đến những người thân thiết nhất trong đời: Tiêu Thu Thủy, mẹ...

...

Vậy mà vẫn còn là cảm giác như trong mộng.

Vẫn còn cái cảm giác không nương tựa, không sức lực, còn thân thiết hơn cả mộng mị.

Không phải mộng đâu, đó là thật mà.

Thậm chí cô còn không có sức để nhảy xuống giường.

Cô hoàn toàn mất đi hết cả sức lực.

Cô đã trở thành một người không có chút sức lực!

Trong cái vũ lâm chỉ biết có cường tráng mạnh đó, người mất đi hết sức lực sẽ trở thành ra sao bây giờ!

Chăn còn có hơi ấm của mình, nệm còn có dư hương của mình, gối cũng có mấy sợi tóc của mình, nơi đây trang hoàng rất u nhã, bàn nữ trang cũng bày xếp chọn lựa tinh trí, trên bàn còn có mấy con cá đỏ, màu sắc lan ban, bơi qua bơi lại đáng tự tại, chúng nó đại khái chắc cũng đang nằm mộng đấy thôi nhỉ?

Nơi đây rốt cuộc là đâu?

“Đường Phương, cháu tỉnh rồi?”

Một giọng nói hiền từ làm người ta nghe muốn thiếp vào giấc ngủ: “Cháu tỉnh lại rồi là tốt lắm”.

Đường Phương nhìn qua, người đang bước vào chính là Đường Nã Tây.

Ông ta làm cho cô sợ nhớ lại chuyện mình bị Đường Bất Toàn tẩm chất độc vào lưỡi búa ám toán ngã lăn ra trên lôi đài ra làm sao.

“Nhị Thập Tứ thức”, cô kêu lên một tiếng, muốn lồm cồm bò dậy.

Đường Phương bấy giờ mới chú ý đến người cùng đi theo với Đường Nã Tây vào.

Cô vừa nhìn thấy người đó, bèn liên tưởng đến hai chữ “chiến đấu”.

Người đó tuổi tác còn chưa đến nỗi lớn lắm, mặt mày cũng không có sẹo có vết gì, chân tay lành lặn không bị tàn tật, nhưng Đường Phương vừa nhìn ông ta, vẫn cứ nghĩ ngay đến hai chữ “chiến đấu”.

Hạng người như ông ta, gương mặt và ánh mắt đều có cái vẻ gì như kiên nhẫn trong đó.

Nghĩ chắc là đã qua biết bao nhiêu tranh đấu mà vẫn còn sống sót ra đó, và bây giờ vẫn còn sống để tiếp tục tranh đấu.

Sự tồn tại của ông ta, cũng đồng nghĩa với hai chữ đấu tranh.

Người đó cười cười với cô, cho dù ông ta đang cười, con người quật cường như Đường Phương cũng không khỏi có cái cảm giác “đánh không lại ông ta”...

cười rất có lực lượng, “Chắc cháu không chừng đã có nghe qua tên của ra rồi, ta là Lôi Dĩ Tấn của Phích Lịch đường ở Giang Nam, cũng là Nhị đương gia của Ngũ Phi Kim”.

Đường Phương “a” lên một tiếng: “Thảo nào”.

Người đó hỏi: “Thảo nào làm sao?”

Đường Phương nói: “Thảo nào cháu vừa nhìn ông là đã nghĩ ngay đến tranh đấu, thì ra ông là Lôi nhị thức”.

Đường Nã Tây và người kia bước vào phòng, vừa cười vừa nói: “Sao? Vừa tỉnh là đã lộ vẻ giận dữ như vậy đó sao”.

Đường Phương cảm thấy chân hổng trên không, người nhẹ lênh bênh, đầu nhức như búa bổ, lồm cồm một hồi, vẫn còn chưa bước được ra khỏi giường.

Ngược lại, đầu lại càng nhức, làm như bị búa rìu chém từng nhát từng nhát xuống đầu vậy.

Cô còn nhỏ đã có cái tật đầu hay bị nhức như vậy.

Cô thường thường cho rằng mình bị một chứng bệnh nan y, “Bệnh nan y? Mi cho là cứ muốn bệnh là bệnh sao?”

Người bạn thân tri giao lúc trước của cô là Đường Phì thường nói như vậy với cô, “đừng có lo, lòng bàn tay mi có gạch ngang, đường số mệnh dài lắm, thiên linh tú viên, nhân trung sâu, mi còn sống dai hơn bọn ta nhiều hử”.

Đường Phì còn chọc cô cái biệt danh là “lão bất tử”.

Có điều, hiện giờ cơn nhức đầu này, có chỗ không giống như nhức đầu lúc bình thời.

Cơn nhức đầu bình thời lúc trước là cảm giác như bị bổ đầu ra, như bị người ta từ phía ngoài bổ cho từng nhát xuống đầu; hiện tại thì lại có cái cảm giác như có thứ gì sắc cạnh từ bên trong đầu cắt ra, kết quả xé tới tận lồng ngực, ngay cả trái tim cũng bị đau đốn quặn quại cả lên.

“Đường Bất Toàn!”

Đường Phương rên lên một tiếng, phẫn hận nói: “Lão ta hạ thứ độc đó...”.

Đường Nã Tây bình tĩnh nói: “Bọn ta biết hết rồi, ngũ thập thất bá của cháu đã đem hấn về Đường gia bảo xử trí, Lôi Bạo Quang và Lôi Biến cũng đã bị y trừng trị nữa”.

Lôi Dĩ Tấn nói: “Nghe nói gần đây trong Đường môn, có đứa con gái mê chết người ta, bằng tuyết thông mình, hiểu ý thiên hạ, có phải là cháu đấy không?”

Đường Phương cười tươi một tiếng nói: “Đừng có nói hay ho quá. Giang hồ đồn đãi tính tình xấu xa lì lợm thiên vị nóng nảy của cháu, toàn là những loại đó”.

Lôi Dĩ Tấn gật gật đầu nói: “Nói ra nghe cũng có lý, lúc ta trị thương cho cháu có thấy chỉ tay của cháu, cháu là đứa con gái có lòng bàn tay gạch ngang”.

Đường Phương hơi có chỗ lo lắng: “Thế thì, tính tình của cháu có còn thuốc nào chữa được không?”

“Nếu cháu mà như những người con gái nào khác, tại gia tông phụ xuất giá tông phụ, lo chuyện nhà cửa, giúp chồng dạy con, thì chắc không khỏi phiền toái một chút, và cũng lãng phí lắm”.

Lôi Dĩ Tấn nói, “còn cháu thì xông xáo trong giang hồ, lòng bàn tay gạch ngang ngược lại quá hay, qua lại một mình, quyết đoán tự mình, ta xem mấy người đàn bà nổi danh trong vũ lâm, hậu phi nắm quyền lực trong tay, chỉ e không mấy ai là không có hoặc lòng bàn tay gạch ngang thật, hoặc gạch ngang giả, hoặc gạch ngang nửa chừng”.

“Dĩ nhiên là cái tính của cháu là cái tính bàn tay gạch ngang rồi”, Đường Nã Tây tiếp lời với giọng hiền từ.

“Nếu không, cháu cũng không lập tức chạy lại chỗ Long Đầu Bắc lấy ám khí của mình, trở về lại Nhất Phong đình đánh nhau với bọn Lôi Bạo Quang rồi. Nói sao thì nói, bọn họ cũng đều là trưởng bối của cháu hỉ”.

Đường Phương nghe nói muốn uất ức lên, bèn đưa mắt nhìn vào bàn tay của mình, vừa nhìn đã khê hô lên một tiếng.

6. Chương 6: Tứ Thiển Hoa

Bàn tay trái như bạch ngọc chạm trổ của cô đó, vốn có màu hồng hồng nhuận nhuận, bây giờ đã như kết một tầng băng, thoáng nhìn như bàn tay xanh rờn lạnh lẽo của người chết.

Đẹp muốn làm người ta lạnh cả lòng.

Bàn tay của Đường Phương trước giờ vốn mát lạnh.

Năm xưa Tiêu Thu Thủy nắm tay cô, cũng bị lạnh cho giật mình, y đã nói :

“Sao mà lạnh quá vậy, bàn tay của em đó”.

Có điều, hiện tại, bàn tay trái còn lạnh tựa băng đá, lạnh đến mức lúc bàn tay phải nắm lấy bàn tay trái, bàn tay phải cảm thấy ấm áp như ánh dương quang mùa xuân.

“A”, Đường Phương bị mình tự làm cho mình lạnh giật cả mình lên, run khê lên một cái trong lòng.

Chất độc của Khoái Chiến Phong, lợi hại dường thế.

“Nếu không phải cao thủ trong Độc Tông là Ôn tứ đệ ở đó, còn có Lôi nhị ca dùng hỏa dược làm dẫn liệu để thi kim châm, rồi lại dùng hùng hoàng châm cứu, e rằng đến bây giờ cháu còn chưa tỉnh lại”.

Đường Nã Tây nói, “bọn họ vì thương thế của cháu, đã hao phí không ít khí lực”.

Đường Phương trừ chuyện cảm thấy lạnh ra, còn cảm thấy chóng mặt.

“Tại sao cháu lại bị vậy nhĩ?”

“Thương thế của cháu còn chưa thuyên giảm, cần phải quan sát một đoạn thời gian”.

Đường Nã Tây nói, “Cháu ở lại đây đã, các đương gia trong Ngũ Phi Kim đều hoan nghinh cháu. Ta sẽ mời Đường Dĩ và Đường Vật lại chiếu cố cho cháu”.

Đường Phương nghe nói, cảm thấy rầu rĩ quá. Cô lại nghĩ đến giấc mộng lúc này.

“Cháu đừng nóng, bệnh, là phải từ từ mới lành lại; võ công, cũng phải từ từ mới luyện thành”.

Lôi Dĩ Tấn an ủi nói: “Ám khí của cháu, đều để phía sau cái bồn cá trên bàn. Nếu có ngày cháu sử dụng lại được mấy thứ ám khí đó, cháu sẽ hết còn đau gì, chất độc trong người cũng đã trừ hết sạch”.

“Nhị Thập Tứ thúc, Lôi bá bá... vì chuyện của cháu, mà làm cho các vị phải bận rộn phiền phức nhiều quá”. Đường Phương nói, cô cũng đang có vẻ nghẹn ngào, cảm thấy mình thật tình không còn chút sức lực để trối cả gà, trước giờ cô vốn anh sáng như vậy, bây giờ không khỏi có cảm giác anh hùng thất thế. Chẳng qua, từ cái trận chiến ở Nhất Phong đình, cô đã thề trong lòng, nhất quyết không bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác.

“Nếu có thuận tiện, cháu muốn lại bái tạ Đại đương gia và các vị đương gia khác ở nơi này”.

Đường Nã Tây và Lôi Dĩ Tấn nhìn nhau mỉm cười.

“Sao?” Đường Phương nghiêng đầu lộ vẻ hiếu kỳ hỏi: “Có chuyện gì bất tiện không?”

“Không có gì”.

Lôi Dĩ Tấn nói: “Đến lúc thuận tiện, cháu sẽ thấy ông ta thôi, tuy ông ta không nhất định là sẽ gặp cháu”.

Đường Phương nghe không hiểu: “Sao?”

Cô lại đưa đầu nghiêng qua một bên kia.

Đường Nã Tây bồng chắp tay sau lưng độ bộ tới bên song cửa, dùng một giọng rất êm ái bình thản nói: “sao, có thích cái Cầu Hương Trai ở nơi này không?”

“Thích”. Đường Phương nói.

Nhưng chuyện cô thích thứ nhất là xông xáo trong chốn giang hồ, thứ hai là về lại nhà của mình.

Hiện tại cô mới biết, sau khi thụ thương có nhà mà về thật là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Trong bụng cô đang nghĩ, nơi đây có đẹp cách mấy, cũng có cái cảm giác thật xa lạ, những người nơi đây đối xử cô có tốt cách mấy, cũng là những người xa lạ.

Cô là đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh, cô nghe Đường Nã Tây nói qua chuyện khác, bèn cũng đổi qua chuyện khác, cô lại nghiêng đầu qua một bên hỏi Lôi Dĩ Tấn: “Ông có hay đánh nhau không?”

Lôi Dĩ Tấn đáp: “Không thường lắm”.

“Đánh nhau bao nhiêu trận rồi?”

“Hai trăm mười bốn lần”.

Lôi Dĩ Tấn nói, “Lấy một người trong giang hồ ra mà nói, cũng chẳng lấy gì làm nhiều. Ta đã được bốn mươi tám tuổi rồi”.

“Đều thắng trận cả?”

Lôi Dĩ Tấn gạt đầu, sau đó chậm chậm nói: “Không thắng được, ta không đánh”.

“Bị ông đánh thua, có khi nào kiếm ông báo thù không?”

Lôi Dĩ Tấn không trả lời ngay lập tức.

Ông ta dùng một ánh mắt “chiến đấu” nhìn tới Đường Phương.

Nhưng Đường Nã Tây thì hỏi ngược lại: “Cháu hỏi thế làm gì vậy?”

“Cháu hiếu kỳ”.

Đường Phương mỉm cười, hai má lúm đồng tiền thật sâu.

Như hai đóa hoa ẩn hiện trong nụ cười mọng mị.

“Cháu không hiểu tại sao Lôi bá bá sát khí đằng đằng như thế, lại có ngoại hiệu Tứ Thiên Hoa hay ho như vậy?”

Đường Nã Tây bật cười.

Ông ta cúi đầu gãi móng tay cái ghét của mình.

Nhất thời, trong phòng chỉ có tiếng móng tay gãy lách tách, còn có tiếng của mấy con cá đang thở bong bóng trong cái ao ở bên ngoài.

Không biết sao, Đường Phương bỗng có cái cảm giác như lông gáy đang dựng đứng lên.

“Cháu muốn biết hay sao?”

Lôi Dĩ Tấn hỏi cô.

Đường Phương vốn đang có chút run rẩy, muốn trả lời: thôi khỏi cần, nhưng câu nói còn chưa ra khỏi miệng, cái tính quật cường của cô đã đổi thành ra tiếng: “Vâng”.

Bỗng nhiên, phía ngoài ầm lên một tiếng, nước bắn tung tóe đập vào song cửa, ào ào lên một trận, có mấy chỗ giấy hồ trên song cửa bị đập thủng qua, nguyên cả cái phòng cũng rung lên một trận, ngay cả cái bồn cá trên bàn cũng bị chấn vỡ ra, pha lê tan tành ra cả sàn nhà.

Thể chất Đường Phương đang yếu ớt, cơ hồ như muốn bị té từ trên giường xuống, Đường Nã Tây không biết lúc nào đã đến bên cạnh giường êm ả không một tiếng động, thò tay ra đỡ lấy cô.

“Đây chính là Tứ Thiển Hoa”, Đường Nã Tây nói giọng ôn hòa, “Cháu xem, lúc nổ tung lên, không phải là hoa nước gì cũng tung tóe ra bốn phía sao?”

Thoáng chốc, ngoài song cửa có bóng hình thấp thoáng, ít nhất là hai chục người đã cầm binh khí trong tay, nhất tề xông lại, nhưng chẳng có lấy một tiếng động.

Lôi Dĩ Tấn lấy từ trong áo ra một con cờ một mặt có năm con mắt, đưa qua một cái, mấy người xông tới không một tiếng động đó, lập tức đều biến đi không một tiếng động.

Xem ra, nơi đây ngọa hổ tàng long, phòng thủ nghiêm mật, e rằng không kém gì Đường gia bảo.

Một con cá từ lúc có tiếng nổ, bay vào trong phòng, rớt xuống mặt nhà, nửa thân sau đã bị nổ tan nát, nửa thân trước vẫn còn đang nhảy lóc chóc trên mặt đất, mở miệng ngáp ngáp chiều khổ sở.

Đường Phương nhìn thấy dáng điệu khổ sở của nó, chỉ muốn dùng ám khí đánh nó chết đi, có điều cô đã hoàn toàn mất hết năng lực động thủ.

Xem ra, con cá đang bị thương này lại đây giết cô, còn dễ dàng hơn cô lại giết nó xa.

“Lúc này cháu hỏi ta: những người bị ta đánh thua, sẽ tìm ta báo thù hay không?”

Lôi Dĩ Tấn bấy giờ mới nói từng tiếng một, “cháu thấy sau khi nổ tung một cái như vậy, bọn họ còn có thể đi tìm người báo thù không?”

Đường Phương yên lặng một hồi, bỗng nói: “Nhị Thập Tứ thúc, xin ông giúp giùm cháu một chuyện”.

Đường Nã Tây nhìn nhìn Lôi Dĩ Tấn một cái: “Cháu nói đi”.

Đường Phương nói giọng yếu ớt: “Giết giùm cháu con cá đó”.

Làm cho lòng cô kinh sợ đó, không phải là chất nổ, không phải là Tứ Thiển Hoa, thậm chí cũng không phải là con cá đang hấp hối kia, mà là chính cô đã mất đi cái năng lực đề kháng, không những vậy, cô chẳng biết Lôi Dĩ Tấn đang ngồi nơi đó nói chuyện thông dong, rốt cuộc ông ta đã làm cách nào làm cho cái ao bên ngoài sân nổ tung lên một cái như vậy.

Bấy giờ, đám nước tung tóe trên song cửa lúc này, đang từng giọt từng giọt nhỏ xuống trên bàn trên mặt đất.

Tiếng động rất nhỏ.

“Chú thấy sao?”

“Chất độc Khoái Chiến Phong đã hoàn toàn giải trừ rồi”.

“Dĩ nhiên là ta chẳng hỏi chuyện đó”.

“Còn chất độc Thập? Điểm đó, thì nó đã tiềm nhập sâu vào tỳ vị của Đường Phương, nhất quyết là nó không hay biết gì, cho dù có cảm thấy, thì nó có biết độc được gì đâu, nhất quyết cũng không giải trừ nổi”.

“Nói vậy thì...”.

“Nó sẽ cứ tay chân mềm nhũn, mệt mỏi muốn ngủ, tiểu tiện ồm ồm hoài hoài”.

“Ta hỏi đây là: nó còn có nội lực gì nữa không?”

“Có. Nhưng vận lên không nổi”.

“Nội lực vận lên không nổi, phát không ra, xem như là không có nội lực gì cả”.

“Đúng vậy”.

“Cùng như là nói, nếu bây giờ nó muốn phóng ám khí ra, cũng chỉ có hình thức, hoàn toàn không có nội lực?”

“Đúng vậy”.

“... Đường Vật với Đường Dã tin được không?”

“Tuyệt đối tin được. Chỉ cần Đường Phương muốn luyện ám khí, vì nó mất hết nội lực, sẽ không thể luyện được trong phòng, là vì sẽ rất dễ bị rủi ro tới mình. Chỉ cần nó ra ngoài vườn hoa luyện tập, nhất định sẽ thoát không khỏi tầm mắt của Đường Dã và Đường Vật, không những vậy, nhất định sẽ thông tri cho tôi biết”.

“Chú nhất định cũng phải thông tri cho ta biết nữa”.

“Đương nhiên rồi, nhị ca cũng nhất định sẽ thông tri tam ca. Như vậy, bí quyết Bạt Mặc Đại Tả Ý, Đề Thi Tiểu Lưu Bạch có hình thức không có nội lực đó sẽ bày tận ra trước mắt”.

“... Ừm. Đây là tuyệt kỹ của lão yêu bà tử. Đã bao nhiêu năm nay, chú và lão nhị đã hao tận tâm sức mới ngộ ra được, phải có rượu để ”bạt mặc” trước mới có thể ”tả ý” ra chiêu được, phải có ”thi ý” trước mới có cái hay của ”lưu bạch”, xem tỳ nữa đã bị cái câu truyền tụng trong giang hồ là Tả Ý Đại Bạt Mặc, Lưu Bạch Tiểu Đề Thi làm đi sai đường mất. Như nếu phá không nổi hai thứ ám khí đó, nhất định không thu thập nổi lão yêu bà tử, nếu lão yêu bà tử ngày nào còn nắm đại quyền trong tay, Đường gia bảo nhất quyết không thể nằm trong tay bọn chúng ta”.

“Đúng vậy, vì vậy phải làm sao cho Đường Phương lộ ra bí quyết. Lão yêu bà tử trước giờ rất cứng nó, đem hai môn tuyệt kỹ đó tận truyền cho nó; tính tình nó quật cường, nếu mà ép bức, có chết cũng không chịu nói đâu. Cái thủ pháp tự tận của Đường môn độc đáo lắm, cho dù có phong bế toàn thân huyết đạo của nó, dùng được lực khổng lồ không cho nó vận chuyển nội kinh, cũng không ngăn cản được nó muốn tự tận. Vì vậy, bọn mình phải nhàn nhã ngồi đợi, dùng cái phương pháp này...”.

“Cứ cho nó ở đây hao mòn, hao cho hết năm tháng, cho đến già, hoa niên qua hết, thời gian phơi pha, một đứa con gái đẹp dễ linh lợi hoạt bát như vậy, nếu nó có còn chút kiên nhẫn gì đó, làm sao còn chịu đựng cho nổi”.

“Nhị ca cái kế đó thiệt lợi hại, hại nó rồi, còn muốn bắt nó xem mình như ân nhân nữa”.

“Bất quá...”.

Gương mặt của Lôi Dĩ Tấn ra chiều ưu lự, mà mặt càng u uất, ánh mắt ông ta càng lộ vẻ sát khí, “Đường Phương là một đứa con gái thông minh, nếu nó mà kiên quyết không chịu tập luyện trong sân, cứ núp trong phòng luyện tập, thà bị rủi ro tai nạn không chịu để lộ bí quyết thì sao?”

“Yên lòng đi, nhị ca, cho dù nó ở trong phòng giết chết mấy con rắn, bọn mình cũng biết được nó giết chết mấy con”.

Đường Nã Tây đưa móng tay cau ghét lên môi khẽ cắn, “Nó đến đây rồi, còn bay lên trời được sao? Chỉ bất quá, không phải nó muốn bá tị Đại đường gia sao? Như vậy làm sao xử lý bây giờ?”

“Chuyện đó cũng không sao!” Lôi Dĩ Tấn nói, “Cho nó gặp đi, nếu không, để nó tức bực, ngược lại có chuyện gì khác mất công”.

“Đúng, trước hết phải cho nó ổn thỏa vui vẻ cái đã, sau này lấy nó về làm thiếp, cũng ổn thỏa vui vẻ”.

“Chú không sợ tính tình nó quật cường lắm sao?”

“Sợ? Có gì phải sợ? Tôi làm cho nó muốn sống cũng chẳng được, không có võ công, đến lúc đó ngay cả ám khí cũng tiêu hủy đi, tôi muốn nó sao thì chịu vậy thôi!”

“Nói gì nó muốn chết cũng được sao, với lại nữa, nó là hậu bối đồng môn với chú; ta xem chú cũng nên thu tâm dưỡng tính, giao nó cho ta thôi!”

“Nhị ca có ý muốn nó, sao tôi còn có ý gì khác được, thảo nào lúc này nhị ca thấy vẻ mặt của nó... Lúc trước nhị ca kêu Ôn tử đệ hạ được không được nặng lắm, bây giờ tôi mới hiểu ra”.

“... hiểu rồi thì tốt lắm. Nếu không phải nó còn có chỗ xài được, lúc này nó còn chưa tỉnh lại, ta đã muốn thỏa lòng một phen rồi. Thôi được, lần này mấy nhà Lôi, Đường, Ôn, Hoa liên thủ hành động, hai món tuyệt kỹ của lão yêu bà tử nhất định phải lấy cho được, phải làm cho xong công chuyện rồi mới hưởng lạc sau, nói gì thì nói cũng phải nhẫn nhịn một chút rồi tính”.

“Chỉ cần bọn Đường Bi Từ ở Hoa Đầu Bắc dừng lại huyền não, chuyện này sẽ mười phần chắc chín, nhất quyết không trật đi đâu”.

“Đường Bi Từ cũng có cái gan đó sao? Cho dù hấn sinh nghi, rồi kiếm đâu ra chứng cứ; trừ phi hấn mời được lão yêu bà cả mười năm nay chưa thò đầu ra khỏi Đường môn, nếu không, hấn làm gì có gan xông vào chỗ Ngũ Phi Kim của Hoa, Lôi, Đường, Ôn tổ hợp lại của bọn mình; còn nếu lão yêu bà tử tự mình xuất mã, thì đúng ngay vào ý muốn của mình, đi tìm đường chết, bọn mình đi cầu viện nơi tổng bộ Ngũ Phi Kim, kế hoạch Đồ Cù lập tức phát động sớm hơn nữa”.

“Do đó, Đường Phương có kêu trời cũng chẳng ai nghe, chỉ còn nước nằm yên cho mình mổ xẻ thôi”.

“Đúng vậy”.

Lôi Dĩ Tấn và Đường Nã Tây vừa đi vừa nói chuyện, mặt mày đầy vẻ thỏa mãn, mọi chuyện nhất thiết đều thao túng trong tay, chẳng phải hao phí tâm sức gì nữa, câu chuyện chuyển qua: “lão nhị còn chưa trở về sao?”

“Ông còn có chuyện đi làm với bọn Đường Bất Toàn, Lôi Bạo Quang, đi thu thập tàn cuộc chỗ Nhất Phong đình, cái chỗ Hoa Đầu Bắc cũng phải cần lưu ý, ngoài ra, Ngũ thập thất đệ bị tôi tát một cái trước mặt công chúng, mất mặt quá chừng, trong lòng không vui vẻ, ông cũng phải thay mặt tôi lo chuyện đó, không nên để tôi làm người xấu quá đấy mà...”.

Hai người vừa nói vừa đi vòng qua cái ao, càng đi càng xa.

Giữa ao vẫn còn đám hoa đám bèo tan tác trôi lều bều, trôi qua trôi lại giữa con nước xoáy, trôi hoài không đi.

7. Chương 7: Hồng Công Tử

Nước nhỏ long tong nghe thật tịch tịch.

Nước chảy róc rách cũng vậy.

Rốt cuộc, kiếp người là tịch tịch.

Đường Phương ngắm dòng nước từ ao chạy vào trong chỗ ám, rồi lại từ miệng con rồng phun ra, nước cứ trôi hoài trôi mãi như vậy, một vài đóa hoa đang trôi lòng vòng trên mặt nước, thủy chung vẫn không trôi đi đâu.

Cũng giống như ngày tháng vậy, không là chuyện gì, không đợi chờ gì, nước trôi và hoa rơi vẫn cứ loay hoay không ra khỏi đâu cả.

Không chừng bởi vì không có chỗ để thoát ra chẳng?

Bệnh thể của cô chẳng thấy khá hơn trước, ngược lại mỗi ngày càng thấy yếu ớt hơn.

Tháng trước cô còn mắt sáng mây sao linh lợi, bệnh hoạn làm cho cô hao mòn chỉ thấy có mệt mỏi. Cô đưa tay chạm vào nước đang chảy.

Nước thật ấm.

Trời đã ấm lại rồi sao?

Hay là bàn tay cô quá lạnh?

Hôm nay có khỏe hơn không nhỉ?

Chắc là khá hơn hôm qua mà?

Thật ra, bệnh tình của cô chẳng hề khá hơn tý nào, (mỗi ngày mỗi lần hạ độc, độc chỉ có càng lúc càng nhiều, làm sao khá hơn cho nổi?) nhưng cô vẫn cảm thấy mỗi ngày mình cảm thấy khá hơn chút chút.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Cô nghe có người hỏi cô, trong cơn bàng hoàng, hình như mặt trời ấm áp đang hỏi mình.

Thật ra, người hỏi cô đã hỏi lần thứ hai.

Cô yếu ớt đến độ thậm chí còn mất đi cả thính giác.

“Hử?”

“Khá hơn không?”

Một gã công tử mặt mày bệnh hoạn, đầy vẻ say rượu đang đến bên cạnh cô, ngồi bên cạnh bầu rượu gã đem lại, mặt lộ vẻ quan hoài hỏi thăm cô :

“Chắc là khá hơn chút đỉnh chứ?”

“Khá hơn chút”.

Cô trả lời như thường lệ, như nói một lời nói dối quen thuộc.

“Đã uống thuốc chưa?”

Đường Phương gật đầu.

“Tốt, tôi bắt mạch cho cô nhé”.

Đường Phương đưa tay ra cho gã.

Gã thanh niên mặt mày đầy bệnh hoạn và say sưa, chỉ có cặp mắt là lộ đầy vẻ chính khí làm người ta không dám nhìn vào lâu, mà gã hình như cũng vì cặp mắt của mình lộ vẻ chính khí quá thành ra không dám nhìn thẳng vào Đường Phương (ít nhất, gã giải thích với chính mình như vậy, không chịu thừa nhận bởi vì Đường Phương kiêu kỳ mỹ lệ thôi).

Bàn tay nhỏ bé yếu ớt dưới ánh dương quang, và gương mặt xinh xắn lộ lộ trong dòng nước, làm người ta cảm thấy như đây là một bức họa nhân gian.

Đường Phương hỏi ngược lại gã: “Thế nào?”

Gã nhìn qua bầu rượu: “Có khá hơn chút”.

Đường Phương cũng nhìn bầu rượu: “Anh lại uống rượu nữa!”

Gã thanh niên hát khê: “Kiếp người trong đời, làm sao không say được!”

Đường Phương trề môi: “Muốn say cũng không nhất định phải uống rượu”.

Gã thanh niên cười nói: “Uống rượu thật là một thứ hưởng thụ tuyệt vời trong nhân gian, say rồi mới có thể phóng đảng hình hài, mới có thể tận tình nhiệm ý”.

Đường Phương cười nói: “Chân chính tận tình nhiệm ý, chân chính phóng lãng hình hài, chẳng cần chi đến rượu mới được. Uống rượu mới tận tình, say rồi mới phóng lãng, đấy chẳng phải là chân tình, còn chưa đủ phóng khoáng”.

Gã thanh niên thở ra nói: “Đấy là vì cô chưa biết uống rượu, hoặc là chưa biết nhân gian hiểm ác ra sao. Cô nên bắt chước tôi say thử đi!”

Đường Phương cười nói: “Tôi bệnh thể này, còn uống rượu gì được?”

Gã thanh niên ngạo mạn cười nói: “Bệnh của cô không can gì đến rượu.

Uống rượu không có hại gì đâu, Hồng công tử Ôn Ước Hồng là tôi đây nói đó, đại để là không có ai trong thiên hạ dám nói là không đúng”.

Đường Phương cười nói: “Anh tinh mài mấy thứ độc được, còn ai dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban? Chỉ bất quá, trước giờ tôi không thích uống rượu. Ai mà mời tôi uống rượu là có thù hằn gì với tôi đó!”

Ôn Ước Hồng tiếc rẻ nói: “Đấy là vì trước giờ cô chưa hề say, say rồi mới biết mùi vị hay ho cùng tận thể nào”.

Đường Phương nói: “Tôi đã say lâu rồi, cần gì phải uống cho say!”

Ôn Ước Hồng hỏi dò: “Hay là uống một chút thôi được không?”

Đường Phương cương quyết cười nói: “Lúc này tôi đã không nói rồi sao?

Mời tôi uống rượu là đi tìm tôi gây chuyện đó”.

Ôn Ước Hồng nhìn nhìn cô con gái tuy đang bệnh mà vẫn đầy vẻ kiêu diễm đó, chẳng biết làm sao, thở ra một hơi nói: “Được rồi, cô đã không chịu uống với tôi, để tôi say một mình cũng được thôi. Ngày mai tôi sẽ lại thăm cô”.

“Chừng nào tôi mới có thể lại bái kiến Đại đương gia?” Đường Phương bỗng hỏi, “Có phải tôi phải đợi ngày nào bái biệt ông ta rồi mới có thể bái kiến được sao?”

“Sao?” Ôn Ước Hồng hình như giật cả mình lên, “Đến bây giờ cô còn chưa gặp qua Đại đương gia sao?”

Đường Phương cảm thấy ánh dương quang đang tràn đầy hoa cỏ, cô cảm thấy choáng váng một trận.

Cái cảm giác trời đất quay cuồng đó, càng ngày càng tệ hại hơn, không những vậy, còn xảy ra nhiều hơn.

Cô bắt đầu cảm thấy bàn tay của tử vong đang quanh quẩn một bên người, muốn nhẹ nhàng đặt nhẹ lên khép mí mắt mình xuống.

Thường thường, chỉ trong một lúc thất thần, cô đều có thể ngủ đi bất tri bất giác, ngủ đi cả ngày như vậy, cô còn ngỡ là mình chỉ thiếp đi trong một lát.

Chuyện đó, làm cho cô cảm thấy bi thương vô cùng hạn.

Không, không thể nào, lúc nó còn chưa lại bao trùm lấy cô, cô nhất định đẩy cái màn nhu hòa, cướp đoạt tàn bạo ấy ra.

“Từ lúc tôi lại đây đến giờ”, Đường Phương nói hơi có vẻ hờn oán, nhưng lại vừa đủ để không biến thành thù hận, “Hóa đại đương gia là đàn ông đàn bà tôi cũng đều không biết”.

“Được”, Ôn Ước Hồng nói giọng quyết tâm, “Tôi tìm cách làm cho cô chuyện này”.

“Thế thì”, Đường Phương dịu dàng hỏi, “Chừng nào tôi mới đi được?”

Cô cảm thấy cái gã thần y ham uống rượu này trước giờ đối với cô phải là tốt bụng lắm, do đó cô mới hỏi vậy.

Ôn Ước Hồng hình như bị điện giật bắn lên một cái, sau đó mới trả lời, “Cô bệnh ra thành như vậy, e rằng ra khỏi cổng chưa được bao xa đã phải quay trở về lại”.

Sau đó gã hói hủ nói: “Tôi có chuyện, phải đi đây”.

Ôn Ước Hồng lách thếch cái dáng say rượu mà thật ra là hoang mang bỏ chạy đó, đi mất dạng.

Gã vừa đi, hai tay vừa đưa bầu rượu lên miệng, ừng ực uống vài ngụm rượu.

Sau đó lẩm bẩm trong miệng: “Trong rượu của tôi vốn có giải dược cho cô, thật cô không hiểu tâm sự của tôi, đều vì cô không uống rượu mà hỏng chuyện”.

Gã thương tâm nói một mình, dĩ nhiên là Đường Phương chẳng hề nghe thấy (huống gì thính giác của cô đâu còn linh mẫn như lúc xưa)

Gã ngẩng cổ lên lại muốn uống rượu tiếp, rồi lại thấy cái bóng linh xảo mỹ lệ của Đường Phương trong thác nước.

Gã uống được cô không nhỉ?

“Hoa đại đương gia muốn gặp ông”.

“Chùng nào?”

“Bây giờ”.

Bây giờ là lúc vừa lên đèn.

Khu núi non này, Đường Phương còn chưa đi đâu cả.

Một người con gái ham nghịch ham phá như cô, không có lý do gì không đi ngao du trong cái nơi non nước mỹ lệ như tranh vẽ này.

Chỉ tiếc là cô đi không nổi.

Cô đi thêm vài bước là cảm thấy tay chân hình hài mệt mỏi như muốn rơi ra từng mảnh vụn.

Nhưng mỗi ngày cô đều nghĩ: Chắc mình có khá hơn ngày hôm trước một chút đấy?

Cho dù cô có đi được, nơi đây bố trí bao nhiêu cơ quan kỳ trận, không có ai chỉ đường dẫn lối, nhất định cũng ra không khỏi.

Hiện giờ, có hai đứa bé gái đang dìu cô bước đi.

Màn đêm ôm trùm bốn phía, mấy con chim én bay vào ruộng nhà, bay vào tổ, Đường Phương nghĩ đến cái môn khinh công Yến Tử Phi Vân Tung đắc ý đã lâu ngày chưa thi triển của mình.

Đi qua núi, đi qua lạch, đi qua cầu qua đình đài, về lại hành lang, nơi đây bình tĩnh êm ả đến mức thê lương.

Đường Phương rốt cuộc vẫn là người xuất thân từ Đường gia bảo.

Cô nhìn sơ sơ ra được nơi đây tựa hồ như bình tĩnh không chút sóng gió, thật ra là sóng ngầm hùng hổ, trong cái cảnh đình đài lâu các mỹ lệ như thơ như tranh đó, không những phòng vệ nghiêm ngặt, mà nguy cơ đều mai phục bốn phía.

Kỳ quái là, cho dù ngay cả trong phòng của mình, Đường Phương cũng cảm thấy được cái thứ nguy cơ đó.

(Rốt cuộc chuyện này ra làm sao nhỉ?)

(Nơi đây đã xảy ra, hay đang xảy ra, hay sẽ xảy ra chuyện gì?)

Nhị Thập Tứ thức, Tam Thập Nhị thức, còn có Lô bá bá, Ôn công tử, bọn họ đối đãi với mình thật tốt, còn có ân cứu mạng nữa, hử, chỉ tại cái bệnh quá dở của mình...

Bỗng dừng chân lại.

Bọn họ đã đến trước cửa phòng.

Đường Tiểu Kê và Đường Tiểu Áp lập tức dừng chân.

Thấy bọn họ vẻ mặt cung kính, không những là không dám bước vào nhà một bước, phảng phất như nếu mà bước qua, là cùng đường mặt lộ, kiến huyết phong hầu như thể vậy.

Từ chỗ này nhìn vào, gian phòng rất u ám.

Một căn phòng thật u ám.

“Vào đi”.

Người trong phòng dùng một giọng có vẻ như mệnh lệnh.

Giọng nói rất lạnh lẽo.

Đường Phương bước vào.

Chỉ có mình cô.

Tuy cô mệt mỏi, không những vậy còn kiệt quệ, nhưng cô không sợ.

Tuy cô còn nhỏ tuổi, trong giang hồ cũng đã trải qua sóng gió, nhưng vẫn còn chưa phải là gió lớn sóng lớn, cô chưa từng sợ ai bao giờ: càng là cường địch, cô càng không sợ.

Cô chỉ vì thế mà cảm thấy phấn chấn lên thôi.

Tuy cô chỉ mới xông xáo một chút đó giang hồ thôi, cô có cái gan lớn vô cùng lớn.

Thật ra, giang hồ không phân biệt lớn nhỏ, dám xông xáo vào, chính là giang hồ.

Trong phòng không có đèn, nhưng có ánh sáng.

Đây là từ ánh đèn bên ngoài chiếu vào, do đó nhạt đến mức phù phiếm.

Cô thấy một người vô cùng xinh đẹp.

Đàn ông.

Một người đàn ông làm người ta cảm thấy được hai chữ “tàn diễm”.

Mặt mũi y có vẻ khiêm nhường, ánh mắt tựa hồ sâu thăm thẳm, nhưng lại lộ vẻ như tịch mịch trống vắng, hoặc đó chẳng phải là tròng mắt, mà là châu ngọc chìm vào đầu dưới biển sâu một ngàn chín trăm tám mươi chín dặm, không những vậy còn chìm xuống đó đã một ngàn chín trăm tám mươi năm rồi.

Đường Phương nói: “Nơi này tối quá”.

Người đó nói: “Không phải cô muốn bái kiến ta sao?”

Đường Phương nói: “Tôi thật không thấy hình dạng ông rõ lắm”.

Người đó nói: “Đốt đèn lên cô cũng không thấy ta rõ ràng đâu”.

Đường Phương nói: “Tôi không thích những người cố tình làm chuyện hư huyền”.

Người đó nói: “Cô muốn gặp ta là để nói có câu đó thôi sao?”

Đường Phương nói: “Đáng lý ra là còn, nhưng ông làm bộ làm tịch, làm vẻ thần bí, tôi không thích ông, do đó mà chẳng muốn nói nữa”.

Người đó nói: “Cô ở nơi này của ta, sức lực hoàn toàn không có, cô còn dám hung hãn như vậy sao?”

Đường Phương bật cười: “Không lẽ ông muốn tôi kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến ngày nào đó tôi chẳng còn đến cả sức lực để đứng, tôi mới đấu võ miệng với ông sao? Bây giờ tôi còn chưa hung hãn chừng nào mới hung hãn?”

Người đó bỗng hỏi: “Cô có má lúm đồng tiền phải không?”

Đường Phương khựng lại: “Ông không tự mình thấy được sao?”

Người đó bỗng lái qua chuyện khác: “Ý cô nói: nếu cô hồi phục lại công lực, cô sẽ ôn nhu lại chút đỉnh có phải không?”

Đường Phương lại bật cười: “Cái ôn nhu cho ông thấy chẳng phải ôn nhu”.

Cái đẹp, cái ôn nhu của mình mới là ôn nhu thật. Nếu đã vừa đẹp vừa ôn nhu rồi, thì nên hung hãn một chút, nếu không để cho người ta nhầm vào đó mà khinh khi sao”.

Người đó hình như cũng có vẻ đang cười: “Cô thể nào cũng có lý do nào đó”.

Rồi lại hỏi: “Xem ra cô không giống như đang có bệnh”.

“Tôi đang có bệnh”. Đường Phương nói, “Trong người của tôi đã bệnh rồi, tại sao trong lòng tôi không thể thoải mái ra một chút?”

Người đó yên lặng một lát, rồi mới nói: “Đó là vì trước giờ cô chưa bao giờ thật tình bị bệnh tật làm cho ngã lộn ra”.

Đường Phương cười nói: “Tôi bệnh muốn ngã lộn ra bây giờ đây, còn nói là chưa bệnh đủ!”

Người đó bây giờ thật tình như đang cười.

Cái nụ cười nhẹ nhàng đó làm xao động cái phong tư “tàn diễm” của y, phẳng phất như cái đẹp sống động đang lướt qua, “Cô đẹp lắm!” Y hỏi, “Mỹ nhân có hai loại, một loại là mỹ lệ, một loại là mỹ lệ, cô thuộc loại nào?”

Đường Phương nói nửa đùa nửa thật: “Con mắt của ông dở quá. Dĩ nhiên tôi đều là cả hai thứ”.

Người đó bật cười, vừa cười vừa nói: “Đường Phương cô nương, cô này giờ không chịu bái kiến ta, thôi để ta bái kiến cô trước đây: tôi là Đại đương gia của Ngũ Phi Kim tên là Hoa Điểm Nguyệt, ngưỡng mộ đã lâu, hạnh hội được gặp cô”.

Đường Phương cười nói: “Như thế cũng không tệ lắm. Đại đương gia, ông mạnh giỏi”.

8. Chương 8: Ngày Nào Như Ngày Đó

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, đều cảm thấy rất hợp, chẳng có ai làm bộ làm tịch (muốn nói làm ta đây, e rằng một Đường Phương mất hết võ công còn làm bộ làm tịch hơn Hoa Điểm Nguyệt), chẳng ai có cái điệu bộ đó.

Bất quá, từ đầu đến cuối, Hoa Điểm Nguyệt chỉ có cười có nói, y không hề đứng dậy.

“Nghe nói tỷ ám khí ở Nhất Phong đình”, Hoa Điểm Nguyệt có lúc hình như đang nhìn người ta, mà giống như không nhìn, có lúc hình như không nhìn, mà lại giống như đang nhìn người ta, “cô thua xong bèn khóc òa lên, có phải không?”

“Thiên hạ truyền rao, thật là đáng sợ!”

Đường Phương tức tối nói, “Tôi rớt nước mắt là vì chuyện đó không công bằng. Rồi sau bởi vì tức cái nước mắt của tôi nó dở quá, càng tức càng khóc”.

Hoa Điểm Nguyệt bật cười: “Tự mình rơi lệ thì có gì đâu, nhưng không được làm cho thế gian rơi lệ”.

“Thế gian này có rơi lệ hay không chẳng liên quan gì đến tôi”, Đường Phương đối với y bỗng sinh ra chú ý: “Chỉ khí của ông thật chẳng nhỏ, thảo nào mà làm được cái chức lão đại của Ngũ Phi Kim”.

“Sơn cao nguyệt tiểu, chí đại tài sơ,” Hoa Điểm Nguyệt bật cười lên, “Thủy lạc thạch xuất, đả thảo kinh xà”.

Đường Phương lấy làm lạ hỏi: “Hai câu phía sau là có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả, hai câu phía sau, ta đang tự mắng mình”.

Hoa Điểm Nguyệt bỗng nghiêng đầu qua một bên, hỏi: “Cô đang liếm môi đấy hở?”

Đường Phương ngẩn mặt ra, rồi kể đó cười lên sảng khoái: “Đúng vậy đó, tôi có hơi khát một chút. Ừ, cặp mắt của ông cũng không tệ nhỉ”.

Hoa Điểm Nguyệt chỉ hỏi: “Son trên môi cô nhất định là ngon lắm phải không?”

Đường Phương lại ngó mặt ra, “Ngon hay không ngon, can hệ gì đến ông?”

Hoa Điểm Nguyệt nói: “Nếu như ngon, tôi sẽ nếm thử xem”.

Còn chưa nói xong, y đã bay người lên, bàn tay phải thò ra nhanh như chớp chạm vào môi của Đường Phương một cái, sau đó lại trở về chỗ ngồi như cũ, làm như chưa vào giờ rời khỏi chỗ đó vậy.

Đường Phương biết rằng, cho dù võ công của cô chưa mất đi, cho dù có thi triển Yến Tử Phi Vân Tung, cô cũng tránh không khỏi cái thò tay lại nhanh như gió, u hốt như thần đó.

Chỉ nghe Hoa Điểm Nguyệt nói: “Son của cô có mùi rượu”.

Đường Phương tức giận cười lên: “Đối với một người con gái mất hết võ công không có sức để hoàn thủ, mà ông còn làm như vậy thật không đáng cái chức Đại đường gia”.

“Kỳ thực đáng hay không đáng làm đường gia, ta đều chẳng màng gì”.

Hoa Điểm Nguyệt nói, “Bất quá, võ công của cô quả thật chưa hồi phục”.

Đường Phương giận dữ nói: “Nếu mà đã hồi phục, tôi đã động thủ đánh ông rồi”.

Hoa Điểm Nguyệt cười nói: “Cô là đối thủ của ta sao?”

Đường Phương cười nhạt nói: “Thiên hạ làm gì có chuyện đánh nhau phải chắc thắng? Có lúc đánh không thắng cũng cứ phải đánh”.

“Tốt lắm, khó được, võ công đã mất hết rồi, anh khí vẫn còn đó!”

Hoa Điểm Nguyệt vỗ một cái vào bình rượu để bên cạnh y, “Cô khát nước rồi phải không, đây là rượu của Tam Hồng công tử đem lại cho ta, rượu ngon lắm, cô cũng lại uống vài ly đi, không có độc đâu”.

Y rót một ly lớn, sau đó chậm chậm cầm vào ly rượu, cầm chặt như nắm lấy một con cá, sau đó mới chậm chậm đưa tới gần miệng, thậm chí ngay cả lúc rượu rót vào cổ họng tiếng động nghe như rõ mồn mồn.

Bởi vì y uống rượu cẩn thận dường đó, phẳng phất như đó cũng là thứ rượu rất cẩn thận.

Đường Phương xoay lưng lại bỏ đi: “Tôi không uống”.

Hoa Điểm Nguyệt bỏ ly rượu xuống, lộ vẻ tiếc rẻ nói: “Rượu ngon như vậy mà cô không uống”.

Đường Phương nói: “Tôi không thích là không uống”.

Hoa Điểm Nguyệt hỏi: “Cô còn tức giận chuyện tôi sử một chiêu lúc nãy với cô sao?... Không phải là tôi không tôn trọng cô... Tôi có chỗ khổ ải của tôi”.

Đường Phương lạnh lùng nói: “Tôi nhìn không ra có chỗ nào khổ ải”.

Hoa Điểm Nguyệt thở ra một tiếng nhẹ, muốn nói rồi lại ngừng.

“Cái mạng của tôi là do Long Đầu Nam của các ông cứu giùm, độc cũng do các ông giải giùm, tôi đặc biệt đến đây là để bái tạ ông”.

Đường Phương nói, “Hiện tại tôi đã bái tạ rồi, thì cũng nên bái biệt thôi”.

Hoa Điểm Nguyệt nói: “Cô... cô còn lại đây gặp tôi chứ?”

Đường Phương bật cười.

Cười tươi tắn.

“Thì tôi nhất thời nhất khắc cũng chẳng khỏe lại được”, Đường Phương nói, “Tôi còn ở nơi này, ông là chủ nơi này, chỉ cần ông cao hứng, lúc nào ông cũng có thể lại gặp tôi”.

Cô là một người con gái cương liệt, nhưng trước giờ cô không hề giữ cừu oán trong lòng.

Cô phiến não rất nhanh, nhưng vui vẻ càng nhanh hơn.

Huống gì, Hoa Điểm Nguyệt một thân tuyệt kỹ chẳng hề đối với cô một người đã mất hết võ công, làm điều gì quá lỗ.

Làm người mà nhớ được ân, thì cần gì cứ đi nhớ chuyện oán thù?

Do đó Đường Phương tính khí có nóng nảy, nhưng cô rất ôn nhu.

Đôi vai nhỏ nhỏ mềm mại không có xương đó của cô, đối với chuyện đảm đương đại sự trước giờ vốn cứ trọng nhược khinh, càng trọng yếu là, cô rất hiểu làm cho người ta vui vẻ, cô cũng hiểu làm cho chính mình vui vẻ.

Hoa sen trong ao lại nở rộ, hình như đã quên đi chuyện bị tan tành năm mươi hai ngày về trước.

Nước chảy vào trong chỗ ám rồi lại phun ra miệng con rồng rơi xuống ao sen, cho dù người khác không biết, nhưng Đường Phương biết, mấy con chuồn chuồn trên mặt ao biết, mấy con cá trong ao cũng biết.

Ngày nào cũng như vậy.

Lúc trời đã về chiều, tịch dương xuống nhanh còn hơn bao giờ cả, thậm chí còn muốn rớt xuống mé núi bên kia hồ, phát ra một tiếng ầm, sau đó thì chỉ như một con mèo ăn no rồi lười biếng đuổi người ra ngáp dài một tiếng.

Ngày nào cũng thế, ngày nào cũng vậy.

Ban đêm nước chảy có nhanh hơn ban ngày một chút, trong nước có mấy con gì đó đang ngoe nguẩy động đập hơn gì cả, thỉnh thoảng mấy con cá trong ao sẽ trồi đầu lên thở ra cái bong bóng, như một nàng phi tần trong cấm cung đang len lén thở dài.

Ngày nào cũng thế, ngày nào cũng vậy.

Hồng công tử Ôn Ước Hồng lại thăm bệnh cho cô, Đường Nã Tây thường hay lại khích lệ cô tập luyện ám khí một chút, không nên vì công lực không có mà để hoang phế, Lôi Di Tẩn lại thăm cô, như lại thăm một con chim ông ta nuôi trong lồng, sau đó cũng không biểu lộ không mãn ý hay mãn ý gì cả, chỉ chấp tay sau lưng rồi đi.

Mỗi ngày như thường lệ, mỗi ngày như thế đó.

Cô vẫn còn có cảm giác như đang bị quan sát, hình như trong người đang có một người nào khác, giám thị từng cử động của cô, hôm nay không cao hứng bèn nuốt hết của cô nửa lá gan, rồi hôm sau cao hứng lại nhả ra cho cô một trái tim chẳng thuộc về cô.

Ngày ngày lúc nào cũng thế, không hề có gì mới mẻ.

Thể lực của cô, xem như là mỗi ngày mỗi hồi phục lại, nhưng bệnh tình thì mỗi ngày mỗi trầm trọng.

Cô muốn về nhà.

Cô rất muốn về nhà.

Nhưng bệnh cô chưa khỏi, Nhị Thập Tứ thúc dĩ nhiên là phản đối.

Cô cũng biết bệnh tình mình đến thế này, chỉ e đi không ra khỏi bao nhiêu cánh cửa, hành lang, ao sen, cô có cảm giác như đang bị cấm cung, nhưng cô không nỡ làm người hảo ý đang giúp cô hiểu lầm.

Ngày nào cũng thế.

Cô nhàn rồi không làm gì, ngẩn ngẩn con kiến, từ trước thềm bò tới sau hòn núi giả, làm như đi theo nó là sẽ về đến Đường môn xứ Thực, hoặc là cô sẽ đem tin tức của mình đưa về tới vườn hoa chỗ Tiêu gia.

Ngày nào cũng thế, trong đó cô cũng đã gặp mặt Hoa Điểm Nguyệt một vài lần.

Lần nào cũng đều là Hoa Điểm Nguyệt tìm lại.

Cô và Hoa Điểm Nguyệt chuyện trò cũng tương đắc.

Hoa Điểm Nguyệt là một người rất kỳ quái.

Hình như y đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh tình thế, do đó đã kinh lịch tận tình những chuyện biển dâu, kỳ thực y cũng còn rất trẻ.

Cô lại càng không hiểu, từ cái “hoạt phòng” của Hoa Điểm Nguyệt tới chỗ Di Hương trai của mình gần như thế, mà tại sao Hoa Điểm Nguyệt vẫn cứ muốn đi xe lại?

“Cô sẽ khỏi bệnh thôi”, Hoa Điểm Nguyệt thường an ủi cô, “sự tình tệ hại đến mức tận cùng, sẽ bắt đầu tốt lại”.

“Tại sao sự tình tệ hại đến cực điểm, mà không thể cứ tệ hại tiếp nữa nhỉ?”

Đường Phương hỏi ngược lại y: “Sao ông biết được bị cực xong rồi sẽ thái lai?”

“Bởi vì nghĩ như vậy, thì sẽ có ích cho mình một chút”.

Hoa Điểm Nguyệt trả lời rất thản thành, “Phàm là chuyện đối với mình tốt, thì cũng nên nghĩ đến nó nhiều một chút”.

Đường Phương chỉ còn nước nghĩ đến ngày mai bệnh tình của mình sẽ thuyên giảm.

Lúc đó, cô sẽ có thể tung mình bay qua cái ao sen, qua những cành liễu, qua bức tường chung quanh...

Về lại chốn giang hồ bé bé đó của cô, thiên hạ lớn vô cùng đó của cô...

Những lúc nghĩ như thế, miệng thì hừ một khúc điệu gì đó, ánh mắt của cô cũng nhìn chăm chăm về phía trời xa.

Nhìn như vậy, cô mới thấy xa thật xa giống như một hòn núi giả, có một người cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt thật kỳ quái đặc biệt.

Người này làm cho Đường Phương có cảm giác quen thuộc sao đó.

Mà ở đâu đã gặp nhỉ...

Người này nhìn cô, ánh mắt như muốn bị độc dược làm cho cứng đờ, ngáp ngáp ngừng ngừng như muốn thổ lộ một tin tức kỳ quái nào đó.

Sau đó, y thò một ngón tay chỉ về hướng cô một cái, rồi xoay mặt đi.

Làm như hoàn toàn không thấy cô chút nào cả.

... Không phải y là kẻ đã từng bị mình đánh bại một lần ở Nhất Phong đình sao?

... Y thò ngón tay chỉ chỉ là có ý gì?

... Thật là con người quái lạ!

Đường Phương cũng không nghĩ gì thêm, qua đi một thời gian sau đó không lâu, cô đã quên bằng đi người đó.

Có điều, cái khoảnh khắc tương ngộ nhỏ bé đó, làm sao Từ Vũ lại quên cho nổi?

...

...

Cái hôm đó, từ lúc Đường Nã Tây sai người dìu Đường Phương đi rồi, y bèn hoang mang thất thểu như đã bị rút đi mất linh hồn, không nơi đâu nương tựa, không nơi nào thích ý, cho đến lúc có người gọi y: “Từ thiếu hiệp”.

Từ thiếu hiệp...

...

Y phí bao nhiêu là cân não, mới nghĩ ra được rõ ràng, thì ra đối phương đang gọi mình.

Người gọi y mặt mày thê lương giận dữ, nhưng hai bên má có hai đồng tiền.

Cặp má lúm đồng tiền đó in hệt như Đường Phương vậy, chỉ bất quá, nằm trên má của Đường Phương, như một cơn mộng quay cuồng mỹ lệ, nằm trên ông lão đó, như hai vết lõm trên thân cây già nua.

Từ Vũ định thần lại, hỏi: “Các hạ là...”.

Lão già đó nói: “Ta là Đường Bi Từ”.

Đường Bi Từ lưng danh thiên hạ, thủ pháp ám khí, xuất thần ngấp hóa, địa vị trong vũ lâm cũng phi thường không kém.

Nghe nói, những năm sau này, được Đường lão thái thái trực tiếp giao công chuyện hành sự, Đường Bi Từ là một trong cực thiếu số người.

Từ Vũ chẳng có gì hứng thú: “Nhưng tôi chẳng quen biết gì ông”.

Đường Bi Từ nói: “Có điều ta nhận ra chú. Mời chú theo ta nói chuyện một lát”.

Sau đó lão chêm thêm một câu: “Đây là chuyện liên hệ đến Đường Phương”.

Cái câu tối hậu đó.

Hoàn toàn đả động Từ Vũ.

Từ Vũ theo Đường Bi Từ đi đến cái núi phía sau Nhất Phong đình, sau lưng Đường Bi Từ còn có một người trẻ tuổi mày thanh mắt sáng, sóng mũi vừa cao vừa khoằm vừa mỏng vừa nhếch lên.

Dưới cằm y có một vết sẹo, xem ra còn có vẻ hấp dẫn.

Đường Bi Từ nói: “Nó là con tôi, tên là Thôi Thôi, khinh công cũng còn không tệ lắm. Đường Phương luyện là Yến Tử Phi Vân Tung, còn nó thì luyện Yến Tử Châm Thiên, đều là do chính lão gia gia truyền thụ cho”.

Từ Vũ thật không muốn nghe bất kỳ người nào có bất kỳ liên hệ gì đến Đường Phương, bao quát luôn cả cái má lúm đồng tiền của lão già... chỉ bất quá, y biết Đường Phương trước giờ vốn rất kính trọng Đường Bi Từ, do đó mới nhẫn nại nghe lão nói, sau đó còn đợi cho lão nói hết lời.

“Khinh công của nó giỏi vậy, cho nên, nó theo chú đã lâu rồi, chú đều chẳng hề hay biết”.

Đường Bi Từ nói, “Ngay cả lúc này chuyện chú dùng vải dày bao lấy cây búa nhỏ trên lôi đài, cũng đều lọt hết vào mắt của nó”.

“Tôi chẳng biết có người đang theo dõi cứ tôi. Tôi chẳng cho rằng mình là nhân vật gì trọng yếu. May mà tôi cũng chẳng làm điều gì không tốt cho người khác, không dám nhìn mặt ai, cũng chẳng sợ có người theo dõi đằng sau”.

Từ Vũ cười nhạt, “Tôi giữ cái lưỡi búa tẩm độc đó, là không muốn ám khí độc môn của Đường gia vức bừa bãi ra đó, để cho kẻ tiểu nhân trong giang hồ mượn đó làm hại người khác, có thể làm hại đến thanh danh của Đường cô nương. Như nếu các người muốn đòi lại, tôi xin giao ngay đây là xong”.

“Chú trăm ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm”, Đường Bi Từ nói, “Bọn ta tìm chú, là vì Đường Phương đang ngộ nạn”.

“Lúc này Đường cô nương đang ở đây bị thương, trúng độc, tôi chính đang ở đây”, Từ Vũ nói, “Sao tôi còn không biết”.

“Không phải, chúng ta thật ra là lại trễ đi một bước”.

Giọng nói của Đường Bi Từ nặng nề rớt xuống đất như tiếng sấm nổ, “Đường Phương lọt vào tay bọn người đó, mới chính là bị ngộ nạn”.

Từ Vũ bấy giờ mới giật nảy mình lên.

Giật nảy cả mình.

“Ý ông nói là...”.

“Đúng vậy”.

Đường Bi Từ nói từng tiếng một: “Bọn Đường Nã Tây, mới là những người chân chính muốn hại Đường Phương”.

9. Chương 9: Độc Vũ

Từ Vũ muốn hít một hơi dài hạnh lễo, y thoái lui một bước “... ông nói gì?”

Đường Bi Từ lộ vẻ nghiêm nghị nhìn nhìn y rồi hỏi: “Chú có bao giờ nghe tới Ngũ Phi Kim chưa?”

Từ Vũ gật đầu: “Đây là một tổ chức trong giang hồ do nhà họ Ôn, họ Đường ở Thục, họ Lôi ở Giang Nam liên kết lại làm thành, rồi thôi cử con cháu nhà họ Hoa quen biết thân thiết với họ Lôi họ Đường họ Ôn ở Tinh Nguyệt Lâu lên làm thủ lãnh”.

“Bọn ta quả không chọn lầm người”.

Ánh mắt của Đường Bi Từ lộ vẻ tán tụng, “Vậy thì, Ngũ Phi Kim ở Long Đầu Nam, chú có nghe qua bao giờ chưa?”

“Đây là một phân chi lớn trọng yếu nhất của Ngũ Phi Kim. Do Không Minh Kim Tiêu Hoa Điểm Xuyên làm thủ lãnh, còn bốn vị đương gia kia, chẳng một ai không phải là nhân vật kiệt xuất trong mỗi nhà”.

Từ Vũ cứ thế mà nói.

“Đúng vậy. Nhưng căn cứ vào tài liệu thu tập từ khắp các tai mắt mọi nơi bao nhiêu năm nay, bọn ta phát hiện ra Ngũ Phi Kim trong thực tế chẳng hề làm chuyện gì quan tâm đến chuyện điều giải hay liên kết các nhà với nhau, ngược lại còn trở thành ra một thứ lực lượng phân tán và xâm lược”.

“... Tôi không hiểu”.

“Thật ra, cái tổ chức Ngũ Phi Kim này đã bị người của Lôi gia bảo ở Giang Nam nuốt trọn rồi, nó đã trở thành ra cái thế lực dùng để thao túng hai họ Đường, Ôn”.

“Ý ông nói là...”.

“Phân chi Ngũ Phi Kim ở Long Đầu Nam, chính là một trong những thế lực cốt cán mưu phản. Tam đương gia Đường Đường Chính và Ngũ đương gia Đường Nã Tây, hoàn toàn đã bị Nhị đương gia Lôi Dĩ Tấn thao túng. Bọn họ vốn không được đặc thế ở Đường môn, do đó đã kết hợp với Lôi gia, muốn xoay trở lại thôn tính Đường môn”.

“... Chuyện đó hẳn nhiên là nguy hiểm thật, nhưng đó là chuyện hiềm khích giữa Đường gia các ông, chẳng liên can gì đến tôi”.

“Có điều Đường Phương lại mới bị bắt vào trong Ngũ Phi Kim chỗ Long Đầu Nam. Cái búa lúc nãy chú lượm lên đó, vốn không phải là của Đường Phương, mà là của một tên đệ tử của Đường môn bị ám sát cách đây mấy ngày là Đường Nê. Chất độc trên lưỡi búa, là đã bị tẩm vào từ lâu rồi, âm mưu đã được bố trí đầu vào đó từ lâu rồi”.

“... Bọn họ sẽ làm gì cô ấy?”

“Theo như ta suy đoán: thứ nhất, bọn họ sẽ lợi dụng cơ hội giam giữ Đường Phương, tương lai nếu như có chính diện xung đột với Đường môn, bọn họ còn có thể dùng Đường Phương để áp chế lão gia gia, lão gia gia trước giờ vốn rất cưng Đường Phương. Thứ hai, bọn họ có ý muốn dụ dỗ hấn áp bức Đường Phương tiết lộ cách vận sử thủ pháp độc môn ám khí Bạt Mộc Đại Tả Ý và Lưu Bạch Tiểu Đề Thi để tiện ngày sau công phá tuyệt kỹ của lão gia gia. Thật ra, bao nhiêu chuyện nhất thiết đều chỉ cùng trong một kế hoạch, Đường Nã Tây và Đường Bất Toàn, Lưu Bạch Tiểu Đề đều là cá bè một lứa”.

“Nếu vậy không phải là Đường Phương đang bị nguy hiểm lắm sao?”

“Có thể nói là như vậy”.

“Thế thì sao các ông còn chưa mau mau đi cứu Đường Phương?”

“Cũng chẳng phải gấp rút đến như vậy. Người thì đã nằm trong tay bọn họ, đả thảo kinh xà, ngược lại không hay. Với nữa là, theo như ta thấy, Đường Phương trước giờ tính tình vốn quật cường, nặng tay e khó mà được gì. Rốt cuộc, thủ pháp tự đoạn kinh mạch tự tận của Đường Phương, có điểm huyết cũng điểm không xong, do đó mà đệ tử của Đường môn, trước giờ ít khi bị lọt vào tay địch thủ, tiết lộ cơ mật, mấy chuyện đó Đường Nã Tây và Đường Đường Chính không phải là không biết, do đó, dùng cách dụ dỗ Đường Phương tiết lộ bí quyết thủ pháp rất có thể là chuyện sẽ xảy ra, một giờ một khắc, còn không đến nỗi lập tức giết ngay Đường Phương”.

Từ Vũ vẫn còn nóng nảy không biết sao mà nói: “Như vậy sao được?! Vạn nhất bọn họ thật tình động thủ bức bách Đường cô nương, thì, thì, thì, thì không phải là...”.

“Từ thiếu hiệp yên lòng”, gương mặt của Đường Bi Từ lộ ra một nụ cười thần bí, “Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bố trí không ít tay chân trong Đường gia bảo, nhưng Đường môn cũng chẳng phải là hạng nhàn rỗi. Cho dù là Ngũ Phi Kim ở Long Đầu Nam, bọn ta cũng còn bố trí được đường giây, gió thổi cỏ lay gì gì, chúng nó sẽ cáo tri cho bọn ta biết”.

“Vậy thì”, Từ Vũ vẫn còn nóng như kiến bò trên chảo, “các người cũng phải đi cứu Đường cô nương chứ, tôi nguyện ý đi theo các người!”

“Bọn ta không đi”, Đường Bi Từ nói, “Chú đi”.

“Tôi đi!”

Từ Vũ lại ngăn người ra đó: “Các người không đi?”

“Đúng vậy. Đây chính là lý do tại sao bọn ta lại tìm chú”. Đường Bi Từ nói, “Như nếu bây giờ bọn ta đi Ngũ Phi Kim cứu Đường Phương, cứu được mà không đủ bồi cái mất đi; cứu không được sẽ bồi luôn tính mạng của phu nhân lại tổn binh tổn tướng. Bọn ta nghe mật báo biết được rằng: người của Lô gia đã khống chế hết Ngũ Phi Kim, cũng có nghĩa là, chỉ cần chúng ta không lộ vẻ gì, thì sẽ có thể còn tiếp tục giám thị, và có thể khám phá ra được âm mưu động tĩnh của Phong Dao Quải Kiếm Lô gia. Còn nếu vì chuyện này mà trở mặt thì cũng như là đả thảo kinh xà vậy, một khi đã mất đi cái đường giây đó là lại càng không biết kẻ địch hư thực ra sao, do đó người trong Đường môn bọn ta, không ai có thể thờ tay vào chuyện này”.

Từ Vũ hiểu ra, chỉ vào mũi mình nói: “Do đó các ông lại tìm tôi”.

Đường Bi Từ nói: “Chú không phải họ Đường”.

Từ Vũ cười khổ nói: “Tôi và Đường môn chẳng có uyên nguyên gì ráo”.

Đường Thôi Thôi nói: “Tôi theo anh cả một đoạn đường, phát hiện ra anh rất mến Đường Phương. Anh sẽ tình nguyện vì cô ấy làm chuyện gì cũng được”.

Từ Vũ cười thâm, lẩm bẩm trong miệng: “... thậm chí hy sinh bỏ mình cũng không chút tiếc nuối”.

Đường Bi Từ tiếp lời: “Chuyện này cũng có chỗ cần hy sinh một chút, nếu như bị thất bại, e rằng ngay cả tính mạng cũng đành phải hy sinh sạch sành sanh”.

Từ Vũ nói: “Dù gì các người cũng chỉ hy sinh một kẻ bên ngoài, các người thì chẳng hao tổn chút gì”.

Đường Bi Từ còn đáp tỉnh bơ: “Đúng vậy”.

Từ Vũ hỏi ngược lại: “Nếu như tôi bất hạnh thất bại, các người chắc không lại cứu tôi đâu nhỉ?”

Đường Bi Từ nói: “Lúc đó bọn ta sẽ không hề quen biết gì đến con người của chú”.

Từ Vũ cười nhạt: “Các người đáng để là quan tâm đến an nguy của Đường Phương, hay là không muốn chuyện an nguy của cô ấy ảnh hưởng đến tình hình của Đường gia bảo. hoặc không muốn thủ pháp độc môn ám khí của Đường môn tiết lộ ra thế thôi?”

Đường Bi Từ cười cười không trả lời.

Từ Vũ rút từ trong kẻ răng ra mấy tiếng: “Các người quả thật là ti bỉ!”

Đường Thôi Thôi phật lòng, rục rịch muốn làm gì, nhưng Đường Bi Từ đã cản lại, chỉ hỏi: “Chú có đi không?”

“Được, tôi đi!” Từ Vũ nói: “Các người rút cuộc đã đem lợi hại liên hệ ra sao nói rõ ràng ra từng chút một, chịu đánh chịu đòn chỉ có kẻ ngốc mới làm, may gặp tôi là kẻ ngốc, tôi có đi, cũng chẳng oán gì ai!”

“Ta biết chắc chú sẽ chịu đi, nhất định sẽ đi”. Đường Bi Từ nói giọng đượm vẻ từ bi.

“Chú là người có tình có nghĩa”.

“Thời buổi này, kẻ có tình có nghĩa sống không được may mắn”.

Từ Vũ cười cay đắng nói: “Bất quá, trước giờ tôi vốn không may mắn gì. Cũng chẳng màng không may mắn thêm lần nữa. Được rồi, cáo từ đây”.

Đường Bi Từ hỏi: “Chú muốn đi đâu?”

“Đi lại Long Đầu Nam”, Từ Vũ ngạc nhiên, “đi cứu Đường Phương mà!”

“Không được, chú đi như vậy, chỉ có đi và không về: không những vậy, cũng cứu không được Đường Phương”.

Đường Bi Từ nói: “Ngũ vị đương gia trong Ngũ Phi Kim, chú chẳng dịch lại được ai. Nhất là Hoa Điểm Nguyệt, tên đó võ công cao thâm mạt trắc, công lực đến lư hỏa thuần thanh, chú cứ thế mà xông vào, không phải là đi cứu người mà là đi nạp mạng”.

Từ Vũ ngẫm nghĩ: Quả đúng thế, hy sinh như vậy, cũng cứu không được Đường Phương, bèn hỏi: “Thế thì tôi phải làm sao?”

Đường Bi Từ nói: “Bọn ta phải làm sao cho được đối phương tín nhiệm mình trước đã, phải nắm trước mục tiêu nào đó. Chú muốn đẩy một bức tường cho ngã, trước hết phải quan sát có lỗ hổng nào không? Nếu như có, thì mình từ chỗ đó mà bắt đầu, đục cho lỗ hổng lớn thành hai lỗ hổng, đục cho hai lỗ hổng thành ra một cái động, rồi hủy hoại đi căn cơ của nó, sau đó mới nhẹ nhẹ đẩy cho nó một cái, nó sẽ đổ xuống ngay”.

Từ Vũ hỏi: “Lỗ hổng của nó ở đâu?”

Đường Bi Từ nói: “Đường Đường Chính”.

Từ Vũ nói: “Nghe nói võ công của ông ta cực cao, thủ pháp ám khí lại càng cao minh”.

“Cũng vì hấn ta bỏ thời gian vào võ công nhiều quá, do đó mà ít xài đầu óc”.

Đường Bi Từ nói: “Hiện tại hấn đang ở vùng phụ cận chỗ Long Đầu Bắc dò thám tình hình hư thực của bọn ta, Ta đi tìm một thế lực không tương can gì đến Đường môn, lại mai phục hấn, còn chú thì đi trước một bước thông báo cho hấn hay, nhượng cho hấn kịp thời tẩu thoát”.

Từ Vũ bỗng chặn lời lão nói: “Nhưng lấy võ công tuyệt thế của Đường Đường Chính, ông ta cũng có thể phản công lại, như vậy không phải là lại thêm một người hy sinh nữa sao?”

Đường Bi Từ cười nói: “Chú yên lòng, muốn làm đại sự, không thể nào tránh khỏi có người phải hy sinh”.

Từ Vũ vốn đang tính hỏi lão: Thế thì sao chính ông không hy sinh đi?

Bỗng nghe có giọng nói ồm ồm vang lên: “Ta chính là cái người hy sinh đó”.

Từ Vũ quay đầu lại, thì ra là Sơn đại vương Thiết Cán, đang đứng oai vệ ra đó.

Từ Vũ hỏi “Tại sao ông lại làm như vậy?”

Sơn đại vương khí thế hùng dũng trả lời: “Bởi vì ta ngốc”.

Sau đó lại thêm vào một câu: “Trước giờ ta nhìn không quen bọn Ngũ Phi Kim, bọn Lôi gia chuyện gì buôn bán có tiền cũng đều làm được, bọn chúng bán hỏa dược cho đối đầu bọn ta, làm nổ chết mất cả mấy người anh em trong bọn chúng ta”.

Sau đó y lại nhăn mày nhăn mặt chêm thêm vào một câu: “Đàn bà, đàn bà, thế nào cũng sẽ làm hư chuyện, cứu cho lắm cũng như không!”

Từ Vũ chẳng màng đến y, chỉ ngấm ngấm trong bụng, cõ thực lực của Đại sơn vương Thiết Cán đi phục kích Nhị đương gia của Ngũ Phi Kim, đúng là môn đẳng hộ đối, Đường Đường Chính muốn ứng phó với y, nhất định cũng không dễ dàng, y chỉ không ngờ rằng Thiết Cán lại chịu đi làm một chuyện như vậy.

Do đó y hỏi Đường Bi Từ: “Rồi sau đó thì sao?”

“Chú cứu Đường Đường Chính rồi, Sơn đại vương giận lây qua chú, đi đâu cũng rượt theo giết chú, chú chỉ còn nước dựa vào Đường Đường Chính, hẳn đem chú về lại Long Đầu Nam, muốn chú gia nhập Ngũ Phi Kim. Khinh công chú giỏi, đối với trận pháp kỳ hình bát quái cũng đã từng mài cứu, chỉ cần tiến vào địa bàn của họ, là sẽ mò ra được đường đi nước bước chẳng khó khăn gì. Muốn cứu Đường Phương, phải cần trong ngoài hợp tác, Sơn đại vương dĩ nhiên là chuyện nghĩa không từ chối bao giờ; bất quá, phải tìm cho ra rõ ràng bí đạo trận thế của Ngũ Phi Kim, rồi tấn công hay thoái thủ, đấy mới là chuyện chính yếu nhất!”

Đường Bi Từ nói: “Hiện tại Ngũ Phi Kim ý đồ muốn làm đại sự, đang lúc cần dùng người, bọn họ nhất định sẽ để chú gia nhập, nhưng cũng nhất định sẽ đề phòng chú, không để chú biết rõ mọi chuyện, một mặt sẽ ngấm ngấm quan sát chú, xem chú có thể là người đáng được trọng dụng hay không”.

Từ Vũ nói: “Vậy thì, gia nhập Ngũ Phi Kim rồi, nhất thiết hành động, phải dựa vào chính mình?”

“Đúng vậy”.

“Bất kể tôi có cứu được Đường Phương hay không, thân phận của tôi có bị khám phá ra không, các người đều nhất quyết không lại cứu”.

Từ Vũ mỉm cười, nụ cười đầy vẻ châm chọc: “Chuyện này, từ đầu tới đuôi chẳng có liên hệ gì đến các người”.

“Đúng vậy”.

Đường Bi Từ chẳng hề có một tí đỏ mặt: “Hoàn toàn không liên hệ. Bất quá chú lọt vào Ngũ Phi Kim rồi, bọn ta thế nào cũng có cách cho chú liên lạc được với bọn ta”.

Từ Vũ cười ha hả lên một tiếng: “Như vậy, các người sẽ tuyệt đối an toàn, tôi thì đi vào hang cọp, ai mà chịu nhận cái nhiệm vụ này, chẳng những là một tên ngốc mà còn là một kẻ điên nữa”.

Đường Bi Từ lẳng lặng nhìn y chăm chăm, rồi nghiêm mặt hỏi: “Thế thì đáng để chú có đi hay không?”

“Đi!”

Từ Vũ nói chắc nịch: “Chuyện như vậy, tôi không đi còn ai đi!”

Y vốn chẳng thèm đi làm những thứ chuyện như vậy.

Làm một tay nằm vùng, vì người trong vũ lâm coi thường, vì kẻ trong giang hồ khinh thị.

Có điều, y vì Đường Phương mà làm đấy.

Lúc trước, y vì muốn đến gần Đường Phương, không phải cũng đã bỏ mặc nhất thiết, không tiếc đi làm một người hoàn toàn khác hẳn, để mong được Đường Phương để mắt đến sao?

Hiện tại, vì để giải cứu Đường Phương thoát khỏi nguy nan, lại càng việc nghĩa không thể từ chối được.

Chỉ cần có thể gần bên Đường Phương, thấy được Đường Phương, bảo vệ Đường Phương, chuyện gì y cũng chịu tình nguyện mà không chút oán trách.

Do đó, chuyện này, làm sao y không đi được?

Do đó, y chẳng hề vì đi vào chỗ nguy hiểm mà ưu lự, ngược lại vì đó mà có thể thấy lại được Đường Phương, làm cho y trở nên phấn khởi:... Đường Phương Đường Phương, trời đất mệnh mông lại để cho ta gặp em.

Nếu em có mệnh hệ gì, ta cũng chẳng muốn sống.

Chết cũng phải chết chung một chỗ.

Y nóng ruột như con cá nằm trên ghềnh đá, hận không thể lập tức được đi ngay.

Nhất thiết như theo kế hoạch tiến hành.

Như ước nguyện được trở thành sự thật.

Kim Bất Hoán Đường Đường Chính vẫn còn ở đó chỗ Long Đầu Bắc dò thám thực lực của Đường Bi Từ và đám người của Đường môn chỗ đó.

Sơn đại vương quả thật đi điều động tay chân, lại phục kích lão ta thật.

Từ Vũ thông tri trước một bước cho Đường Đường Chính, Đường Đường Chính lại ngược lại nghi ngờ y, bắt y ra đánh cho một trận.

Có điều, Sơn đại vương cũng đã kịp thời phát động công kích, mười tay cao thủ của Đường Đường Chính đem theo, chết hết sáu tên, trong đó có cả Dương Thoát.

Đường Đường Chính cuồng nộ phản kích lại, tìm tới Sơn đại vương đánh tay đôi, hai bên đều bị trọng thương; nhưng Sơn đại vương mình đầy thương tích hình như vì ra máu mà thiêu đốt dấu chí, càng đánh càng hung mãnh.

Đường Đường Chính rốt cuộc thảm bại bỏ chạy.

Sơn đại vương rao tin muốn giết phứt cái gã khốn nạn thông báo tin tức là Từ Vũ, Từ Vũ chỉ còn nước đi theo Đường Đường Chính một bọn hoảng hốt chạy trốn, chạy như giông như gió, vào Ngũ Phi Kim. Có điều Đường Nã Tây không hề tín nhiệm y. Y vừa vào Ngũ Phi Kim, bèn biết ngay chỉ còn có hai hoàn cảnh cho y: một là đuổi y ra, một là giết y để bịt miệng. Y lạnh từ trong tim lạnh ra tới khắp toàn thân. Y muốn bỏ đi cho rồi. Có điều vì Đường Phương, y chẳng chịu đi. Đây chỉ e là gặp một lần thôi, y cũng nhất quyết không bỏ mà đi. Đường Đường Chính phản đối chủ trương của Đường Nã Tây.

Lão cảm thấy mình thiếu Từ Vũ một món nợ. Do đó Từ Vũ được ở lại trong Ngũ Phi Kim, bắt quá y cảm thấy thật rõ ràng, Đường Bất Toàn đối với y có vẻ thù địch, còn Lôi Bạo Quang và Lôi Biến cũng đang giám thị y ráo riết. Y sợ chẳng phải là bọn họ, mà là cái kẻ trước giờ ít nói, làm như chẳng bao giờ chú ý đến một người như y, là Lôi Dĩ Tấn. Từ khi y vào Long Đầu Nam đến bây giờ, y vẫn còn chưa bao giờ gặp đại đương gia Hoa Điểm Nguyệt, nhưng lại hay gặp cái gã thư sinh lạc phách ham uống rượu là Ôn Ước Hồng. Còn cái người y cứ mong được gặp mặt thì vẫn chưa được gặp... Y cam chịu mạo hiểm đến nơi này, làm những chuyện y không thích làm, không những vậy tùy lúc còn có thể bị táng mạng, có điều, đến bây giờ còn chưa được gặp người y muốn gặp.

A, cô ấy rốt cuộc không biết đang ở nơi nào? Cô có còn hai bên má lúm đồng tiền, khoe miệng lúc nào cũng đơm một nụ cười, trong lòng có bao giờ nghĩ đến mình không? Từ Vũ nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại không thôi. Y vì cô mà lại đây, y vì cô mà sống. Y có cảm giác như mình giống như đang nhảy múa một mình. Y vì cô mà múa, có điều đến lúc nào đó không chừng chuyện gì cũng không còn. Cô thường thường xuất hiện trong giấc mộng của y, như nếu quên cô đi, y cũng đành mất luôn cả ký ức, mà như thế cũng chẳng còn gì mộng. Phảng phất như cô cười với y một cái cũng đủ cho y sung sướng cả một năm trời, chỉ cần cô bảo y, anh hạnh phúc đi, là y sẽ hạnh phúc ngay. Hỷ, đây đều là điệu múa một mình của y, chẳng phải cùng múa với nhau. Múa qua Trường An múa qua Giang Nam, làm sao người ta toại nguyện cho được...

Đường Phương Đường Phương, cô vẫn khỏe chứ? Cô có biết tôi đang nghĩ đến cô? Chính đang lúc y nhẩn nại ngồi đó đợi, chịu hết cực kỳ bao nhiêu tương tư đốt cháy tâm can, rốt cuộc, một ngày đó, Lôi Dĩ Tấn bỗng nói với y: “Người lại chỗ ao sen trước thềm Di Hương trai xem thử, cơ cấu trong ao bị hư rồi, nước không chịu chảy vòng trở lại”.

Nhiệm vụ đó cũng chẳng có gì đặc biệt.

Từ Vũ thân pháp trước giờ vốn như hành vân lưu thủy, đứng trên ghềnh đá có thể múa, nhảy vào nước sâu có thể qua lại như bôn.

Đường Tiểu Kê đưa y vào trong cái vườn phong cảnh u nhàn đó rồi, bèn nói gã muốn đi tiểu, chỉ để Từ Vũ một mình trong vườn, ao sen yên tĩnh tịch lặng, lá sen xao động là lập tức chia ánh sáng mặt trời ra làm từng miếng từng miếng nhỏ.

Một con chuồn chuồn đỏ bay xiên qua theo gió, đem lại cái thanh âm y đã mơ không biết bao nhiêu lần, thân thuộc đến mức như đã có mối liên hệ da thịt.

Y nghe thấy có người đang ca, phảng phất như từ trong nước vọng ra, trong đó có một u hồn đang ca khe khẽ.

Y nghi mình đang ở trong mộng Như mộng như ảo.

Y bèn thấy cái bóng thanh thanh đối diện với ao sen.

Đại Đường Nhất Phương Y vừa thấy cô, phản ứng đầu tiên là: a, mình đã gặp cô ấy, rốt cuộc mình đã gặp được cô ấy...

...

Có điều phản ứng tiếp theo ngay đó lại là: cẩn thận, không được hấp tấp, chắc chắn là có người đang quan sát mình, nếu mà lộ ra vẻ gì, không những công lao lúc trước bỏ hết.

Mà còn sẽ liên lụy đến Đường Phương.

Từ khi vào Long Đầu Nam tới giờ, có mấy lần y xem đã bị người trong Ngũ Phi Kim khám phá ra, trong hoàn cảnh áp lực vừa bị giám thị nghiêm mật vừa ở trong hoàn cảnh mà mình không bao giờ muốn ở, Từ Vũ mà có thể kiên trì không sợ sệt, không nản chí, hoàn toàn là vì muốn đạt được có mỗi một mục đích... cứu Đường Phương ra.

Thân lọt vào hang cộp, cũng chỉ vì Đường Phương.

Chỉ cần cứu được Đường Phương, biến thành tro bụi, y cũng bằng lòng.

Mà bây giờ, trời phật phù hộ, rốt cuộc đã cho y gặp lại cô.

Nhưng y không được biểu lộ ra mặt.

Không được lộ vẻ vui mừng.

Thậm chí không dám nhận nhau.

(Nếu mà người trong Ngũ Phi Kim cố ý cho mình gặp Đường Phương, rồi quan sát mình phản ứng ra sao, nếu mình mà lộ vẻ xúc động, thì công lao lúc trước đều bị bỏ đi cả).

Y ráng sức nhịn nỗi sung sướng đến cả kẻ răng rỉ máu ra. Trái tim của y đang đập mạnh thành thịch vào ngực. Cô gầy hẳn đi. Cô tiêu tụy hơn xưa lắm.

Bị tù khốn nơi này, cô nhất định không vui về tí nào. Mình nên làm sao cho cô biết: mình nhất định sẽ cứu cô ra khỏi đây nhỉ? Đường Phương nhận ra y, hình như gặp được thân nhân, cười hớn hở lên. Tiếng cười nụ cười vẫn như hoa đào thừa nào. Nụ cười kêu ánh dương quang lại rải đầy trên hoa cỏ. Đây là khoảnh khắc Từ Vũ từng kỳ vọng bấy lâu nay... có điều, bây giờ, y chỉ có thể lạnh lùng bình tĩnh, nhạt nhẽo, không lộ một vẻ gì, thật tình là mặt mày không một chút tình cảm, chỉ ngón tay về hướng cô một cái. Cái chỉ đó coi như là một lời chào hỏi đấy sao? (Bao nhiêu là ngàn lời vạn lẽ trong cái chỉ đó, Đường Phương có hiểu không nhỉ?) Không hiểu. Một con nhái xanh nhảy xuống nước, phát ra một tiếng động chính như hai chữ “không hiểu”. Nhìn vẻ mặt của Đường Phương, hình như là nhìn một con mèo tinh nghịch, đang rượt đuổi mấy con bướm bướm. Tuy chỉ ngăn cách có một cái ao sen, nhưng Từ Vũ cảm thấy được rằng, bọn họ phảng phất như đang cách trở cả một triều đại: giai nhân một bên bờ nước kia phảng phất như một cô Tiểu Phương trong triều đại nhà Đường đang phồn thịnh, còn y thì, bất hạnh đang ở trong triều đại nhà Tống một nơi khô cằn nào đó. Bất kể ra sao, từ đây về sau, Từ Vũ lại càng ráng hết sức mình: y bỏ ra biết bao nhiêu thời gian, lấy được lòng tin của Đường Đường Chính, dò ra được làm cách nào đi vào được nơi đây, và làm cách nào ra khỏi được nơi đây. Y cũng dần dần phá bỏ đi được mỗi nghi kỵ của Đường Nã Tây đối với y, dần dần dò ra được dùng phương pháp gì mới có thể liên lạc được với người bên ngoài. Đến bây giờ y vẫn còn chưa khám phá ra kẻ nằm vùng do Đường lão gia gia và Đường Bi Từ sắp đặt trong Ngũ Phi Kim, nhưng y làm bạn thân được với Đường Tiểu Kê, từ miệng gã được biết rằng: võ công của Đường Phương đã hồi phục, nhưng vì bệnh hoạn, rốt cuộc không thể hoàn toàn thuyên giảm. Thứ bệnh này không thể ra ngoài gió, cũng không thể đi đâu xa. Nếu không sẽ bị hôn mê rồi chết luôn không chừng, do đó Đường

Phương chỉ còn nước phải ở lại nơi này, đợi bệnh tình khỏi hẳn rồi mới có thể đi được. Từ Vũ biết, bọn họ chắc chắn sẽ không để cho Đường Phương lành bệnh. Y muốn thông tri cho Đường Phương, nhưng hiện tại còn chưa phải lúc. Y đang chờ đợi cơ hội tốt. Đường Phương có bệnh trong mình, y không thể mạo hiểm. Nếu chỉ một mình y thôi, chuyện gì khác còn không làm được, nhưng nếu chỉ trốn ra khỏi nơi này, tuyệt đối không phải là chuyện gì khó khăn. Y tìm trăm phương ngàn kế đưa tin tức ra ngoài. Đường Bi Từ không cho y biết nội ứng trong Ngũ Phi Kim là ai, nhưng lại rất khát khao được biết thêm những tin tức Từ Vũ tổng ra ngoài cho lão: bởi vì những thứ tin này, thực ra chính là tình báo của kẻ địch. Trừ Đường Bi Từ ở Long Đầu Bắc ra, Từ Vũ còn biết rằng: y còn có một người bạn có thể tin cậy được, đang cầm đầu một đại đội nhân mã đợi tin tức của y, quan tâm đến sự an nguy của y. Người đó dĩ nhiên là Sơn đại vương Thiết Cán. Lúc kế hoạch đang bắt đầu tấn hành, Sơn đại vương đã vỗ mạnh vào vai y một cái, nói với y một câu rằng: “Đừng quên, bên ngoài còn có ta là Sơn đại vương đây!”

Y vừa nói câu đó vừa nhìn sâu vào mắt của Từ Vũ.

Cho mãi đến bây giờ, Từ Vũ vẫn còn cảm thấy được ánh mắt nồng nhiệt và cái vỗ vai thật đau điếng đó.

Y biết, tuy Sơn đại vương chán ghét đàn bà con gái, nhưng gã là một kẻ nam tử hán chân tình, nhiệt huyết và hào sảng.

Y biết Thiết Hán nói những lời thật tình.

Phương pháp thông tri tin tức với bên ngoài của Từ Vũ rất đặc biệt.

Ngay cả Ngũ Phi Kim phòng thủ nghiêm mật là vậy, cho dù ngay cả một con bồ câu đưa tin cũng bay không lọt vào, một con chó săn cũng không ra khỏi, có điều, Từ Vũ vẫn có biện pháp cùng bên ngoài duy trì liên lạc.

Y dựa vào mấy con kiến.

Con kiến.

Kiến thì nhỏ xíu, bản lãnh thì rất lớn.

Một con kiến khiêng một hột gạo.

Mỗi hột gạo y vẽ lên một chữ.

Huấn luyện chim cá và kiến, trước giờ vốn là nghề ruột của y.

Vẽ chữ trên hột gạo, lại càng là công phu tuyệt kỹ của y.

Do đó y có thể sai mấy con kiến đem mấy hột gạo có chữ của y từng hột từng hột theo thuận tự khiêng ra ngoài, còn bên ngoài thì đã có người ở đó tiếp ứng.

Sơn đại vương sai Tả tướng Lão Ngư và Hữu tướng Tiểu Nghi, Đường Bi Từ sai Yến Tử Châm Phụ Đường Thôi Thôi núp một mé phụ cận, còn bố trí thêm người ở đó.

Do đó, Từ Vũ trăm phương ngàn kế, tìm đủ mọi cách, vắt óc suy nghĩ, xếp đặt kế hoạch an bài một chuyện: làm sao đem Đường Phương ra được an toàn.

Vì để không bị lộ tông tích, y quyết định phải kiên nhẫn chờ đợi.

Chưa tới lúc tối hậu, thậm chí còn không cho Đường Phương hay biết.

Ít nhất, lấy tính tình của Đường Phương mà nói, chỉ cần cô không biết những người trước giờ ở một bên cô đều là kẻ hại mình, cô sẽ ngược lại chỉ có ngồi yên đó, không đến nỗi phải làm phát sinh ra chuyện gì bất ngờ.

Từ Vũ ngồi chờ muốn nôn nóng cả lên.

Y chờ cái ngày đó.

Cái ngày đem Đường Phương ra.

Ngày đó chừng nào mới lại nhỉ?

Có điều, Đường Phương không hề biết đến những chuyện đó.

Cô không hề biết có bao nhiêu khúc chiết trong đó.

Cô cảm thấy mọi người ai ai cũng đối đãi rất tốt với cô, chỉ có một mình cô là dở, chỉ có một cái bệnh mà cứ hoài huyễn không lành.

Cô muốn về Đường gia bảo, cô muốn xông xáo chốn giang hồ, nhưng Đường Nã Tây khuyên nhủ, Đường Chính cũng không tán đồng, cô tin bọn họ đều chỉ vì muốn chuyện tốt cho mình.

Chỉ bất quá, cô có cảm giác như đang bị người giám thị.

Ai giám thị cô nhỉ?

Nói ra thì cũng chẳng có lý do gì, chỉ là một thứ cảm giác thể thôi.

Nhưng cô là một người con gái rất linh mẫn, bởi vì cái cảm giác không biết từ đâu ra đó, cô tạm thời không chịu luyện hai môn tuyệt kỹ Bạt Mặc Đại Tả Ý và Lưu Bạch Tiểu Đề Thi.

Tuy vậy, hai thứ thủ pháp ám khí đó nhất định phải ngày nào cũng luyện tập, thời thời khắc khắc lúc nào cũng phải luyện tập mới được.

Cũng tự nhiên tự như giống như răng lợi nhai dạ dày tiêu hóa thức ăn vậy.

Bất quá cô có cảm giác như “có người đang nhìn mình chăm chăm”.

Hai môn tuyệt nghệ này là bí kỹ của Đường môn, nếu bị tiết lộ, rất có thể là sẽ án môn quy xử tử: bữa đó, thất biểu huynh của cô là Đường Cầu vì tiết lộ bí pháp Tâm Hữu Thiên Thiên Tiêu, mà bị xử cực hình.

Chuyện đó làm Đường Phương nghĩ đến mà run sợ cả lên.

Do đó mà cô vẫn còn chưa luyện hai môn tuyệt kỹ trong cái hoàn cảnh xa lạ mà dần dần quen thuộc này.

Võ công của cô tuy đã hồi phục, đã có thể vận khí sử kình, nhưng nguyên khí vẫn còn mười phần suy nhược.

Điều đó làm cho cô cảm thấy buồn nản vô cùng.

Hôm đó, ở ao sen, cô thấy người đó, rõ ràng là có quen biết, y lại làm bộ làm tịch, còn thò ngón tay ra chỉ vào mình, cũng chẳng biết là có ý gì: không chừng, hôm đó y bị bại về tay mình, có chút ngại ngùng không muốn gặp mặt chẳng.

Chỉ một đoạn thời gian nhỏ không ra chốn giang hồ, làm như chuyện gì cũng không giống như xưa, cái gì cũng biến đổi hình dạng: Đường Phương nghĩ vậy, do đó lại càng cảm thấy chán nản: hử, cái bệnh này, chừng nào mới chịu khỏi đây nhỉ?

Dần dần rồi, cái người đứng đối diện qua ao sen hôm đó, cứ gặp mặt hoài, thái độ cũng tự nhiên ra.

Có điều Đường Phương cảm thấy đáng điệu y cứ lấp la lấp lửng, cứ phải đợi đến lúc không có ai bên cạnh, rồi mới sắp lại nói vài câu.

“Đường cô nương, còn nhớ đến tôi không... tôi là Từ Vũ đây”.

Đường Phương vốn chẳng muốn để ý đến y, có điều thấy mặt mày của y vì ráng kiềm chế xúc động mà đỏ cả lên, thanh âm run rẩy, bèn có chỗ không nỡ, bèn nói: “Từ... Vũ? Đúng rồi, anh chính là cái người vừa múa vừa phóng ám khí, có điều vẫn còn bị thua tôi đấy phải không?”

Cô cười hì hì vừa nói, “Rồi sau đó anh còn vỗ tay hoan hô tôi nữa chứ!”

Từ Vũ vì Đường Phương nhớ đến y mà cảm động đến lệ nóng trào ra mi mắt.

Đường Phương cười hỏi y: “Hôm đó, tôi đang tính chào anh, anh kỳ quái gì đâu đâu, làm như không nhận ra tôi; đúng rồi, sau trận Nhất Phong đình, anh đi đâu mất vậy? Còn có tham dự tỷ thí lời đài nữa không? Lại thua nữa phải không?”

Đường Phương hỏi không một chút ngại ngùng.

Nhưng Từ Vũ chẳng đáp lại được câu nào...

... Vẫn cứ thế, cái gã này chẳng phải nửa điên nửa dại, thì cũng cổ quái sao đó: nước mắt cứ muốn trào ra, còn không thì mặt mày cũng đỏ au, nói chuyện thì ngập ngừng ngừng ngừng, có đầu không có đuôi, bình thời thì lấp ló ló, giấu này giấu kia, mình vừa mới hơi để ý tới là làm như muốn khóc tới nơi, chắc là phải để phòng một chút!

Cô chuẩn bị lần sau có gặp Hoa Điểm Nguyệt, sẽ hỏi thử xem y là người thế nào, đừng để có kẻ lén vào đây, trong trọng địa của liên minh các nhà mà làm mưa làm gió.

Cô chỉ nghĩ đến chuyện đi hỏi Hoa Điểm Nguyệt, mà không hề nghĩ đến chuyện hỏi bốn vị đương gia kia.

Cô cảm thấy Lôi Dĩ Tấn là kẻ thâm trầm nhất, Đường Đường Chính thì không thích nhiều chuyện, Đường Nã Tây thì thế nào cũng chẳng trả lời cho người ta chính diện, Ôn Ước Hồng chỉ lo uống rượu, quá sức nhu nhược, thảo nào mà cái bệnh này của cô cứ chữa hoài chẳng khỏi, chỉ có Hoa Điểm Nguyệt là xem ra còn nói chuyện hợp khẩu chút đỉnh.

Trừ cái điểm nói chuyện không thích nhìn mặt người ta ra (mình còn không đủ xinh đẹp cho y nhìn sao?) ra, Hoa Điểm Nguyệt là người rất lễ độ và chiều chuộng, không những vậy, trước giờ không bao giờ làm bộ làm tịch, từ cái hồi “bái hội” về sau, Hoa Điểm Nguyệt lại Di Hương trai chơi, còn nhiều lần hơn cô lại Đại Phương đường thăm y xa!

Đường Phương trong bụng đã nhớ kỹ chuyện đó.

Có điều đến lúc gặp lại Hoa Điểm Nguyệt, cô lại không hỏi y.

Bởi vì lần gặp mặt này, vừa gặp mặt là đã động thủ ngay, Đường Phương trong cơn phần tức giận đối còn tâm tình đâu nhớ đến có gã mệnh khổ là Từ Vũ đó?

10. Chương 10: Cái Lần Gặp Gỡ Đó

Nhưng Từ Vũ thì quên chẳng nổi.

Từ Vũ cái lần đầu gặp Đường Phương đó, y đã thấy trước hết đóa hoa.

Cánh hoa màu trắng như năm ngón tay tựa vào ly ngọc, bất quá y phát hiện ngay sau đó, đấy chẳng phải là hoa, chẳng những vậy, vốn là những ngón tay.

Đường Phương lúc ấy đang với tay lên ngắt một đóa hoa trắng.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây, ánh lên gương mặt của Đường Phương, lưu động những tia sáng, như những tình tiết thời thơ ấu khó quên, về mặt con nít mà anh khí của Đường Phương, cặp mắt phân minh rõ ràng như sông trắng núi đen, cạnh bên bờ môi là hai cái má lúm đồng tiền ngon ngọt.

Bướng bỉnh và giận hờn vui sướng cùng dung hòa vào một nơi, nhưng đấy là một gương mặt phân minh rõ ràng hoa dung như nước!

Sau này hồi tưởng lại, Từ Vũ mới hiểu được như thế là diễm tuyệt!

Vì đã thấy cái diễm kiều kinh dị đó, Từ Vũ cảm thấy mình về sau chẳng xoay trở gì được nữa, y cũng chẳng cần phải xoay trở: cổ chi vũ giả (người múa thừa xưa), cái hoa dung năm xưa, làm sao người ta có thể quên được?

...

Từ Vũ vĩnh viễn không muốn xoay trở nữa.

Nhưng Đường Phương không hề biết mình sẽ làm đàn ông cảm thấy diễm tuyệt.

Bởi vì cô là đàn bà.

Đàn bà rất ít khi bị đàn ông diễm tuyệt.

... Thật ra, đàn ông tối đa cũng chỉ làm người ta mê luyến, sùng bái, động lòng, nhưng rất ít khi làm người ta diễm tuyệt.

Chính bản thân Đường Phương, nếu cô gặp phải một người đàn bà mỹ lệ tuyệt sắc, ngược lại sẽ bị diễm tuyệt một phen.

Tuy cô chưa hề biết một người đàn ông mê luyến là thế nào, nhưng cô đối với chính mình rất có tín tâm... lần đó, ở Nhất Phong đình, cô đang tắm trong phòng, một đám vô lại du côn xông vào, tuy cô đã dạy cho bọn chúng một bài học, không những vậy còn chắc chắn cô đã che giấu rất kỹ càng, bọn họ chẳng thấy gì hết ráo, bất quá cô vẫn còn cho đó là một thứ kỳ sĩ đại nhục.

Nghĩ đến nó cũng làm cô cảm thấy xấu hổ nhục nhã.

May mà cô là đứa con gái xông xáo trong giang hồ, không những vậy, trước giờ quen tính hào hiệp, trong lòng tuy có phần hận, nhưng cũng chẳng hề có cảm giác đó là chuyện gì lớn lao cho lắm.

Bất quá, từ đó về sau, cô rất cẩn thận lúc đi tắm.

Cô không hy vọng sẽ còn có chuyện gì khó coi như vậy sẽ xảy ra nữa.

“Nếu còn có tên đàn ông nào xông vào”, cô thề với mình trong bụng, “nếu hắn không phải là ông chồng của mình, mình sẽ móc cặp mắt của hắn ra”.

Kết quả là thật sự có kẻ xông vào.

Long Đầu Nam trước giờ vốn phòng vệ rất nghiêm ngặt, ai còn dám ngang nhiên xông vào?

Với lại nữa, bên ngoài phòng tắm còn có Đường Tiểu Kê và Đường Tiểu Áp canh giữ, Đường Phương tuy đang trong lúc bệnh hoạn cũng là người rất nhàn nhã, trước giờ cô rất hiểu chuyện, vì vậy mà cô mới không bị cái cảm giác bị người giám thị ngăm mình làm cho cô lúc nào cũng lo lắng băng quơ.

Một người nếu mà lo lắng băng quơ quá nhiều, thì cho dù có đang trong hạnh phúc cũng sẽ không thấy sung sướng.

Đường Phương đã là kẻ xông xáo giang hồ, cô bèn quyết ý nhất tâm, phải cầm lên được thì cũng thả xuống được, nếu cầm lên được mà thả xuống không được thì, chẳng phải cầm lên cho xong chuyện; có điều nếu như đã muốn cầm lên mà lại thả xuống không được thì thả không xuống được thôi, cũng chẳng có chuyện gì là lớn lao cho lắm.

Nếu đã nghĩ như vậy, thì thật ra cũng chẳng có gì là cầm lên thả xuống cả.

Như thế là tốt nhất.

Lòng khoan thai tự nhiên mà nhàn nhã.

Có điều lần này lại “nhàn” chẳng nổi.

Đường Phương trước giờ vốn rất thích tắm.

Tắm rửa cho người ta cái cảm giác sạch sẽ.

Lúc tắm, tâm trí cũng trở nên thư thái nhàn nhã ra chút đỉnh.

Lần này không thể nào “nhàn” được, đây là vì cửa phòng tắm đột nhiên không có chút tiếng động đã bị chặn cho bay lên... không phải là chặn cho mở ra, cũng không phải bị chặn cho tan nát, mà là chặn cho bay lên... có điều lại không có một chút tiếng động kèm theo đó. Đây mới là, dù có võ công tuyệt thế cũng khó làm nổi.

Một người đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ, xông thẳng ngay vào.

Giữa lúc Đường Phương đang tắm mà xông vào, không phải là muốn thưởng thức một màn “diễm tuyệt” hay sao?

Cửa rớt ra tường bị lỗ.

Một Đường Phương giận dữ đang động cơn sát cơ lên.

Cô ghét nhất lúc người ta phá giấc ngủ của cô, lại càng không thích thú tỳ nào đang lúc cô đang tắm lại có người xông vào, hà huống đó lại là đàn ông mà cô lại vừa mới trải qua chuyện không hay ở Nhất Phong đình!

Do đó hôm nay cô nhất định không dung tình.

Từ cái vụ Nhất Phong đình đến bây giờ, cho dù trong lúc tắm, cô cũng đem theo ám khí bỏ gần một chỗ có thể với được... hiện tại, chính đúng lúc có chỗ xài tới!

Đã lâu lắm cô chưa dùng tới ám khí.

Thậm chí cũng không có được cơ hội luyện tập.

Có điều, có một hạng người, không nhất định là phải luyện tập chuyên cần mới thành tựu, mà bởi vì y (hoặc cô ta) trời sinh đã có bẩm tính, cho dù không chuyên cần hết mười phần, ra chiêu vẫn đúng ngay là một tay cao thủ.

Đường Phương chính là hạng người đó.

Bất quá, muốn thành tựu cũng chẳng khó, chỉ dựa vào một chút chút tài hoa và một chút chút luyện tập là có thể làm tới nơi, nhưng nếu muốn có thành tựu lớn lao, là mười phần phải cần mẫn phi thường và bẩm sinh khác người mới được.

Còn Đường Phương?

Đường Phương trong cái khoảnh khắc trước khi xuất thủ, cô đã thấy rõ ràng người nào mới xông vào: một người đàn ông.

Lúc ám khí của cô ra khỏi tay rồi, cô mới phát hiện ra người mới lại là thủ lãnh của Long Đầu Nam, Đại đương gia của Ngũ Phi Kim: Không Minh Kim Tiêu Hoa Điểm Nguyệt!

Chỉ trong khoảnh khắc nhỏ bé đó, Đường Phương có một chút hối hận cô đã phóng ra Bạt Mặc thần phủ.

(... Cái tên Hoa Điểm Nguyệt đáng chết, hình như y hoàn toàn chẳng thấy cái lưỡi búa đang bay lại. Y chỉ lấy cặp mắt trống rỗng hoang mang đó nhìn mình).

Đường Phương vừa tức vừa phẫn hận, nhưng cô không hề mười phần muốn giết chết cái người này.

Có điều Hoa Điểm Nguyệt lại hình như không phát hiện có ám khí, thậm chí y cũng không thấy thân hình lửa thể của Đường Phương, cặp mắt trống rỗng của y tựa hồ nhìn thấu qua Đường Phương, nhìn tới bức tường phía sau lưng cô, lại còn thấu qua bức tường đi đến đâu chỗ nào xa lắc xa lơ nữa.

Trong khoảnh khắc đó Đường Phương muốn la lên thành tiếng: “Nhìn cái gì... còn không chịu tránh đi!”

Hoa Điểm Nguyệt không tránh.

Y nghiêm nhiên ngồi trên chiếc xe lăn y như một cây đinh.

Ánh mắt y vẫn y nhiên ưu uất, tịch mịch.

Không chừng trong cái khoảnh khắc đó, y đã làm một chuyện (dùng hai chữ “không chừng” là vì Đường Phương cũng không biết cái “tình hình” đó rốt cuộc là do Hoa Điểm Nguyệt “ché tạo” ra hay không, thậm chí cô cũng không biết có phải là “nhân tạo” hay không)... tấm áo bào trước ngực y bỗng phình ra, như một cái bao chứa đầy hơi, bộc lên một tiếng, lưỡi búa bay lại cắm vào trên đó, in hệt như con rắn độc bị rút hết xương sống, tiêu tan hết cả sức lực.

Hoa Điểm Nguyệt gật gật đầu, nói: “Cây phi phủ khá lắm!”

Ánh mắt y vẫn đang chăm chăm nhìn vào Đường Phương.

Đường Phương xấu hổ phẫn hận vô cùng cực, cô giận dữ nói: “Chỉ tiếc là không giết được ngươi!”

Nhưng Hoa Điểm Nguyệt lại hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Ngươi mới là sao!”

Đường Phương hần học nói: “Ta còn có tên đây, ngươi còn nhìn nữa, ta ném đui mắt ngươi!”

“Nhìn?”

Hoa Điểm Nguyệt ngơ ngác: “Nhìn gì?”

Đường Phương tức quá độ.

Về mặt của Hoa Điểm Nguyệt, làm như chẳng hề thấy gì cả.

Nghe giọng nói của y, những gì trước mắt đều chẳng có gì đáng nhìn!

Một người con gái mỹ lệ cùng cực như Đường Phương thế này, lại còn có một thân hình mỹ lệ cùng cực, có điều Hoa Điểm Nguyệt hoàn toàn chẳng để vào mắt, chẳng coi ai vào đâu!

Đối với một người con gái mỹ lệ đến mức đàn ông gặp phải đều vô cùng ái mộ mà nói, lỡ bị đàn ông nhìn vào thân hình lồ thể của mình dĩ nhiên là xấu hổ phần tức, nhưng càng làm cho tức chết được nữa là người đó thật tình trông như một cái ghế trong nhà, chẳng có gì vui chẳng có gì buồn.

(Cái nhục này làm sao còn nhẫn nhịn nổi?)

Rốt cuộc cô phóng mũi tên ra.

Bởi vì xúc động quá chừng (có thể cũng vì lý do lâu ngày không tập luyện), lúc phóng tên ra, nước cũng bắn ra tung tóe.

Nước bắn tung tóe cũng vừa để che giấu tai mắt địch thủ.

Tên bay thẳng lại cặp mắt của Hoa Điểm Nguyệt!

11. Chương 11: Điểm Nhất Tiễn

Mũi tên kèm theo bọt nước, cũng thật tuyệt đẹp.

Cái mũi tên đỏ nho nhỏ, chưa hại người mà đã đỏ như máu, vừa xuất thủ là đã tựa một trường diễm tuyệt, cho dù bị nó xuyên thấu thì bất quá cũng là một trường diễm tuyệt!

Cái mũi tên đẹp dễ như vậy!

Tên đi giữa chừng, còn làm như tình nhân thổ thổ với nhau, phương vị giao hoán, mũi bên trái đang nhắm vào mắt phải, mũi bên phải đang nhắm vào mắt trái, bây giờ lại đổi hướng!

Phương Phương vừa phóng tên ra xong, cũng cảm thấy mình hạ thủ quá ác liệt!

Nhiều lắm, chỉ đui đi một con mắt của y cũng là quá...

Dáng điệu của Hoa Điểm Nguyệt cũng vẫn còn như thế.

Y vẫn còn tựa hồ như không thấy thân hình lồ thể của Đường Phương.

Y vẫn còn như chẳng chú ý gì đến hai mũi tên nhỏ đang muốn hôn vào cặp mắt của y.

Nhưng gương mặt y đang lộ vẻ gì đó như tỉnh ngộ ra.

Đường Phương mềm lòng, cơ hồ muốn la lên: “Mau tránh đi, nếu không là thành kẻ mù đó!”

Có điều tiếng la của cô làm sao kịp cho được hai mũi tên?

Hai mũi tên đỏ nhỏ nhỏ kia đang khoe cái tốc độ diễm tuyệt của nó!

Chính ngay lúc đó, vèo vèo hai tiếng, trong ống tay áo bên phải bên trái của Hoa Điểm Nguyệt, bỗng có một tia sáng vàng lóe lên, mũi tên vốn đang xẹt lại, thành linh bật lên giữa không trung, bộp bộp, rớt về mé bồn tắm của Đường Phương.

Ánh kim quang lại trở về ống tay áo của y.

Y nghiêng một bên tai, hoang mang làm như đang nghe thứ gì vậy, một hồi lâu mới nói: “Thì ra cô đang tắm”.

Sau đó nhặt mũi tên lên, xếp tề chỉnh dưới mặt đất Sau đó y quay cái xe lăn lại, chậm chậm ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói :

“Xin lỗi cô, tôi không biết, do đó thất lễ”.

Đến trước cửa phòng, y còn ném lại một câu đầy khổ ải: “Cô đã thấy rồi đó, tôi trừ chuyện bị tàn tật ra, còn là một kẻ dui mù. Đây là tôi nghe có người nói cô bị ngộ hiểm, thành ra mới hối hả chạy lại đây...”.

Đường Phương nhất thời quên cả nhặt mũi tên dưới đất lên, cô cũng không biết mình có còn muốn tiếp tục tắm nữa hay không.

Lúc y mới gặp cô, y như là một người đã quen ở lâu trong một cái giếng khô, ánh sao trời chính là thứ mà y đang chờ đợi, nhưng y cũng chẳng có ý muốn với lên hái nó.

Có một hôm, bỗng có một cô con gái mỹ lệ, che đi hết sao trời, cúi đầu xuống, nhìn y một cái.

Có phải cô lại tìm y không, y không biết, y chỉ biết y đã gặp cô rồi, hoa dung trong khoảnh khắc đó, làm cho y múa may quay cuồng như kẻ điên, trong lòng tràn đầy những chuyện kỳ tưởng mỹ lệ bay múa, có thứ gì vô cùng xinh đẹp muốn bay lên.

Y biết mình chẳng là gì cả, cũng chẳng được xem là thứ gì cả, nhưng cái gì cô đã quyến cố tới, cái gì cô đã chú ý tới, đều là những thứ đẹp mắt, đều là những thứ vinh diệu, do đó y cảm thấy mình đã là một nhân vật rồi.

Dung nhan của cô đủ làm người ta thất hồn bạc vía, y nhìn cô nhìn muốn thất hồn bạc vía, y chỉ vì thường thường được thấy cô, do đó chẳng tiếc phá thứ này đập thứ nọ, hủy đi cái giếng khô đó.

Đùng một cái, y vừa ở trong mộng vực tỉnh ra, y vẫn còn nằm trong giếng.

Còn cô đang ngoài kia, đã không còn thấy đâu.

Ngũ Phi Kim là một cái giếng khác của y.

Đây là cái giếng y tự giết mình vào đó, bởi vì cô ở trong cái giếng đó.

Bởi vì cô ở trong cái giếng đó, do đó mới có thể thường thường được thấy cô.

Dần dần y đã có thể gần lại được với cô, nhưng y vẫn còn chưa nói rõ cho cô biết chân tướng.

Bởi vì thời cơ còn chưa đến.

Y cảm thấy cô không vui vẻ tí nào.

Vẻ lạnh lùng của cô đủ làm tấm lòng sung sướng của y vỡ nát.

Cô thoát nhìn có cái vẻ đẹp cũng không có gì đặc sắc, nhưng có lúc cái thứ kiêu diễm xem ra nhẹ nhàng tô phớt đó lại đủ làm cho máu đông cứng cổ họng, đủ làm áp đảo hết cả quần hùng!

Núi xanh che không hết, rồi cũng đông lưu mà đi.

... Thời khắc cũng đã gần tới.

Y dùng mấy con kiến gợi cái phong thơ tối hậu của kế hoạch Chủy Hiện ra: mong một tháng năm tới giờ hội chủy thủ sẽ hiện ra.

Cái ý của Chủy Hiện là: y muốn cứu Đường Phương ra đây, xin hãy tiếp ứng ngay chỗ đã ước hẹn trước.

Để không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, y đã gợi tất cả ra hai lần thơ.

Những gì đã làm y đều đã làm xong.

Y đem hết nhất thiết hy vọng giao hết vào mấy con kiến.

Mấy con kiến nhỏ xíu.

Đường Phương trước giờ chưa hề giết kiến.

Mỗi lần cô bắt được con kiến nào, cô bèn ngồi đó nói với nó cả nửa ngày, như nói với một đứa bé nghịch ngợm, sau đó phảng phất như đã cùng nhau thương lượng, đính ước giao kèo không được xâm phạm, cô mới ném nó xuống lầu, để cho con kiến từ trong không trung theo gió bay đi là bay, cho nó được một đoạn du hành nguy hiểm nhưng không nguy đến tính mạng.

Không phải có nghe mấy con mèo từ chỗ cao rớt xuống cũng chẳng hề bị thương gì cả sao?

Kiến lại càng nhẹ, dĩ nhiên là chẳng sao cả.

Nếu không phải bọn chúng lại ăn cắp bánh, mật tiên, đường quả của cô, cô đã chẳng lại bắt chúng nó: cũng tại chúng nó hư hỏng, phá hoại hiệp định giữa quân tử với nhau.

Chúng nó bất nhân, mình bất nghĩa, ném chúng nó xuống lầu, dọa cho chúng nó một trận cũng hay, xem lần sau còn dám kêu bạn bè lại quấy nhiễu mình không?

Đường Phương vì không muốn ngồi nghĩ đến cái vị Đại đương gia vốn là rất dễ nhìn, tính lại tốt mà lại là một kẻ đui mù đó, cô đành phải đi nói chuyện với mấy con kiến (một lời mà không hợp nhau, có lúc còn chửi mắng cả lên)

Mãi đến bây giờ cô vẫn còn có một chuyện nghi hoặc trong lòng: có mấy lần cô phát hiện Từ Vũ đang ngồi chồm hổm, trong miệng lẩm bẩm có vắn, có điều trên mặt đất chẳng thấy có gì cả, chỉ có mấy con kiến đang bò ở đó... Rốt cuộc y đang làm chuyện giao dịch gì với mấy con kiến nhỉ?

Kết quả, tâm mắt của cô đã phát hiện ra có một con kiến đang khiêng một hột gạo, mắt cô tinh, cô thấy hình như hột gạo có chữ.

Cô cảm thấy hiếu kỳ.

Cô giật hột gạo ra khỏi con kiến.

(Đây cũng được xem là ăn cướp lương thực đấy thôi?)

Sau đó cô ta thấy được một chữ “sơ”.

Cô làm mặt tỉnh, không bao lâu sau đó, lại có một con kiến nữa vượt ngàn vượt núi đi qua mé góc tường, hột gạo nó đang khiêng dĩ nhiên là bị Đường Phương cướp ngay.

Đây là một chữ “ngũ”.

... Sơ Ngũ (mồng một tháng năm) không phải là ngày mai sao?

Đường Phương bình tĩnh, truy theo đội ngũ hùng binh của mấy con kiến tìm thêm được chữ “hợi” chữ “thời”, còn phát hiện ra được Từ Vũ đang lẩm lét đưa hạt gạo cho mấy con kiến.

... Tên tiểu tử này giỏi quá ha!

... Ăn cơm trong nhà thờ ma ngoài đường, lại dám đi quậy liên gia nhà họ Đường, Lôi, Ôn, Hoa!

... Nhất định là lại đây nằm vùng!

... Thế này chắc chắn là đang liên lạc với bên ngoài rồi.

(Lúc đầu hẳn làm bộ không nhận ra mình, sau này lại vô duyên vô cớ sáp lại, nói chuyện ấp a ấp úng, thì ra là có lý do gì khác!)

(Mấy dạo sau này, cứ cảm thấy có người đang theo dõi mình, không lẽ là hẳn đây sao?)

(Không phải là hẳn có nói giờ Dậu tối nay muốn lại tìm mình sao?)

(May mà mình phát hiện ra sớm!)

Giang hồ không phân biệt lớn nhỏ, chỉ cần dám xông vào tức là giang hồ.

Đường Phương cảm thấy Ngũ Phi Kim chính nó cũng là một giang hồ nho nhỏ.

Bất quá, cô không hề biết rằng, “xông xáo” có lúc cũng xông ra được thiên hạ, nhưng có lúc cũng xông ra phải tai họa nữa.

Rốt cuộc y cũng đã đợi được đến tối nay.

(Mình phải nói sao cho cô ấy biết mới phải?)

(Cô ấy ra khỏi đây rồi, có còn thêm để ý đến mình không nhỉ?)

(Cô ấy có trách mình cứ giấu mãi cô ấy không nhỉ?)

(Cô ấy có tin được những lời mình nói không?)

Từ Vũ sợ lúc mình gặp cô rồi, mình không biết ăn nói, thậm chí còn không nói được ra lời, do đó y đã phần khởi viết ngay một lá thư, vẽ rõ tường tế họa đồ, cẩn thận khoanh vào chỗ thoát ra, chỗ nào là trận đồ, chỗ nào là cách đi qua, viết xuống đầu đó đầy đủ rồi, y lại vo tròn tờ giấy lại thành một nhúm, ném xuống mặt đất, trong lòng y có một luồng dũng khí trời lên: Từ Vũ, mày đã có dũng khí vào hang cọp, tại sao lại không dám đối diện với Đường cô nương nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn ra sao, rồi đem cô ấy thoát ra, còn vẽ vờ họa đồ gì nữa?!

Viết thơ gì nữa?!

Y quyết ý không để cho mình có cơ hội thoát ra khỏi chuyện đó.

Y cứ nhiệt huyết lên vậy, nhiệt tâm lên vậy, và cũng nhiệt tình lên vậy mà đi đến Di Hương trai.

Nhất thời y quên bẵng không xé nát tùm giấy vo tròn, thật ra, y vẽ cho Đường Phương bất kỳ thứ gì, hoặc những thư; đồ có liên quan đến Đường Phương, y đều không nhớ tiêu hủy; ngay cả y phục y mặc lúc gặp Đường Phương lần đầu tiên, y cũng không nhớ mặc lại, y giặt sạch sẽ xong xuôi rồi đi đâu cũng mang theo người.

12. Chương 12: Một Trận Chiến Hoang Đường

Đường Phương nhੌn miệng cười nói: “Anh lại đây đây à”.

Trái tim của Từ Vũ lại đang bay bổng lên.

Y ráng trấn áp tâm thần, nói: “Đường cô nương, tôi lại đây, thật ra là có chuyện muốn nói cho cô biết...”.

Đường Phương cười thật tươi liếc về phía y: “Dĩ nhiên là anh có chuyện nói với tôi, nếu không thì lại đây làm gì nhỉ?”

Từ Vũ liếm vành môi khô khan của mình một cái, y đang kiếm lời để bắt đầu, mà xem ra còn muốn hung hiểm hơn cả chọc ghẹo một con sư tử :

“Chuyện như thế này, tôi được Đường Bi Từ tiên bối nhờ” bỗng nghe có giọng nói thật hiền từ bên ngoài hàng dậu vang lên: “Người lại đây nằm vùng, còn dám đem Thập Lục ca của ta kéo vào đó sao?”

Rồi có thêm một giọng khác thật nóng nảy vang lên: “Còn lằng nhằng gì nữa? Đem bắt hấn trói lại thôi!”

Hai người đang nói đó, một là Đường Nã Tây (lão ta đang gãy mấy móng tay cấu ghét), một là Đường Đường Chính (lão ta giống như một con hổ đang bị đốt cháy cái đuôi), nhất tề từ bên ngoài, học tốc xông vào.

Lúc bọn họ bước vào đó, người ta bèn có ngay cảm giác, cái khí thế “ép bức” đó.

Từ Vũ hoảng hốt nhìn về phía Đường Phương.

Đường Phương đặc ý dương dương nói: “Xem kìa, ta đã phát hiện ra người ở đây nằm vùng từ lâu. Chính là ta đã thông tri cho Đường thúc thúc đó”.

Từ Vũ cảm thấy như trong người cách lên một tiếng, có thứ gì đang vỡ tan ra, cứ vậy mà cả toàn thân như biến thành tàn khuyết không đầy đủ, ngược lại y đã hồi phục lại được cái tính cơ cảnh của bình thời.

“Tôi nói đây là sự thực đó, bọn họ muốn gạt cô giao cách luyện tuyệt kỹ của Đường môn ra, thuốc độc cũng là do bọn họ hạ thủ đó”.

Từ Vũ nói vội vã, hạ giọng nói nhanh mà ngắn gọn: “Nếu không tin, cô có thể lại phòng tôi trước để lấy hai tờ giấy tôi vò nát dưới đất thì biết, còn có thể án theo họa đồ, tới phía sau Thủ Nguyệt Bán Đường chỗ Ung Lưu Các xem thử thì biết ngay!”

Nói đến đó, Đường Nã Tây và Đường Đường Chính đã bước đến trước mặt.

Đường Đường Chính bỗng hét lên hỏi: “Người nói gì?!”

Từ Vũ bỗng nói: “Giang Nam Phích Lịch đường Lưu Bạo Quang sai ta lại đó!”

“Nói vậy!”

Đường Đường Chính giận dữ nói: “Lưu Bạo Quang của Phích Lịch đường?! Người nói vậy nói bịa: đợi lát nữa ta kêu Lưu Bạo Quang lại cho người...”.

Đường Nã Tây bỗng nói: “Chính ca, đừng thêm phí lời mất công, bắt nó xong rồi nói sau!”

Đường Đường Chính lập tức cảnh giác, im ngay miệng lại.

Đường Nã Tây bỗng hỏi Đường Phương: “Tiểu diệt nữ, lúc này hấn mới nói gì ‘vậy?’”

Đường Phương trong lòng đang hỗn loạn thành một mớ.

Rốt cuộc cô là đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh.

Nghe những lời nói của Đường Đường Chính, cô bèn bắt đầu đi nghĩ đến những lời của Từ Vũ.

“Cái miệng của hấn toàn nói chuyện tầm xàm!” Đường Phương xúc động linh cơ, “Hấn nói Ngũ Thập Thất thúc thúc sai hấn lại đó”.

Đường Đường Chính mắng nhỏ: “Hoang đường!”

Đường Phương hỏi ngược lại: “Nói vậy không chừng hấn thật là do Ngũ Thập Thất thúc thúc sai lại đó thôi!”

“Hoang thiệt là hoang đường thiên hạ!”

Đường Đường Chính trừng cặp mắt lên, nói giọng đầy vẻ khó tin: “Làm sao mà có thể được?”

“Làm sao mà không được?”

Đường Phương chuyển thủ ra công, “Ngũ Thập Thất thúc tính tình cháu trước giờ đã cảm thấy được...”.

Đường Đường Chính hét lên một tiếng chặn lại: “Dĩ nhiên là không thể được, bởi vì...”.

Đường Nã Tây trước giờ rất tùy hòa, bấy giờ bỗng dưng hét lên một tiếng lớn: “Đồ thô đế, nói chuyện tầm bậy, còn không chịu buông tay chịu trời!”

Từ Vũ bỗng lướt người lên không trung.

Nơi đây chẳng còn nấn ná được.

Y nhất định không phải là kẻ ngốc, đến nước này, y chỉ còn cách bỏ đi xong rồi nói chuyện sau.

Thân hình của y phiêu hốt, không hấp tấp, cũng không nhanh, cũng không có gì xuất kỳ, nhưng chính là cái đẹp thật xuất kỳ.

Đẹp đến độ hình như không phải là khinh công.

Mà là một điệu múa.

Trong cái tư thế múa cực kỳ đẹp dễ đó, Từ Vũ đã phóng ra mấy chục sợi lông trâu, mười mắt mảnh phi hoàng thạch, sáu miếng ngũ lăng tiêu, còn có một làn sáng lạnh.

Ám khí đều hướng về hết cả Đường Nã Tây.

Đương lúc Từ Vũ phát hiện ra Đường Phương vạch trần y là người nằm vùng, y lập tức tỉnh ngộ ra được mấy điều: thứ nhất, y đã lầm.

Đáng lý ra y phải nói cho Đường Phương biết từ lâu, nếu không, Đường Phương không biết y lại Ngũ Phi Kim cứu cô, ngược lại còn cho là y lại Ngũ Phi Kim đối địch với cô.

Thứ hai, giải thích đã không còn kịp, mà y cũng đã kịp thời nói ra những lời y muốn nói, hiện tại không thể nào sinh cường, chỉ còn nước thoát ra trước rồi tính sau.

Trước mắt mấy người này, Đường Đường Chính là người võ công cao cường nhất, nhưng Đường Nã Tây là người cơ cảnh tinh minh nhất, y vừa xuất thủ, là muốn đánh cho Đường Nã Tây một cú không kịp thở, mình mới có cơ hội đào tẩu.

Đối thủ võ công cao cường còn là chuyện thứ, đối với một kẻ đang chạy trốn mà nói, cái tinh minh cơ cảnh của kẻ truy nã mới là thứ đáng sợ.

Ám khí của y vừa phóng ra, người y đã lập tức lướt ra ngoài.

Đường Nã Tây vừa đang tính động thủ, thì đã thấy Từ Vũ phóng ra ít nhất sáu chục thứ ám khí lại hướng lão.

Lão chỉ có một khoảnh khắc nhỏ xíu đó để đón đỡ bao nhiêu đó ám khí.

Nhưng trong cái khoảnh khắc đó, Từ Vũ đã lướt ra khỏi Di Hương trai như một cơn gió.

Y lướt qua một bên Đường Phương.

Cặp mắt trong như mặt nước hồ thu của Đường Phương đang nhìn y chăm chú, ngón tay có hơi động đậy, nhưng cô không hề động thủ.

Từ Vũ vừa đứng vào cặp mắt của Đường Phương bèn chấn động lên một cái, tuy Đường Phương chưa hề động thủ, như y vẫn còn chậm đi một chút...

Chỉ có cái khựng lại đó, Đường Đường Chính đã hét lên một tiếng lớn, phách chưởng đánh tới một cục vàng khối.

Một cục vàng khối nặng chình chịch, dày cộm cộm, xé gió bay tới sau lưng Từ Vũ, Từ Vũ la lên một tiếng lớn, sau lưng bị một luồng kinh lực thật lớn đụng vào, bỗng nhiên xông thật nhanh về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước không chỉ mười lần!

Y lướt một mạch đi mấy trượng, mới dừng lại một chút, nhưng khối vàng dư lực còn chưa tiêu hết, y lại vội vã tung người tới mấy trượng nữa, chân vừa chạm đất, dư lực lần thứ hai của khối vàng lại đến, y lại tung người tới thêm mấy trượng nữa, sau đó lộn người trong không trung, thò tay ra đón lấy khối vàng một cách linh xảo.

Thì ra y đang mượn cái sức ném phi kim của Đường Đường Chính để giúp mình cấp tốc thoát khỏi vòng vây.

Đường Đường Chính giận dữ rống lên một tiếng.

Từ Vũ đón khối vàng rồi, cười nói: “Cám ơn nhé”.

Bấy giờ Đường Đường Chính, Đường Nã Tây đều đã cách y chừng mười trượng hơn, lấy khinh công của y mà nói, đã xem như là nắm chắc tiên cơ, nhưng đại địch trước mắt, nguy cơ bốn bề, y chẳng hề dám chậm trễ, hấp vào một hơi dài, đang tính nhờ vào chuyện mình đã thuộc lòng mấy cái trận thế kỳ diệu chỗ này như trong lòng bàn tay, để xông ra khỏi Long Đầu Nam.

Thân hình của y vừa bốc lên về phía nam, bỗng nhiên hai vai bị người ẩn xuống lại; đang tính dùng sức bật lên, hai đầu gối đã bị người đầu khụy xuống.

Y đang tính phản kích, hai nắm tay đã bị người ta khóa cứng ngắc như gọng kềm ngay chỗ đó.

Y kinh hãi quá, hai má đã bị người ta dùng sức bóp lại, miệng không cưỡng nổi phải mở ra, lập tức bị nhét một thứ gì đó vào trong.

“Người còn vùng vẫy nữa, chỉ một lần nữa thôi”, người đứng trước mặt y nói, vẻ mặt y hệt như một thùng hỏa dược đang sắp sửa muốn nổ tung.

Người đó nói từng chữ một: “Ta sẽ cho người tan tành thịt xương”.

Trái tim của Từ Vũ chìm hẳn xuống.

Lạnh xuống tận đáy.

Lôi Dĩ Tấn.

Người bắt giữ lấy y là Tứ Thiển Hoa Lôi Dĩ Tấn.

Gặp phải Lôi Dĩ Tấn, chẳng ai còn đào thoát nổi.

Đến giờ phút này, Từ Vũ chỉ còn nước nhận lãnh số mạng.

Bọn họ áp giải Từ Vũ đi rồi, trong đầu của Đường Phương vẫn đang còn một mớ hỗn loạn, ít nhất, còn hỗn loạn không sao thu thập hơn cả đám đồ linh kính Đường Tiểu Kê và Đường Tiểu Áp đang thu dọn.

Cô không thể nào quên được vẻ mặt của Từ Vũ lúc bị áp giải đi.

Về mặt đó rốt cuộc muốn nói ra điều gì?

Đang nói điều gì?

Từ Vũ đi rồi, có điều ánh mắt đó phảng phất còn đang lưu lại nơi này.

Đường Phương quyết định đi đến Cúc Trì đình chỗ đó tìm cho ra sự thể.

Cúc Trì đình tại phòng bên trái, vốn là nơi Từ Vũ vẫn thường cư trú.

Đi lại đó cũng chẳng khó khăn gì.

... Từ Di Hương trai đến Cúc Trì đình, chính giữa cũng chẳng có trận thế phòng vệ nghiêm mật xảo diệu gì.

Vấn đề ngược lại là phải làm sao tìm cho được cái cớ.

... Tại sao phải đi tới đó?

Ta đi tìm Hoa đại đương gia.

Đường Phương hùng hùng hổ hổ nói, quá sức đi thôi, có người lên vào nơi đây bao lâu nay, mọi người chẳng ai phát hiện ra gì cả, nếu mà để bạn bè trong giang hồ biết được, chắc là cười trạo quai hàm!

Đường Tiểu Kê và Đường Tiểu Áp quả nhiên không nghi ngờ gì.

Do đó cũng chẳng đi theo.

... Không chừng, đây cũng là vì Đường Phương và Hoa Điểm Nguyệt vừa gặp đã rất thân, còn thân hơn là cả ai khác.

Đường Phương đi tìm Hoa Điểm Nguyệt, mọi người cũng chẳng lo ngại gì, có điều không ai biết rằng, sau cái lần Hoa Điểm Nguyệt xông vào phòng tắm của Đường Phương, hai người mãi đến giờ vẫn chưa gặp mặt lại.

... Không chừng, cũng vì đêm nay bắt được Từ Vũ lại nằm vùng, toàn là nhờ vào công lao Đường Phương báo cáo bí mật hay sao đó, do đó mọi người cũng chẳng đi lưu ý đến hành tung của cô.

Do đó, Đường Phương mới có thể lại sớm một bước hơn Lôi Dĩ Tấn, Đường Đường Chính và Đường Nã Tây, tới Cúc Trì đình, bước vào phòng, tìm hai mảnh giấy vo tròn, xem xong xuôi rồi, cô mới biết, mình vừa tạo thành vừa chứng kiến một trận chiến, một trận chiến thật hoang đường!

... Đường Phương, Đường Phương, nếu như chuyện này mà là thật, cái chuyện mi làm sao mà hoang đường quá chừng!

13. Chương 13: Đại Phương Nhất Đường

Vì để chứng thực đáo để, có hay không có cái chuyện này, Đường Phương quyết định phải đi thám thính hư thực một chuyện.

Cô thi triển khinh công tối cao diệu nhất là Yển Tử Phi Vân Tung, len lén đi lại chỗ Ứng Lưu Các.

... Trong màn đêm tối mịt, nhờ đã nhớ kỹ họa đồ Từ Vũ vẽ ra, cô mới không đến nỗi bị đụng vào cơ quan, hoặc là bị lọt vào mê trận, bất quá, chính Đường Phương cũng có chỗ hơi kinh ngạc: không phải mình đã bị bệnh lâu nay sao?

Tại sao thi triển khinh công, lại chẳng có tí gì là cảm giác chân khí không kể tục, nguyên khí không ngưng tụ vậy nhỉ?

Như vậy dĩ nhiên là mừng quá rồi, bất quá đối với một người lâu nay ôm bệnh như Đường Phương, cô cũng cảm thấy vô cùng quái lạ.

Cô nằm phục xuống bên cạnh Thủy Nguyệt Trì Đường ở Ứng Lưu Các, không hề phát hiện ra chuyện gì khả nghi, cũng chẳng nghe được âm mưu nào cả.

Cô chỉ thấy một vài người, bèn bao nhiêu chuyện nhất thiết đều hiểu ra.

... Cô thấy đây, dĩ nhiên đều là người, nếu không, không lẽ là quỷ hay sao giờ!

Chỉ bất quá cô thấy những người này, đích xác đều là những người không nên có mặt ở đây.

Trong Ứng Lưu Các có mười mấy người, trong đó đại đa số đều là những tay hảo thủ của Lôi gia và cao thủ của Đường môn, trong đó còn bao quát Tam Hồng công tử Ôn Ước Hồng, đang ở đó uống rượu độ quyền, cao đàm khoát luận.

Mấy người này ở trong đó cũng chẳng có gì là kỳ quái.

Có điều, có ba người cũng đang ở đó, Đường Phương cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bọn họ là :

... Lưu Bạo Quang.

... Đường Bất Toàn.

... Lôi Biển.

Không phải là bọn họ ai ai cũng đã về lại quê mình chịu xử phạt sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi đây? Xem dáng điệu của bọn họ, tựa hồ như đã ở đây lâu lắm rồi, không những vậy, còn cư trú ở đây, và còn sẽ tiếp tục cư trú ở đây vậy.

Đường Phương kinh ngạc không sao tả xiết, cô quyết định phải truy xét cho ra chân tướng.

Do đó cô rón rén cẩn thận, bò qua Thủy Nguyệt Bán Đình, án chiếu theo họa đồ của Từ Vũ vẽ ra, tránh né chỗ phòng vệ và cơ quan trận thế mai phục, chạy thẳng lại hướng bắc của Long Đầu Nam chỗ cái bức tường hoang phế tên là Kim Cổ lâu.

... Bởi vì Từ Vũ đã nói trong phong thư mà y không giao cho cô và cô đã nhặt lên đọc rằng: Dưới bức tường hoang phế ở Kim Cổ lâu, đã có người tại nơi đó tiếp ứng.

... Ai lại tiếp ứng?

Đường Phương quyết ý phải lại hỏi cái người tiếp ứng đó một phen, đáo để chuyện này nó như thế nào?

Ai là người lại tiếp ứng?

Đường Phương không hề biết rằng, chính lúc mình cho rằng không hề làm xao động gì ai, quay người lại bỏ đi thì, Tam Hồng công tử Ôn Ước Hồng bỗng quay đầu lại, nhìn về chỗ Đường Phương mới núp lúc này một cái; mặt mày của y đầy vẻ bệnh hoạn, đầy vẻ say sưa, nhưng ánh mắt lại có màu xanh lục.

Xanh muốn rợn người.

Kim Cổ lâu quả thật có treo một cái trống màu vàng ở đó.

... Có chuyện gì gió thổi cỏ lay, phòng vệ trấn thủ ở nơi đó sẽ lập tức đánh trống ra hiệu.

Có điều, đêm nay, trăng nổi gió mạnh, nơi đây ngay cả một tên phòng vệ cũng chẳng có một mạng.

... Hiện tại đang vào giờ hội.

Đường Phương phát hiện lập tức có sáu tên phòng vệ bị điểm trúng huyết đạo, góc phía tây nam của bức tường cũng bị đục thủng một lỗ hổng lớn.

Lúc này cô phải có một quyết định :

... Một là, cô lập tức hô hoán lên, người trong Ngũ Phi Kim nhất định sẽ cảnh giác, chạy lại xem xét người nào đã xâm nhập vào.

... Hai là, cô về lại Di Hương trai, bởi vì cô đi ra ngoài cũng đã lâu, Đường Tiểu Kê và Đường Tiểu Áp nhất định sẽ sinh nghi, nếu mà kinh động mấy vị đương gia lên, chuyện này sẽ không thể nào che giấu nổi.

... Ba là, bước ra khỏi bức tường, xem thử đáo để ai đã làm chuyện này, đáo để chuyện này nó ra làm sao?

Người ta sinh ở trong đời, thường thường có rất nhiều chuyện không cho mình có thì giờ tư lự chu đáo, phải lập tức quyết định mới xong.

Đường Phương quyết ý phải tra xét chân tướng.

Cô bước ra khỏi cái lỗ hổng giữa bức tường chỗ Kim Cổ lâu.

Cô vừa bước ra khỏi lỗ hổng, bèn có người gọi cô: “Phương tỷ, rốt cuộc chị đã thoát ra được!”

Cô quay đầu lại, cơ hồ muốn giật bắn cả mình lên.

Cô đã liệu được trước sẽ có người đứng chờ ngoài tường rồi, nhưng không ngờ lại có bao nhiêu đó người!

... Đen thui thui chỉ e có đến ba bốn chục người, toàn bộ yên lặng nín thở nằm phục ra đó, một vẻ kỷ luật sâm nghiêm, sấm sét cũng không nhúc nhích tránh né!

Người gọi cô đã bước lại gần.

Đường Phương lập tức lùi lại, lộ vẻ đề phòng cực kỳ.

Người đó đưa tay lên vẫy cô, tỏ vẻ không có ác ý, móc ra hai mảnh thanh lân thạch đưa lại gần mặt mình chiếu một cái, chỉ thấy cái mũi vừa mỏng vừa cong cong vừa nhếch lên, dưới cằm còn có một vết sẹo nhỏ, xem ra lại có cái vẻ nam tử hán, Đường Phương nhận ra được người đó, chính là người thân phận dưới mình, nhưng rất được cái hệ Đường môn chính tông trọng dụng, tên là Đường Thôi Thôi.

Đường Thôi Thôi là con trai của Đường Bi Từ, trước giờ rất thân mật với Đường Phương.

Đường Phương vừa thấy gã, bèn lập tức yên tâm.

Cô bớt đề phòng đi: “Chú làm gì ở đây vậy?”

Đường Thôi Thôi ngăn người ra.

Bấy giờ, một bóng người như một tòa núi thoảng một cái rồi hiện ra, có cái khí thế của một con hổ đang phục thân xuống, Đường Phương giật nảy mình lên, trong ánh sáng của thanh lân thạch chiếu tới, người này lưng hổ, eo hổ, mày hổ, mắt hổ, ngay cả cái giọng áp nhỏ xuống cũng như tiếng cộp rỗng :

“Tiểu Từ đâu?”

Gã hán tử như hổ đó đang nhìn trừng trừng vào Đường Phương, ánh mắt có cái vẻ thật đặc biệt.

“Tiểu Tử?” Đường Phương lấy làm kỳ hỏi: “Đáo để chuyện này ra làm sao vậy?”

Bấy giờ, dường như đã nghe có tiếng động lao xao từ Long Đầu Nam truyền lại.

Đường Thôi Thôi nói: “Đi, bọn mình vừa đi vừa nói chuyện”.

“Đi?”

Đường Phương hỏi: “Đi đâu?”

Bấy giờ đuốc lửa đã sáng rực lên, chó sủa người la, từ từ truy đuổi lại gần.

Đường Thôi Thôi vội vã nói: “Ba sai tôi lại đón Phương tỷ đấy. Sơn đại vương, mình đi mau”.

Sơn đại vương hừ lên một tiếng, chụp ngay vạt áo của Đường Thôi Thôi :

“Tiểu tử, lão tử muốn đi là đi, mi đừng có lại mà hạ lệnh này kia!” sau đó mới thả vạt áo ra, phui phui tay nói: “Ta hạ lệnh, mới là lệnh!”

Rồi nói với đại đội nhân mã: “Đi!”

Lập tức, người ngựa đều bật dậy, ai ai cũng kiêu dũng, cũng thân thủ lệ làng.

Người ta nói Sơn đại vương đem quân công thành lược địa, cướp của kẻ bắt nạt đem cho kẻ bần cùng, trừ gian giết bạo, an phủ kẻ lương thiện, trước giờ vô địch, kiêu hãnh vô song, kỳ này Đường Phương thấy rõ tận mắt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bấy giờ, ngay cả đèn đuốc nơi Kim Cổ lâu cũng đã được đốt sáng lên.

Đường Phương còn muốn hỏi thêm, Đường Thôi Thôi đã vội vã nói: “Mau, mau đi thôi, còn không đi sợ là không kịp!”

Thế rồi kéo con ngựa màu tảo lựu qua, kêu Đường Phương leo lên, Sơn đại vương hú lên một tiếng dài, một đội thiết kỵ, lúc tĩnh thì im im không nghe một tiếng, lúc động thì như vạn cái trống nhất tề đánh lên, người ngựa tung bay chạy về hướng bắc.

Đội thiết kỵ vừa chạy khỏi, Đường Nã Tây và Đường Chính đã suất lĩnh hai ba chục người học tốc chạy lại dưới chân bức tường, thấy đại đội nhân mã đang khí thế như gió cuốn mây trôi chạy ra xa lắc, đứng đó thở hồng hộc mà bức tốc bức tai.

Đường Đường Chính tức không biết sao mà nói: “Chạy mất rồi, chạy mất rồi, Đường Phương đi lần này, bọn ta chẳng còn chỗ nào để đứng trong Đường môn”.

Đường Nã Tây cũng phẫn tức nói: “Nhất định là âm mưu ngụy kế của Đường Bì Tử! Thôi cũng xong, trước sau chuyện này cũng không giấu được ai, chỉ sớm hay muộn thôi, bọn ta quyết liệt với Đường môn, không còn cách nào tránh được, chỉ hận là tôi đã nói từ lâu, Đường Phương phải trừ khử trước, đều là Hoa lão đại cứ cố lự cho nhiều, nếu không, hừ!”

Đường Đường Chính cũng sạm mặt mắng chửi ồm ồm lên: “Hoa lão đại cái lòng nhân của đàn bà, giữ một người đó mà không giết, không phải là đường hổ di hoạn sao! Ôn lão tử cũng làm chuyện hay ho lắm, hạ cái thứ độc gì lạ thế? Chẳng có lý gì một người ngày nào cũng uống Thập Tam Điểm, mà còn có thể xông ra khỏi kỳ trận bọn mình bày ra!”

Đường Nã Tây nói: “Thôi khỏi đi, bọn mình dù gì cũng tóm được một tên, phải chính trị cho nó một phen... coi vậy mà không ngờ Đường Phương cũng ác dữ. Hy sinh một tên đồng đảng, tổ cáo chuyện bí mật cho bọn mình, nếu không, bọn mình cũng không đến nỗi nhất thời sơ tâm như vậy! Xem ra, con nhãi Đường Phương đó cũng không thể khinh thị nó! Rồi gì nữa, tôi đã không nói trước tên tiểu tử họ Từ kia chẳng phải là thứ gì hay ho sao? Lúc trước anh lại không chịu tin!”

Đường Đường Chính lập tức nổi nóng lên: “Tên tiểu tử đó, ta chẳng thể tha nó!... Xem nó cứng đầu cứng cổ có cứng được bằng trái tim của ta không!”

Đường Nã Tây nhìn nhìn cái lỗ hồng nơi bức tường, lẩm bẩm trong miệng :

“Bất quá, chuyện này mà loan truyền ra ngoài, bọn mình chắc phải đánh nhau ra mặt với một đám mụ ác bà ở Đường môn rồi, nhất thiết phải cẩn thận một chút mới phải! Bọn mình đi hỏi Lôi lão nhị trước, tối nay bàn toán, ngày mai lập tức bày trận mới lại mới phải”.

“Bọn chúng còn dám lại sao!”

Đường Đường Chính đường đường chính chính cười sang sảng lên, “Chỉ sợ bọn chúng không lại! Mời mụ thái bà lại rồi, bọn mình đã có bao nhiêu cao thủ đó tụ lại; nếu chỉ có một bọn Đường Bi Từ thôi, bọn mình còn đợi gì nữa, khỏi cần phải đem binh đi đánh Long Đầu Bắc!”

“Vẫn phải cẩn thận một chút đi. Anh xem”, Đường Nã Tây nói, “Không phải là đã xảy ra chuyện rồi sao!”

Con ngựa Đường Phương đang cười chạy như giông như gió bỗng khựng lại rồi đứng đó.

Con ngựa đứng dừng hai chân, hí lên một tiếng dài... Đường Thôi Thôi còn ngỡ đã có chuyện gì xảy ra.

Đường Phương giật cương ngựa giữ lại, Sơn đại vương vung tay một cái, ngựa đang chạy nhanh bỗng dừng ngay lại, ba mươi lăm tên đệ tử binh tốt nhất tề giắt cương, đồng thời bỗng nhiên bất động, đầu ngựa sắp ngang đều nhau, mỗi con ngựa không ngớt thở phì ra khói: Đại sơn vương bình thời luyện binh nghiêm ngặt, đám đệ tử binh tốt huấn luyện đã có quy cũ, nhìn như vậy là đã biết.

Đường Thôi Thôi cũng thấy, cũng đang sợ trong bụng: xem ra tám mươi mốt gã đệ tử của Đường môn ở Long Đầu Bắc, nếu mà muốn đánh nhau với bộ hạ của Đại sơn vương thật, e rằng chắc gì đã chiếm được phần hơn.

Đường Thôi Thôi không những kinh tâm, mà còn nóng ruột.

... Đường Phương là sư tỷ của gã.

... Gã sợ sư tỷ.

... Thậm chí gã sợ sư tỷ còn hơn là sợ phụ thân.

Nguyên do đó gã vẫn cứ không hiểu rõ.

Mãi cho đến có một lần, lúc gã dùng lưỡi dao để cạo bộ râu cứ mọc dài ra mỗi đêm của gã, bỗng nhớ đến Đường Phương, từ đó, dưới cằm lại có thêm một vết sẹo dao vĩnh viễn nằm đó.

Bấy giờ gã mới hiểu, thì ra gã sợ phụ thân là vì ông ta nghiêm trang, gã sợ Đường Phương là vì sợ cô không cao hứng.

Chuyện của Đường Phương, là do mình gã chủ trương muốn cứu, lý do viện ra là: lão tổ tông rất cưng Đường Phương, nếu mà Đường Phương có táng mệnh ở Long Đầu Nam, e rằng lão gia gia truy cứu ra, ngay cả Đường Bi Từ cũng không tránh khỏi trách nhiệm.

... Lão gia gia một khi nổi giận lên, điều đó chẳng phải là chuyện giỡn!

... Huống gì thủ pháp ám khí tuyệt kỹ của Đường môn, không phải là có thể tiết lộ được ra!

Đường Thôi Thôi thuyết phục được Đường Bi Từ.

Đường Bi Từ trước giờ cũng rất thương đứa cháu gái Đường Phương này lắm... tuy nói là thương yêu đứa cháu gái, nhưng cũng là làm vui lòng lão tổ tông nữa, một trong những cách được gần gũi với trung tâm quyền lực trong Đường môn; huống gì, Đường Thôi Thôi lại còn là đứa con độc nhất của lão, người khác nói còn không nghe, nhưng con trai, cũng khó mà cự tuyệt nó.

Vì vậy, một Đường Bi Từ trước giờ vốn không vì chuyện nhỏ mà làm hư hỏng đến đại cuộc, mới chịu nghe lời Đường Thôi Thôi, nhờ Từ Vũ tìm vào hang cọp, tìm cách cứu Đường Phương ra... thuận đường còn để cho Từ Vũ tiềm nhập vào Long Đầu Nam nội bộ của Ngũ Phi Kim, truyền tin mật ra, đặt tiền một bước tìm hiểu trận đồ và cơ mật bên địch, không uống là một diệu kế làm một mà được đến hai.

... Chuyện có hại và vô ích, cho dù cứu người làm việc thiện, Đường Bi Từ nhất quyết không thêm làm.

Đường Thôi Thôi không chừng chuyện gì khác còn chưa được chân truyền, đối với cái món “tuyệt học” đó, gã cũng đã học chín được chín rồi.

Gã yêu Đường Phương.

Gã quan tâm đến Đường Phương.

... Nhưng có yêu có quan tâm đến đâu, gã cũng không thể nào như Từ Vũ vậy, bắt cổ nhất thiết đem thân vào mạo hiểm chỗ nguy nan.

... Như vậy quá sức không thể nào được.

... Những thứ đó, để cho tên ngu ngốc là Từ Vũ đi làm thôi.

... Thuận tiện, cũng có thể trừ khử đi một tên tình địch.

Do đó Đường Thôi Thôi chỉ lo chuyện tiếp ứng.

Chỉ bất quá, gã vẫn một lòng mong mỗi Đường Phương thoát hiểm được.

... Hiện tại Đường Phương đã thoát hiểm, trên đường đi, hỏi gã mọi chuyện tiền nhân hậu quả, gã trả lời một chút, Tả tướng và Hữu tướng của Sơn đại vương miệng mồm lạnh lợi, trả lời mười phần chu đáo, chỉ có Thiết Cán là chau cặp mày rậm không nói năng gì, ngựa chạy như điên cuồng như rồng bay gió cuốn.

Có điều Đường Phương nghe xong rồi, bỗng dưng không chịu đi nữa.

Đường Thôi Thôi đang lo sợ chính là chuyện kẻ địch truy đuổi lại, như vậy làm sao không khiến cho y nóng ruột nóng gan cả lên!

Đường Phương mặt lạnh như tiền hỏi Đường Thôi Thôi: “Bọn họ nói có phải là sự thật cả phải không?”

Đường Thôi Thôi chỉ còn nước gật đầu, trong lòng thì đang la lên: con bà nó, chạy đi mà, chạy đi mà!

Đường Phương xoay chuyển đầu ngựa: “Tôi không đi nữa”.

Đường Thôi Thôi xém chút nữa đã la ầm lên: “Sao?!”

Đường Phương nói: “Tôi muốn trở lại”.

Đường Thôi Thôi lần này la lên thật: “Chị nói gì?!”

Đường Phương nói: “Từ Vũ vì cứu tôi và hãm thân trong Long Đầu Nam, tôi nhất quyết không bỏ y đó không ngo ngoàng gì tới”.

Đường Thôi Thôi còn đang la ó: “Đó là tự hấn thoát không lọt, có phải là mình hại hấn đâu, ai bảo hấn...”.

Đường Phương chặn ngay lời gã: “Đây là tôi hại y”.

Giọng nói của Đường Thôi Thôi muốn the thé cả lên, “Bọn mình không thể trở lại, bọn mình không phải địch thủ của họ. Bọn họ đã bị chuyện này rồi, ắt là có phòng bị, nếu mà bày bố Phi Kim sát trận, mở một chỗ hổng cho mình lọt vào, sau đó thắt cái túi lại, bọn mình sẽ toàn quân bị tiêu diệt cả”.

Đường Phương chỉ bình tĩnh nói: “Bất kể ra sao, chúng ta không thể bỏ mặc Từ Vũ lại đó. Từ Vũ vì cứu tôi mà không tiếc cam lòng mạo hiểm, còn tôi lại đi hại y! Tôi đã không biết chuyện này thì thôi, hiện tại đã biết rồi thì nhất quyết không để mặc vậy!”

Đường Thôi Thôi kỳ này chẳng còn cố kỵ gì, cho dù sợ Đường Phương giận dữ, gã cũng la hét ầm lên: “Đó là hấn tự nguyện, bọn mình có bức bách gì hấn đâu, hấn đi tống mạng là chuyện của hấn, bọn mình chẳng thể vì hấn mà cũng tống mạng theo!”

Đường Phương nói giọng thật lạnh lùng: “Người ta nói: ‘Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng đương’, không hiểu hai câu tám chữ đó, làm sao còn hành tẩu được trong chốn giang hồ? Bọn mình mà đi đây, e không thành ra có phúc một mình mình hưởng, có nạn chẳng thêm lại đương sao, Đường môn đất Thục, ngày sau làm sao còn danh tiếng gì được trong giang hồ!”

“Nếu nói chuyện Đường môn đất Thục, phụng mạng lão gia gia nơi đây nắm giữ đại cuộc là ba tôi”

Đường Thôi Thôi la lên giọng quái dị: “Ông ấy nói: Chuyến này, cứu Đường Phương xong là đi ngày, không được làm chuyện ngoài lề, nếu không sẽ trừng phạt nặng nề không tha!”

Đường Phương giọng nói gieo xuống như tiếng vàng khối: “Được! Nếu vậy một mình tôi Đường Phương đây hành động, hiện tại tôi chỉ đại biểu cho Đại Phương Nhất Đường một mình tôi sáng lập một mình tôi làm một mình tôi gia nhập, cùng với ông, ông, ông”, ngón tay cô chỉ từng người từng người một, càng nói gương mặt càng trắng bệch lạnh lùng ra: “Cùng với các ông chẳng có một chút quan hệ nào dính vào cả”.

Sau đó cô cung tay lên chào: “Xin cảm ơn ở đây, sau này sẽ có ngày gặp lại”.

Nói xong, xoay chuyển đầu ngựa, chạy như bay về phương nam.

Đường Thôi Thôi vỗ vào má mình một cái: “Trời!”

Nhất thời không biết làm sao cho phải.

Tả tướng Lão Ngư nhìn về Đường Phương đang chạy xa dần, há hốc mồm ra, cằm dưới hình như trệ hẳn xuống.

Hữu tướng Tiểu Nghi nhìn qua bên trái tới Đường Thôi Thôi, nhìn lại bên phải tới thủ lĩnh Sơn đại vương.

Sơn đại vương không nói năng gì một hồi thật lâu.

Sau đó cánh tay vươn thò ra, bàn tay chụp ngay lấy cổ áo Đường Thôi Thôi, gầm lên một tiếng nhỏ: “Nhớ đấy, người nơi đây đều là của ta, cái câu xui xẻo thối tha con mẹ nó ”toàn quân tiêu diệt“, người mà dám nói!”

Đường Thôi Thôi bị gà chụp cổ áo, cơ hồ thở không muốn ra hơi.

Sơn đại vương buông gã ra, cười nhạt hắc hắc mấy cái: “Hỷ, đàn bà! Ôi, đàn bà! Đàn bà làm chuyện gì cũng tình cảm, chẳng nên trò trống gì! Mọi người bữa nay nhìn cho rõ đó: nam tử hán đại trượng phu muốn thành đại sự, ngàn vạn lần không được lấy vợ!”

Bọn của hạ của gã hò theo chẳng một chút nhiệt liệt gì: “Vâng”.

Sau đó Sơn đại vương bồng râu tóc dựng ngược, mắt hổ trợn trừng hướng về ba mươi lăm tên đệ tử ruột gào lên một tiếng như tiếng sấm giữa trời nắng hạn: “Tiên sư cha mười bảy đời của nó xem đó! Đàn bà của chúng nó đều biết giảng nghĩa khí, bọn ta còn đứng nơi đây làm con cháu rùa đen hay sao?! Có gan hả, mau theo ta Sơn đại vương đánh thẳng lại Ngũ Phi Kim thôi!”

Lần này cả bọn cùng hò hét lên một trận hưởng ứng, rống tinh anh hổ hung mãnh, ngựa hí vó dồn, núi rừng chấn động lên cả một phía.

14. Chương 14: Kinh Diễm Nhất Kiềm

Đường Phương dựa vào món khinh công tuyệt thể linh lung xảo diệu của cô Yến Tử Phi Vân Tung, lại thêm lần nữa lên vào Long Đầu Nam, chế ngự ba tên phòng vệ canh gác, xông vào Ngũ Phi Kim không một chút tiếng động không một ai phát giác.

Trừ lý do vì môn khinh công tuyệt đỉnh phi thường đó của cô, Đường Phương sở dĩ tiến vào được Ngũ Phi Kim, chủ yếu là vì: không ai ngờ được cô lại dám vừa thoát ra được đã trở lại.

... Một người rõ ràng là chạy trốn hoang mang như vậy, lại trở về làm một kẻ tấn công, chuyện đó đích xác làm cho bất kỳ ai đều không ngờ đến.

Làm người ta trở tay không kịp chính là cho mình cơ hội chiếm chắc cái thế thượng phong.

Sơn đại vương và ba mươi lăm tay thiết kỵ chẳng có cái may mắn đó.

Bọn họ có cái khí thế lớn lao hung bạo.

... Khí thế càng lớn, kinh động càng nhiều.

Do đó, kẻ cường dễ bị át chế, kẻ cứng dễ bị chẻ gãy.

... Làm kẻ cường cường cũng không dễ dàng, làm được lâu cũng không dễ dàng.

Có điều bọn Sơn đại vương vừa làm được còn làm lâu được.

Bọn họ lấy cái thế của kẻ cường, cái thế của kẻ bá đạo hoành hành thiên hạ, xông pha giang hồ!

Hiện tại bọn họ đang tính thổi bay Long Đầu Nam.

Lúc Đường Phương vừa vào Ngũ Phi Kim thì cũng vừa đúng lúc đại đội của Sơn đại vương đã tiến vào mười dặm trong lãnh địa của Long Đầu Nam, Ngũ Phi Kim lập tức phát hiện bèn đánh trống trên Kim Cổ lâu báo hiệu.

Lôi Dĩ Tấn lập tức như sét đánh không kịp bưng tai, ra tay bày bố trận pháp, sau đó cùng Đường Đường Chính tự mình thống lĩnh cao thủ Tây môn năm mươi hai người, chạy ra nghênh chiến Sơn đại vương.

Lôi Dĩ Tấn và Đường Chính ra trận, Đường Nã Tây thì điều binh khiển tướng, bố trí trong Ngũ Phi Kim, điều độ có phương pháp, bấy giờ Lôi Dĩ Tấn lại hốt hoảng đến thông báo: “Có ba tên phòng thủ ở Kim Cổ lâu bị cầm chế, người lại thân pháp quá lệ, xuất thủ cũng nhanh nhẹn, bọn họ chẳng thấy kịp là ai... Xem ra rất có thể đã có kẻ địch xâm nhập vào trong trang”.

“Hoa lão đại và Ôn lão tứ chẳng phải là thứ vừa!”

Đường Nã Tây gầy gầy cấu ghét trên móng tay, giọng nói bình thường rất từ hòa bây giờ cũng đã the thé hẳn lên.

“Lại càng tốt, bắt rận trong bình, chạy đâu cho khỏi”.

Lôi Bạo Quang sát khí đằng đằng nói: “Mấy tên thổ đế không muốn sống này gan chó lớn lắm, rõ ràng đã chạy rồi, còn quay trở lại đánh! Nếu mà mà chờ đến ngày mai, bọn mình bày trận xong xuôi, cao thủ trong tổng đường cũng điều động trở về, thì lại hai đứa giết một cặp, lại càng nhiều càng đông chợ!”

Đường Bất Toàn thì nói giọng âm u hiểm độc: “Bọn chúng đánh trở lại, không chừng chắc là muốn cứu Từ Vũ đó? Nếu vậy thì tên họ Từ chắc là đã biết cơ mật trọng đại, nếu không, lấy cái tính tự tư tự lợi của Đường Bi Từ ra mà nói, làm sao dám hiên ngang phát động, chẳng tiếc mạng đánh cổ vào? Để tôi lại khảo vấn thử xem một phen có hỏi ra được gì không? Nếu mà chuyện không xong, giết hẳn trước cho đã tức cũng tốt!”

Đường Nã Tây khen một tiếng nói: “Được, chuyện này hai chú đi làm trước đi, một lát nữa ta sẽ lại”.

Hai người phụng lệnh đi ngay.

... Võ công và thủ pháp phóng ám khí của Đường Nã Tây, với bối phận trong Ngũ Phi Kim, đều chẳng phải xem là tối cao gì, có điều trong kế hoạch liên minh Đồ Cùng của ba nhà, lại là một nhân vật đầu não, bình thời những kẻ túc trí đa mưu, lòng dạ cay độc, muốn chiếm một chân quyền hành chức phận trong cái thế lực mới dựng lên này, đều hiểu được phải trước hết thân với lão, nịnh bợ lão, như vậy mới có cơ hội bay bổng tiến thân, và được trọng dụng.

... Người ta muốn sinh tồn, thế nào cũng phải tìm trăm phương ngàn kế.

Ai bảo mi là người?

Huống gì còn sống trong giang hồ, một nơi mạnh được yếu thua, người mưu mô ta gian trá!

Đường Phương trí nhớ rất giỏi.

... Tấm họa đồ Từ Vũ đưa cô, cô chỉ nhìn qua một lần là đã nhớ hết chín mươi, do đó tránh hết được rất nhiều cơ quan.

Cho mãi đến khi cô lướt tới Thủy Nguyệt Bán Đường rồi.

Bên ao có một người, mặt mày đầy vẻ bệnh hoạn, xem ra lại hình như đầy vẻ sầu khổ; vốn là mặt mày đầy vẻ sầu khổ, nhưng nhìn lâu một hồi lại thấy đầy bệnh hoạn, ngồi yên tĩnh ở đó (thậm chí còn rất có vẻ ôn thuận), hình như đang chờ ai.

(Gã đang chờ ai nhỉ?)

Bên cạnh gã, còn có một bầu rượu.

Trong Ứng Lưu Các, trên bàn chén đĩa hỗn loạn, bởi vì một đám người đang ăn uống đó, bỗng nhiên phải ùn ùn bỏ đi kháng địch, chỉ còn thừa một gã công tử sầu sầu bệnh bệnh, và chín bầu rượu đặt bên cạnh.

... Xem dáng điệu của gã, thật tình xem chín bầu rượu đó là chín người bạn thân thiết của mình.

Đường Phương vừa gặp phải gã, lập tức dừng lại.

... Yên Tử Phi Vân Tung là môn khinh công tuyệt đỉnh, nói ngừng là ngừng ngay, nói đứng là đứng, động và tĩnh, như linh dương nhảy nhót, không biết đâu mà tìm.

Có điều, cô vừa ngừng lại, gã công tử đang ngồi chờ đó đã đứng dưng nói :

“Cô đã lại”.

... Người gã đợi hiển nhiên là cô.

Đường Phương trong lòng cũng đang có một tiếng than.

... Thật tình cô không muốn đánh nhau với người này.

Bởi vì Ôn Ước Hồng trừu võ công thâm bất khả trắc ra, độc công không thể nào đề phòng nổi, càng trọng yếu là, mãi đến bây giờ Ôn Ước Hồng vẫn đối đãi cô rất tử tế, do đó mà cô không muốn đánh nhau với gã.

“Tôi đã lại đây”.

“Tại sao cô còn muốn trở về?”

“... Tôi không thể trở về được sao?”

“Cô muốn cứu Từ Vũ?”

“Từ Vũ vì muốn cứu tôi, do đó mới bị nhốt trong này”.

“Tốt lắm. Theo như tôi thấy, y không tiếc tính mạng lại đây cứu cô, là vì trọng chữ tình; cô bắt cổ nhất thiết mạo hiểm vào đây, là vì trọng chữ nghĩa”.

“Tình hay nghĩa, Ngũ Phi Kim các người mưu mô thâm độc như vậy hại tôi, tôi còn chưa hiểu rõ, dĩ nhiên là không cam tâm, không phục khí”.

“Cô muốn biết lý do?”

“Chỉ vì muốn giữ tôi lại nơi này, say này dùng để áp bức lão gia gia?”

“Đường Đường Chính và Đường Nã Tây rất sợ lão tổ tông trong Đường môn của cô, bọn họ một mặt vừa muốn phản, một mặt lại rất sợ hãi, do đó cầm giữ cô, bọn họ sẽ yên tâm được một chút. Đường nhiên cũng không phải là không có lý do khác”.

“... Các người muốn học bí kỹ của Đường môn: Lưu Bạch thần tiễn và Bạt Mặc thần phủ?”

“Không phải tôi, mà là bọn họ. Bọn họ muốn không chỉ có hai môn tuyệt kỹ đó... nghe nói Yên Tử Phi Vân Tung tối cao tuyệt kỹ, tên là Tại Thủy Thất Phương, bọn họ cũng rất ham muốn, không biết là cô có biết hay không biết?”

“Sao anh không thử thử xem?”

“Có cơ hội sẽ thử,... không phải là cô đã trở lại đây rồi sao?”

“Thật ra, sao anh không thẳng thắn chút, lúc xem bệnh độc tử tôi quách cho rồi?”

“Thứ nhất, tôi không hạ độc vào cô đâu. Thật ra thì, bọn họ lúc đầu muốn cho cô mất đi công lực, để dễ khống chế, sau đó lại khích cho cô luyện tập ám khí, để chứng thực mình đang hồi phục lại, sau này thấy cô không hiệu luyện tập bí kỹ của Đường môn, có lẽ là vì lý do cô không có nội lực không cách nào ngưng tụ vận công được cho nên chán nản, do đó muốn tôi giảm bớt chất độc Thất Tam Điểm thành ra Thất Điểm,

cho cô có cách luyện tập, nhưng bệnh thì chung quy vẫn không hết, để vạn nhất có chuyện gì còn dễ giải quyết; bất quá, tôi chẳng nghe lời họ nhờ, sau này tôi cho cô thuốc, trừ giúp cô hồi phục lại toàn bộ công lực ra, còn phụng mệnh của Đại đương gia, để cho cô hoàn toàn hồi phục thể chất, nếu không, hiện tại cô chẳng đi qua đi lại như ý vậy. Thật ra tôi đã có bỏ thuốc vào trong rượu, để cho cô bớt đau, rất tiếc là cô không chịu uống rượu của tôi. Thứ hai, trước khi cô còn chưa tiết lộ ra bí quyết của mấy môn tuyệt kỹ đó, Đường Nã Tây, Lôi Di Tẩn, Đường Đường Chính không có vị đương gia nào sẽ để cô chết dễ dàng như vậy”.

Đường Phương cười nhạt: “Nói vậy thì, tôi phải cảm ơn anh đã đặc biệt ban ân, thủ hạ lưu tình chắc?”

“Không dám”, Ôn Ước Hồng vẫn cái dáng điệu thu nhận không tý gì xấu hổ, “Tôi đã trị bệnh cho cô khỏi rồi, bọn họ cũng không biết nữa Bọn họ chỉ lấy làm lạ, mắt thấy cô khí sắc càng ngày càng khỏe ra, tại sao còn chưa chịu luyện Lưu Bạch, Bát Mặc và Tọa Thủy mấy thứ tuyệt nghệ đó”.

“Bởi vì tôi cảm thấy được lúc nào cũng có người đang lén lút dòm ngó”.

Đường Phương mím môi một cái, hai cái má lúm đồng tiền dễ thương hai bên lại hiện ra, “Nói thẳng ra, từ lúc trước sau hai thứ đang tắm bị người xông vào rồi, tôi thể nào cũng có cảm giác là có người đang rình mò, tuy tôi không ngại có gì khác, nhưng bởi vì cảm thấy bất an, cho nên vẫn còn chưa muốn tại cái chỗ ở lâu mãi mà vẫn có cảm giác xa lạ này luyện tập tuyệt kỹ Đường môn”.

Cô cười rồi lại nói: “Tôi vốn rất thích tắm rửa. Gần đây thật tình tôi có hơi sợ phải đi tắm rửa”.

“Vậy thì cô đã làm đúng rồi”.

Ôn Ước Hồng cười nói: “Bọn họ đã nhìn lầm”.

“Nhìn lầm?”

“Thật ra cô cũng không đơn giản”, Ôn Ước Hồng nói: “Bọn họ cứ ngỡ cô chỉ là một đứa con gái ưa cười ưa khóc, vừa ra đời chưa biết trời cao đất dày là gì, thiên chân gần như là ấu trĩ”.

“Thật ra bọn họ cũng không lầm đâu, tôi đích xác là vậy”, Đường Phương nói, “Có điều, tôi còn có một mặt khác, bọn họ còn chưa nhìn rõ ràng thể thôi”.

Ôn Ước Hồng cười nói: “Bọn họ chỉ nghĩ cô là một đứa con gái làm chuyện gì cũng theo hứng, nhưng không biết cô cũng là đứa con gái vừa thông minh vừa có nghĩa khí... Cô có gan mới đó đã trở lại cứu Từ Vũ, mọi người đều không ngờ tới”.

Đường Phương nói: “Đã vậy thì, nói lại chính đề,... Từ Vũ ở đâu?”

Ôn Ước Hồng bật cười, nãy giờ gã vẫn chưa chính diện nhìn Đường Phương, hiện tại gã xoay người lại đối diện với cô và hỏi: “Bọn họ muốn tôi canh giữ nơi đây, tức là muốn tôi không cho ai lại cứu Từ Vũ, và cũng bắt giữ người lại cứu Từ Vũ... Tôi còn là Tứ đương gia trong Ngũ Phi Kim mà, không lẽ tôi không làm chuyện gì sao, còn không bằng cái hòn núi giả hòn đá giả ở đây nữa?”

Đường Phương ôm miệng cười nói: “Nói vậy, tuy anh có lòng ưu ái bảo hộ tôi, nhưng vì trong mình có trách nhiệm, đành phải giao thủ với tôi thôi?”

Ôn Ước Hồng gật đầu, sau đó thở ra một hơi nhỏ: “Trừ phi hiện tại cô lập tức bỏ đi, tôi sẽ cho là không hề thấy cô bao giờ”.

Đường Phương kiên quyết nói: “Tôi đã lại đây rồi, chưa cứu được Từ Vũ, tôi sẽ chẳng đi đâu”.

Ôn Ước Hồng thở ra một tiếng dài nói: “Thế thì chỉ còn nước đánh bại tôi trước thôi”.

Đường Phương cắn cắn môi nói: “Tôi vốn không muốn đánh nhau với anh... ở đây, anh đối xử với tôi cũng không tệ”.

Ôn Ước Hồng nói: “Tôi cũng không muốn cùng cô giao thủ. Nếu hiện tại cô muốn đi, vẫn còn kịp đấy”.

Đường Phương nhướn miệng cười nói: “Đi, tôi nhất định là đi, nhưng phải cứu xong Từ Vũ rồi mới đi”.

Ôn Ước Hồng thở dài nói: “Chúng ta không động thủ cũng được. Trừ phi cô chuốc rượu cho tôi say, thì lúc đó tôi say hồ đồ ra, chuyện gì cũng chẳng thấy, chuyện gì cũng ngăn không được, chẳng ai lại mà quai trách gì tôi được!”

“Kể hay lắm!”

Đường Phương cười nói: “Có điều tôi sợ uống không lại anh”.

“Tôi uống ba vò cô uống một vò, tôi sẽ thả cô qua!”

Một người có thể uống nửa vò rượu đã là chuyện không thể tưởng tượng được rồi.

Nhưng Ôn Ước Hồng nghe Đường Phương chịu thi uống rượu, gã bèn sáng rực từ mắt đến cả khuôn mặt, “Cô nên lo chuyện trong rượu có độc mới phải... Rốt cuộc tôi cũng là người nhà họ Ôn Độc tông nổi tiếng ở Lĩnh Nam!”

“Tôi chỉ biết anh là Ôn Ước Hồng” Hàm răng trắng như ngọc của Đường Phương đang cắn vào môi, cô nói: “Được, thế thì tôi xá mệnh bồi uống rượu đây!”

Ôn Ước Hồng bật cười.

Gã hỏi Đường Phương bằng giọng rất ôn hòa: “Cô có biết ta thành danh vào chuyện gì không?”

“Lúc trước anh có biệt hiệu là Tam Tuyệt công tử, lấy rượu, độc, kiếm nổi danh thiên hạ;” Đường Phương trả lời: “Nhưng dạo sau này, người ta đều đặt cho anh biệt hiệu là Tam Hồng công tử, thịnh danh đó của anh hoàn toàn là do tửu lượng mà có”.

Ôn Ước Hồng lại hỏi cô bằng giọng thật ôn nhu: “Trước giờ cô không thích uống rượu?”

Đường Phương cười nói: “Anh có bao giờ thấy tôi nếm qua chút rượu nào chưa?”

Giọng nói của Ôn Ước Hồng vẫn còn thật ấm: “Cho dù tôi nhường cô, cô có thể uống cho thành ngang tay với tôi, nhưng cô cũng sẽ say ngất ngư đi rồi, làm sao còn đi cứu được Từ Vũ?”

“Tôi biết, tôi cũng hiểu rõ. Anh làm tôi say rồi, bèn trục xuất tôi ra khỏi Long Đầu Nam, tôi cũng chẳng còn biện pháp gì để đi cứu Từ Vũ nữa;” Đường Phương nhìn chăm chăm vào Ôn Ước Hồng, nói từng tiếng một, “Anh cũng biết tính tình của tôi, trước giờ tôi không thích ai nhường nhịn mình”.

Ôn Ước Hồng thở dài.

Lần này gã chẳng còn nói năng gì nữa.

Cánh tay gã duỗi ra, gã đã chụp ngay lấy một bình rượu, đánh phẳng cái nắp qua một bên, mùi rượu lập tức thơm lừng lên tứ phía, làm người ta muốn say sưa cả luôn.

Gã đưa bình rượu qua cho Đường Phương.

“Đây là thứ rượu mạnh nổi danh tên là Yên Chỉ Lệ, không bị rát cổ họng, nhưng rất nặng, cô nên cẩn thận”.

Ôn Ước Hồng vừa ngửi thấy mùi rượu, giọng nói đã biến thành dịu dàng như đang thủ thỉ với tình nhân.

“Nơi đây có sáu bình rượu Yên Chỉ Lệ, còn ba bình kia, tên là Cán Bất Đắc, thứ rượu đó, lại có tên là Truy Mệnh, còn nồng, còn cường, còn đậm, còn liệt, còn mạnh hơn cả Yên Chỉ Lệ!”

Sau đó gã nói: “Cô chỉ cần uống được nửa bình Yên Chỉ Lệ còn chưa ngã ra, tôi sẽ bồi với cô một bình Cán Bất Đắc, nếu cô uống được hết cả bình Yên Chỉ Lệ, coi như cô thắng”.

Đường Phương dĩ nhiên là đã có nghe qua cái thứ rượu Cán Bất Đắc... nó được mang cái biệt hiệu của tay tửu lượng cao nhất trong Tứ Đại Danh Bộ vang lừng thiên hạ là Truy Mệnh làm tên, tự nhiên là không phải dễ dàng.

Cô gật đầu.

Tiếp lấy bình rượu.

“Tôi thử thử xem”. Cô trịnh trọng nói.

“Được”, Ôn Ước Hồng túm lấy một bình Cán Bất Đắc, cũng chặt bay nắp bình, nói: “Xin mời”.

“Mời”. Đường Phương nói.

Cô ực một hơi uống cạn.

Không phải là một ly rượu.

Không phải là một hồ rượu.

Cũng chẳng phải là nửa bình rượu.

... Mà là cả một bình rượu, một hơi cạn bình.

Cô uống xong bình rượu rồi, còn nhỏ mấy giọt còn lại vào miệng, liếm liếm môi, cười khanh khách lên, cười tươi như hoa, ánh mắt sáng rực, cả người in hệt như ly rượu mạnh mềm môi.

Cô cười hỏi Ôn Ước Hồng: “Còn có gì không?”

Ôn Ước Hồng há to miệng, quên cả bình rượu trong tay.

“Thiệt là đủ mạnh!”

Đường Phương dùng ngón tay nhỏ xíu xinh xắn quệt vệt rượu còn dính trên miệng, “Sao rồi? Trên tay có rượu không uống, không phải là uống của trời sao?”

Ôn Ước Hồng rú lên: “Cô...”.

“Đúng rồi, anh uống là thứ Truy Mệnh, không công bằng với anh lắm phải không, chi bằng thế này đi”, cô túm ngay lấy một bình Truy Mệnh, cười nói, “Tôi cũng uống Cán Bất Đắc với anh, anh uống một bình, tôi uống hai bình, được không?”

Sau đó bọn họ mỗi người tự mình tự uống, ngang tay nhau; một bình Cán Bất Đắc uống sạch.

Đường Phương sau đó là ánh mắt càng sáng rực, nụ cười lại càng kinh hồn diễm tuyệt.

“Chỉ còn thừa có mỗi bình Truy Mệnh thôi, chi bằng tôi uống nó”, Đường Phương giành lấy nói, “Anh uống Yên Chỉ Lệ đi thôi”.

Nói xong đã giành bình rượu qua bên mình, làm một hơi cạn.

Ôn Ước Hồng uống xong bình Yên Chỉ Lệ thứ hai, đã bắt đầu lảo nhảm nói một mình: “... Tôi không ngờ cô uống quá nhanh như vậy!”

“Tôi chỉ nói với anh tôi không thích uống rượu, tôi có gạt nói với anh là tôi không biết uống rượu đâu”. Đường Phương cười hì hì dùng bàn tay sờ sờ lên cái má lúm đồng tiền đang hiện lờ mờ ra trên má.

Uống xong bình thứ ba, Ôn Ước Hồng đã trợn trừng cặp mắt lên, liên tiếp ứa ra hơi rượu.

Đường Phương cười tươi như hoa, mặt mày trắng trẻo ửng ửng, Ôn Ước Hồng cặp mắt say sưa nhìn cô dáng điệu phong lưu kiều mỹ đó, vốn đang sáu phần say đã biến thành tám phần, rốt cuộc nói: “... chẳng ngờ...”.

Còn chưa hết lời, Đường Phương đã uống xong bình thứ tư.

Cô còn đảo ngược bình lại, đưa về phía Ôn Ước Hồng để chứng tỏ cô đã uống sạch không còn một giọt!

“... Không xong rồi, tôi chẳng còn uống nổi nữa”. Ôn Ước Hồng nói.

Y đích xác là Tam Hồng công tử, uống xong ba bình rượu mạnh, vẫn còn chưa ngã xuống, bất quá cũng đã say tới bảy tám phần rồi.

“Tửu lượng của cô khá lắm, có điều...”.

Đường Phương cười nói: “Có điều anh còn chưa uống bình thứ tư”.

“Tôi không uống nữa”, Ôn Ước Hồng nói năng không còn thông dong, “Tôi muốn tỷ kiếm với cô!”

“Sao?”

Đường Phương nhướn mày lên, “Còn không chịu thua sao?”

Ôn Ước Hồng chỉ nói: “... Cẩn thận đấy!”

Nói xong gã bèn rút kiếm ra.

Kiếm ở chỗ nào?

Trên tay gã vốn không có kiếm.

Eo lưng cũng không có kiếm.

... Thì ra kiếm nằm cuộn quanh dưới bình rượu thứ ba.

Nhuyễn kiếm.

Kiếm vừa đánh ra, trong mà sáng rực, đẹp mà lóe mắt, giống như một trường kinh diễm từ hồng hoang sơ khai đợi chờ dưới đáy biển sâu!

Đường Phương không tránh né.

Có phải cô tránh không kịp?

Hay là cô say quá tránh không được?

Nhát kiếm kinh diễm đó, bất chợt ngừng lại trước cổ họng của Đường Phương.

Nhát kiếm ấy đụng phải Đường Phương, tựa hồ như kinh diễm đi một cái.

Kinh kiếm nhất diễm!

Ôn Ước Hồng kinh ngạc hỏi: “Cô không tránh né?”

Gã tuy người đã say mèm, ánh mắt say sưa hỗn loạn, nhưng bàn tay cầm kiếm vẫn còn ổn định đến xuất kỳ.

“Anh không say?”

Đường Phương ánh mắt trong như thu thủy đang nhìn gã, không chớp, “Anh ra chiêu vừa nhanh vừa ổn định!”

“Chẳng vậy đâu!”

Ôn Ước Hồng thành linh thu kiếm, ngã ào ngay ra mặt đất, ngủ khoèo ra như một hòn đá cuội, còn nói thêm một câu: “Tôi say rồi!”

Làm như nói xong câu đó là gã có thể đi du ngoạn sơn thủy chẳng màng đến chuyện gì khác.

Đường Phương hiểu ý của gã.

Cô đứng dậy.

Cô còn đi cứu Từ Vũ.

Vừa mới đứng lên, cô mới phát giác ra nguyên cái đầu như muốn biến thành bảy tám cái, úi dào, thật cũng có chỗ muốn say rồi.

Bất kể say ra sao, cô vẫn còn nhớ một chuyện: cô phải đi cứu Từ Vũ.

15. Chương 15: Tử Ốc

Đường Phương đoán Từ Vũ đại khái là bị nhốt ở nơi đó.

Nhưng muốn tiến vào Tử Ốc, trước hết phải đi qua Hoạt Phòng.

Hoạt Phòng chính là chỗ cư trú của Hoa Điểm Nguyệt.

Chỗ này không thể nào tránh khỏi.

Muốn tránh phải đụng tới cơ quan.

Đường Phương cũng nhất quyết không tránh.

Trước giờ cô vốn là đứa con gái không biết tránh né gì.

Cô chỉ trong cơn gió đang thoảng nhẹ qua, rùng mình lên một cái.

Quả thật có chỗ muốn say rồi.

“Cô có uống rượu?”

Có người đang hỏi, giọng nói thật lười biếng, “Không những thế còn có vẻ say sưa nữa”.

Đường Phương nhìn tới, bên thấy ao sen đối diện, có một người vừa tàn tạt vừa kinh diễm, trong tay đang cầm một cây đuốc, cây đuốc đang cháy leo lét.

Đường Phương nhũn bụng: Lâu lắm cũng chưa thấy mặt y.

Từ hồi y xông vào phòng tắm của cô mãi đến giờ, vẫn chưa thấy xuất hiện thêm lần nào.

“Sao? Lấy làm lạ sao? Người mù cũng đốt đèn sao?”

Hoa Điểm Nguyệt lười lắm nói: “Cái đuốc này đốt cho cô đây tôi là kẻ mù, tối nay trăng tối gió nhiều, tôi không muốn chiếm tiện nghi người khác”.

Nghe y nói, phảng phất như tàn phé là chiếm tiện nghi của người khác nhiều lắm.

Đường Phương bật cười: “Còn nói là không chiếm tiện nghi người khác, còn xông vào phòng tắm của người ta nhỉ!”

Cô đã say hết năm phần, thêm vào đó trước giờ cô ăn nói không bao giờ cấm kỵ chuyện gì, do đó, bây giờ cũng chẳng kỵ hứ.

“Chuyện hồi đó...”

Cặp mắt của Hoa Điểm Nguyệt tựa hồ như chìm sâu, sâu, thật sâu vào dưới đáy biển, giọng nói của y cũng giống như đang vọng từ dưới đáy biển lên :

“Rất có lỗi với cô”.

Đường Phương nghiêng nghiêng đầu, hai tay chấp sau lưng, mười ngón tay đan vào nhau, vẻ mặt ra chiều lạ lùng thích thú, đi chung quanh Hoa Điểm Nguyệt một vòng, rồi ra chiều thú vị hỏi: “Tôi vốn đã mất hết nội lực, anh đã hạ lệnh cho tôi hồi phục lại đây”.

Hoa Điểm Nguyệt chỉ nói: “Thì ra lão tứ đã nói cho cô biết rồi”.

Đường Phương nói: “Xem ra, anh ở nơi này cũng là miễn cưỡng không đúng theo ý mình”.

Hoa Điểm Nguyệt cười khổ nói: “Tôi chỉ là cái hình nộm. Ôn, Đường, Lôi ba nhà, mỗi người có mỗi mặt mưu thành kiến mưu phản trong nhà của họ, muốn lập riêng thành một phái, tôi là người ngoài họ, đành để họ bắt đem lại làm bình phong. Nếu không, người của ba nhà của họ đề cử ra sẽ không tiện làm lão đại, do tôi lại làm lão đại, còn có chỗ hay nữa là, bọn họ chẳng ai tín nhiệm tôi, còn tôi thì cũng chẳng làm chuyện gì được”.

Đường Phương kinh ngạc hỏi: “Vậy thì Ôn Ước Hồng...”

Hoa Điểm Nguyệt nói: “Y không có dã tâm, cũng không có chí muốn làm vậy, chỉ bất quá, thân ở trong giang hồ, cũng chẳng do y chủ trương!”

Đường Phương lạnh lùng nói: “Chân chính cảm lên rồi, đặt xuống được, có nguyên tắc, có lương tâm, đủ đảm sắc, thì chẳng có cái câu ‘thân trong giang hồ, không do ở mình!’”

Hoa Điểm Nguyệt yên lặng một hồi, sau đó mới mệt mỏi nói: “Chỉ tiếc tôi là một người tàn phế, chân không đi được, mắt không nhìn thấy, như nếu tôi không chịu để người ta lợi dụng, thì ngay cả muốn sống cũng là một chuyện khó khăn”.

Đường Phương chận lại: “Cứ vậy mà sống thêm, không phải là so với chết còn không có gì phân biệt sao. Anh không nói cho tôi biết, tôi còn không biết được anh là kẻ tàn phế! Hiện tại anh cho là anh như vậy, tôi mới nhận ra là vậy: khó mà được anh có một thân bản lãnh, còn cốt đầu lại quá nhẹ như vậy!”

Hoa Điểm Nguyệt run rẩy người lên một cái.

Y chẳng có vẻ phẫn nộ, cũng chẳng có vẻ bi thương.

Gương mặt y chỉ có một thứ mệt mỏi không sao che giấu được.

Vừa tàn tật vừa kinh diễm.

Đường Phương cũng cảm thấy mình ăn nói hơi nặng một chút, do đó bèn nói, “Hoa đại đương gia, ở đây, anh là người bạn mà tôi nói chuyện hợp nhất, trước giờ tôi không hề xem anh là người tàn phế, nói thẳng ra, anh không nói tôi nhìn không ra, nhưng chính anh lại xem mình là một thứ phế vật, tôi cảm thấy thật đáng tiếc”.

“Tôi còn không được xem là phế vật”. Hoa Điểm Nguyệt bật cười: “Ít nhất, tôi còn chận lại được cô, không cho cô cứu bạn cô đi”.

“Anh không phải là phế vật, bởi vì anh cũng có thể không ngăn cản tôi, để tôi cứu bạn tôi đi”.

“Cô nhất định phải cứu bạn của cô?”

“Bởi vì y đã cứu tôi”.

“Nếu như y chưa từng cứu cô thì sao?”

“Chỉ cần đó là bạn chân chính của tôi, tôi đều cứu!”

Đường Phương oai vệ và cũng rộng rộng lượng lượng nói: “Nếu như có ngày nào đó anh bị ngộ hiểm, tôi cũng sẽ cứu anh”.

Hoa Điểm Nguyệt bật cười, nụ cười làm lộ cái phong tư tàn phế và kinh diễm của y: “Được, hy vọng có một ngày, cô sẽ cứu được tôi, có vinh hạnh được cô cứu”.

Đường Phương cũng bật cười.

Một cơn gió thổi nhẹ qua.

Có hương hoa, có mùi rượu, có một chút tình hoài...

...

Nhặt nhòa, lại mệt mỏi.

Nương theo cơn say, Đường Phương đã có chỗ không biết được rõ ràng đó là yên lặng của màn đêm hay là nỗi tịch mịch của con người.

Tiếng sát phạt bên ngoài tại sao bỗng dưng im lặng?

“Cô thường hay ca hát, cô ca hát gì vậy?”

Hoa Điểm Nguyệt điềm đạm mệt mỏi hỏi: “Tôi không thấy được, nhưng tai tôi nghe rất rõ”.

Đường Phương say sưa ngọt ngào hát khê lên một trận: “Chàng ở một nơi muội một nơi, núi cao sông sâu đường xa xa xôi; có ngày nào núi sông biến đổi, mong rằng hai nơi biến thành một nơi”.

Giọng ca của cô thanh thoát còn hơn cả gió nhẹ, mát mẻ còn hơn là gió mát.

Hát xong rồi bèn cười nói: “Một ca khúc đầy vẻ tình nguyện có phải không?”

Hoa Điểm Nguyệt phảng phất như nghe còn chưa đủ, nghiêng một bên tai, còn đang như thưởng thức một hồi, thật lâu mới bùi ngùi hỏi: “Nghe nói cô với Tiêu Thu Thủy đại hiệp là một cặp phải không?”

Màn đêm tối như vậy, chỉ cần đi trong bóng đêm một hồi, cả người sẽ chìm hẳn vào trong đó, có điều gương mặt của Đường Phương còn đang sung sướng rạng rỡ, trắng trẻo lộ lộ.

“Anh ấy hở”. Đường Phương nói đến trong lòng đầy những ngọt ngào :

“Đợi chừng nào tôi cứu xong Từ Vũ ra rồi sẽ đi tìm anh”.

Hoa Điểm Nguyệt cũng ca lên một câu: “... mong rằng hai nơi biến thành một nơi”.

Giọng ca khàn khàn của Hoa Điểm Nguyệt lộ đầy thâm tình sâu sắc, hát xong, hai người đều cười hết cả lên.

Đường Phương cười nói: “Anh hát nghe hay lắm, hình như... rất đa tình, rất đa tình, rất có nhiều tình cảm thương tâm trong đó!”

“Thương tâm?”

Hoa Điểm Nguyệt trề trề môi: “Ai làm được tôi thương tâm?”

Đường Phương làm mặt hề với y: “Hừ, anh đấy” bấy giờ mới sức nhớ ra y chẳng thấy được.

Nhưng Hoa Điểm Nguyệt lại làm như có thấy, cũng bật cười lên.

Hai người cười một hồi, Hoa Điểm Nguyệt mới nhàn nhã nói: “Còn nhớ cái hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên? Tôi xuất thủ thành linh, xem thử cô có còn võ công hay không, điểm vào môi cô một cái...”.

“Đúng rồi!”

Đường Phương nói ngay một câu: “Anh chiếm tiện nghi của tôi”.

“Ừm, phần son của cô còn dính trong giấc mộng của tôi nhỉ!”

Hoa Điểm Nguyệt nói có vẻ say sưa, “Còn nhớ cái đêm chúng ta cùng ăn Túy Yên Chi...”.

Đường Phương vốn đang cười cười nhìn, cười tít mắt cười mơ màng, bỗng có cảm giác những lời đó có điều gì không thỏa lắm, không được lắm, do đó cũng có chỗ bất an, không vui vẻ nổi, bèn vội vã đính chính: “Đó là anh ăn Túy Yên Chi, chẳng phải chúng ta”.

Hoa Điểm Nguyệt cũng chính sắc lại, giọng nói cũng lạnh lùng đi, “Đúng là tôi, không phải cô. Hiện tại, lại đây cứu Từ Vũ là cô, ngăn cản cô cứu Từ Vũ là tôi”.

Gương mặt của Đường Phương cũng lạnh lùng đi: “Anh thật tình muốn ngăn cản?”

Hoa Điểm Nguyệt không nói năng gì thêm nhiều.

Y chỉ nói một chữ.

“Đúng”.

Nói chắc như đinh đóng cột, không một chút xoay trở.

Đường Phương rùng mình lên một cái.

Không biết có phải vì gió mạnh quá, hoặc là lạnh quá, hoặc là say rượu quá?

16. Chương 16: Tại Thủy Thất Phương

Bàn tay của Hoa Điểm Nguyệt chấn động lên một cái, vèo lên một tiếng, ống tay áo bên phải thành linh có một luồng kim quang xẹt ra.

Đường Phương thân hình dao nhanh qua né tránh.

Nhưng lúc cô muốn né người qua, làn ánh sáng màu vàng đỏ đã dính ngay vào trên đầu cô.

Cô ngẩn mặt ra, đưa tay lên sờ, trên búi tóc của cô đã có cắm một mũi phi tiêu.

Một mũi phi tiêu mỏng dính làm bằng vàng ròng!

Hoa Điểm Nguyệt nói giọng lạnh lùng như băng: “Mũi tiêu đầu tiên tôi phóng vào tóc cô...”.

Vèo lên một tiếng, hai bàn tay của y lại chần lên, nhưng một luồng kim quang bay từ chân phải tới.

Đường Phương toàn thân lướt lên, Yến Tử Phi Vân Tung còn chưa kịp sử ra, bên trái tai phải đã lạnh đi, một mũi phi tiêu xẹt qua bên má, đánh rơi một hột trăn châu nhỏ xíu trên trái tai phải.

Hoa Điểm Nguyệt nói dần từng tiếng một: “Mũi tiêu thứ hai, tôi phóng rơi bông tai của cô...”.

Đường Phương vừa kinh vừa khùng.

Kinh cũng là khùng.

Khùng cũng là kinh.

Cái lối xuất chiêu đường đó, một địch thủ cỡ đó, chính là chuyện đáng khùng đáng kinh!

Hoa Điểm Nguyệt lạnh lẽo nói hết câu: “Mũi, thứ, ba, tôi, phóng,...”. còn chưa dứt lời, Đường Phương đã phản công.

Không thể nào không phản công!

Không thể bó tay chịu chết!

Đối thủ lợi hại quá chừng, nhất định phải biến thủ thành công, lấy công làm thủ!

Cô vừa xuất thủ, bàn tay phải đánh ra một mớ Bạt Mặc thần phủ, bàn tay trái ném ra hai mũi Lưu Bạch thần tiễn.

Rõ ràng là cô không phải địch thủ, nhưng cô cũng muốn liều!

Búa rú lên giận dữ.

Tên bay xé không gian.

...

...

Sau đó, Đường Phương cơ hồ như không tin được cặp mắt mình: bao nhiêu đó búa, đều cắm hết vào trước ngực Hoa Điểm Nguyệt!

Hai mũi tên, cũng cắm vào hai bên ngực của Hoa Điểm Nguyệt!

Hoa Điểm Nguyệt hừ lên một tiếng, ngã bổ người ra!

Trong khoảnh khắc đó, Đường Phương chuyện gì cũng đã hiểu ra hết: Hoa Điểm Nguyệt chẳng phải là tránh không được, mà là vốn không hề muốn tránh!

Rốt cuộc y là lão đại ở nơi này, nếu còn sống sót đó, mà lại để cho Đường Phương xông qua cứu người, chắc chắn sẽ phải trả bằng một cái giá!

Do đó y cố ý khiêu khích cho Đường Phương giận dữ lên, bức bách cô xuất thủ, rồi y chẳng tránh chẳng né gì cả...

Cái kiểu đó cũng giống hệt như Ôn Ước Hồng vậy: Ôn Ước Hồng trước khi say lẫn quay còn đánh ra một kiếm, biểu mình rằng “nếu ta mà thật tình muốn ngăn trở, cô sẽ tuyệt đối qua chẳng nổi”; chỉ bất quá, Hoa Điểm Nguyệt bị thương chảy máu nhiều hơn y!

Bị thương có nặng lắm không?

Có chết không?

Hai điểm đó, ngay cả Đường Phương cũng không biết chắc.

Phần nộ, gấp rút, kinh khủng, thêm vào đó cơn say, cô đích xác hạ một cú trọng thủ cô suốt đời phải hối hận!

Cô hội hả chạy lại, muốn xem thương thế của Hoa Điểm Nguyệt ra sao, nhưng bỗng nghe Hoa Điểm Nguyệt hét nhỏ một tiếng trong họng: “Đừng lại đây!”

Đường Phương khựng lại.

“Mau chạy đi!”

Hoa Điểm Nguyệt hét lên: “Đây là lúc tốt nhất, cứu người xong, lập tức rời khỏi nơi đây!”

Đường Phương cảm thấy cổ họng nóng lên, cô cắn chặt lấy môi dưới, ráng không cho mình rơi lệ: “Anh...”.

Đương lúc Hoa Điểm Nguyệt thấy Đường Phương đang quay người lại triển động thân pháp, y mới chân chính cảm thấy được cái đau đơn từ chỗ bị thương.

Y biết, đối với cô mà nói, cái cảm tình đó, đã không thể biến đổi được, mà cũng khó tìm lại được, cũng như thân hình cô đang triển động dời đi kia.

Từ khi y gặp Đường Phương, nơi này không những đã biến thành một chỗ giam lỏng, mà cũng trở thành một không gian mát mát đã chú định trong cuộc đời y.

Cuộc đời của y đã có Đường Phương trong đó, nhưng nhất định cũng mất cô, chuyện đó y đã hiểu rõ rõ ràng ràng đầu vào đó...

...

... Chàng ở một nơi muội một nơi...

...

Tuy mỗi người mỗi nơi, nhưng vẫn còn là chàng có may mắn có hạnh phúc, không phải như y, y chỉ là con sói cô đơn tịch mịch đang ở cái nơi mà y đang bị thương vô cùng, sung sướng buồn khổ vô cùng trong đêm nay.

Y đã sớm biết được chuyện đó: thậm chí còn thấy được kết cuộc thấy được chuyện sẽ đi đến đâu.

Vì vậy, cái lần đó, y mượn dịp Lôi Dĩ Tấn và Đường Nã Tây cố ý ngộ truyền cảnh báo, để y tự mình lại thử ám khí búa và tên của Đường Phương, mưu đồ từ chỗ đó mà khám phá ra thủ pháp ám khí của cô, dĩ nhiên là y nói với bọn họ y chỉ vội vàng đón đỡ, không thất ra kịp cô xuất thủ đường lối ra sao, lần đó, y quả thật đã thấy tấm thân lơa thể đẹp buốt xương tủy của Đường Phương, y lập tức hạ quyết tâm: tốt nhất là y phải làm bộ mù.

Như vậy, Đường Phương mới không oán giận, y cũng không hại gì Đường Phương...

...

Sau cái lần kinh diễm mỹ lệ đó, y cứ nghĩ: y phải trả cái giá đó, bất kể là chết, là bị thương...

...

Có lúc, thất bại cũng là một thứ nhân cách, thụ thương cũng vậy.

Trước giờ y chỉ bị tàn phế hai chân, cặp mắt nhìn không rõ ràng, nhưng không hề bị mù.

Hoa Điểm Nguyệt nằm ra đó, nghe bước chân đang chạy đi xa dần của Đường Phương, và nghe tiếng máu mình đang chảy.

Trừ chỗ y đang nằm ra đó, ao sen ba mặt bảy phương, phẳng phất đâu đâu cũng có hình ảnh thanh lệ của Đường Phương, và cái dư hương thật nồng mà thật nhạt đó.

Đang lúc Đường Nã Tây gầy gầy cái móng tay câu ghét của lão, và đang nói đến: “... đây là cơ hội cuối cùng của người: ta hỏi người lần chót, ai sai người lại đây? Đã biết chuyện gì của bọn ta? Các người kế hoạch

tính làm gì? Sao người biết được chuyện bí mật của bọn ta? Người còn không nói thật ra, cả đời người chẳng còn có cơ hội gì để nói nữa đó”.

Con người bị tra khảo thương tích cùng mình là Từ Vũ, cơ hồ không dám tin vào cặp mắt mình, hoàn toàn không để lời nói của Đường Nã Tây lọt vào tai.

Y vốn đang bị dây lòi tói xích vào cái giá sắt, huyết đạo toàn thân bị phong bế, cái cửa phòng Tử Ốc này có mở toang ra cũng chẳng sợ y chạy đi đâu; mà mặt y thì đang nhìn ra hướng cửa lớn.

Ngoài cửa là ao sen.

Long Đầu Nam vốn là xây vòng theo cái ao, lợi dụng đường thủy để bố thành trận pháp tuyệt diệu, người không biết đường xá nếu cứ xông thẳng ra ngoài sẽ bị táng mạng đương trường.

Con người bị đâm đá cho loạn đầu loạn não, đầu lơ trán sưng là Từ Vũ, vốn đang không nghĩ đến chuyện muốn sống, chỉ vì y ngay cả một hơi chân khí cũng không ngưng tụ được, đừng nói chi đến chuyện tự tuyệt kinh mạch.

Ở nơi đó đang “xem hý kịch” là Đường Nã Tây, nhưng người đang động thủ không phải là lão, mà là Lôi Biến và Trương Tiểu Ngư!

Chí Tại Thiên Lý Lôi Biến và Bách Phát Bách Trúng Trương Tiểu Ngư, bởi vì cùng tề danh với Hành Vân Lưu Thủy Từ Vũ trong giang hồ, chính vì đã cùng “tề danh”, vì vậy mà bọn họ đặc biệt thù hận y.

Từ Vũ cũng biết mình lọt vào tay bọn họ, có thể nói là hoàn toàn không còn chút hy vọng để nói.

Y ráng nhịn đau đớn.

Y ráng nhịn đau khổ.

Rốt cuộc, y chỉ vì Đường Phương.

Vì cô, có chết cũng oán hờn gì, có thất bại cũng can hệ gì.

Có điều, Đường Phương đã thoát được chưa nhỉ?

Cô đã bình an chưa nhỉ?

Cô không sao cả chứ?

Y lại nghĩ đến cái giếng mộng trong giếng, cái giếng trong giấc mộng.

Khi nào thì, cái giếng khô cạn y đã thiết lập ra đó, sẽ có cáo bóng thanh lệ của cô thoáng qua?

Trời đất mang mang, sinh tử ly biệt, Đường Phương Đường Phương, ta còn thấy được cô không?

Cứ nghĩ thế nghĩ thế, phảng phất bên cạnh ao nước, đều có bóng hình Đường Phương.

Mà Đường Phương ở đó thật.

Gương mặt xinh đẹp đó, như một bài thơ lưu truyền đã ngàn năm.

Không phải là Đường Phương đó sao?

Đúng là Đường Phương đó mà!

Trời!

Đường Phương tại sao lại đến nơi này?!

Trong cơn chấn động phi thường đó, Từ Vũ hoàn toàn không nghe Đường Nã Tây đang nói gì.

Đường Phương chính đang bước lại Tử Ốc êm ru không một tiếng động.

Đường Nã Tây đang quay lưng về hướng cô.

Bỗng dưng, Đường Phương có cái cảm giác phía sau lưng có cái gì đó đang theo dõi đang phục kích mình.

Cô không bước tới trước.

CỔ bỗng dừng ngừng bước.

Đường Nã Tây lúc đó cũng đã nhìn thấy vẻ mặt Từ Vũ đang há hốc mồm như đang nằm mộng.

“Có phải mi lại đây không?”

Lão chưa quay đầu lại đã nói như vậy, “Mi còn dám một mình trở lại đây, cũng xem là gan lắm đó!”

Đường Phương lạnh nhạt nói: “Phía sau lưng tôi có phải là danh vang thiên hạ, ty bỉ tiểu nhân Hỏa Hạc và Châu Quán chẳng?”

Đường Bất Toàn và Lôi Bạo Quang đang ở phía sau Đường Phương đồng thời biến sắc mặt.

Đường Phương rút cuộc cũng chỉ là hậu bối của họ.

Câu nói đó của Đường Phương, không những không còn xem bọn họ là tiền bối, mà còn rõ ràng ràng xem bọn họ như một đám vô lại!

Đường Phương lại nói tiếp đó: “Nhị Thập Tứ thúc, không ngờ ông cũng là hạng người như vậy”.

Đường Nã Tây gầy gầy cẩu ghét trên móng tay: “Đường Phương, mi trở lại nơi đây, tuy gan dạ lắm đấy, cũng nghĩa khí lắm đấy, nhưng chẳng có chút gì là thông minh cả. Bất quá, thật tình ta chẳng hiểu được, Hoa đại đương gia và Ôn lão tứ tại sao lại để cho mi vượt qua được”.

“Bởi vì tôi đánh ngã hết bọn họ”.

Đường Phương cảm thấy mình nói vậy mới có lợi nhất, “Hiện tại đến phiên các người đó”.

Đường Nã Tây bật cười, cười mười phần từ bi.

Bọn Đường Bất Toàn, Lôi Bạo Quang, Lôi Biến, Trương Tiểu Ngư đều cười lên ha hả.

“Mi chỉ có một người, cho dù bản lãnh có thông thiên đến đâu, làm sao đánh ngã hết toàn bộ bọn ta?”

Đường Nã Tây cười hỏi, giọng nói đầy vẻ khinh thị, “mi biết bao nhiêu đó bí mật của bọn ta, mi nghĩ bọn ta còn để cho mi sống sót thoát ra khỏi nơi đây sao?”

Đường Phương đang tính mở miệng nói, bỗng có cơn gió lạnh thổi đến, cô lại rung mình lên một cái.

Bỗng nghe có tiếng Từ Vũ đang hý lên: “Đường cô nương, đừng để ý gì đến tôi, cô muốn báo thù cho tôi, cô đi tìm Đường lão thái thái mới có cách...”.

Bởi vì gấp rút quá, y nuốt đi một cục máu bầm nằm trong cổ họng, chẳng thể nào nói thêm được lời gì khác.

Đường Phương nhìn cái gã đàn ông vốn có cặp mắt lớn thật lớn, cái mũi lớn thật lớn, cái miệng lớn thật lớn kia, bây giờ vì mình mà bị đánh cho thành ra như vậy, trong lòng nóng lên, chẳng còn kể gì nữa, thừa lúc đang say, cất giọng trong trẻo mắng: “Im miệng đi! Anh cứu tôi không cho tôi cứu anh sao? Đợi lão gia gia đến đây, anh đã tan thành bảy ngàn mảnh rồi!”

Rồi quay qua năm người đang từ từ lại bao vây cười nhạt nói: “Được, hôm nay Đường Phương ta đây lại dạy cho năm tên vương bát đần các người một bài học!”

“Hắc”, thân hình của Đường Nã Tây như một con đại bàng giận dữ bay lại: “Đường môn lại có một đứa không xem trường bối ra thể thống gì cả!”

“Hôm nay không thu thập được mi nằm yên đó không cục cựa, tao không phải họ Lôi!”

Lôi Bạo Quang mỗi bàn tay mức một cục lửa: “Trong bọn sử ám khí lại có mi là một đứa hậu bối không biết tiến thoái ra sao cả!”

“Cái gì mà hậu bối, mà Đường môn! Mặt mày của bọn sử ám khí đều đã bị các người làm nhục cho chết luôn rồi!”

Đường Phương lấy bảy phần anh khí ba phần mỹ lệ mắng lên: “Phải thanh lý môn hộ, thu thập bọn chuột nhất, chính là nhiệm vụ trọng yếu nhất của Đại Phương Nhất Đường, Đường Phương ta đây!”

Đường Nã Tây ngó mặt ra một cái: “Cái gì mà Đại Phương Nhất Đường?”

Đường Phương vì hơi rượu đã bớt đi, lại thêm vào bị gió lạnh thổi, cô lại rùng mình thêm cái nữa, biết rằng đêm nay mình khó mà thoát khỏi độc thủ của năm tay đại cao thủ này, nhưng cô vẫn còn đang máu nóng bốc lên không tiếc liều mạng một trận, do đó nhất thiết đều bỏ hết ra ngoài không đếm xỉa, lớn tiếng nói: “Đại Phương Nhất Đường chính là Đường Phương một mình ta đây...”

Bỗng nghe có người nói lời: “Thêm vào ta Sơn đại vương Thiết Cán nữa”

người đó vừa nói, vừa như hòn núi bước lại, choàng một tấm áo lên người Đường Phương.

“Đừng có mà bị cảm lạnh. Mấy đứa con gái vừa rùng mình vừa có nghĩa khí thời buổi này không có bao nhiêu, cô phải ráng mà bảo trọng tấm thân”.

Ngay cả Đường Phương cũng ngẩn mặt ra.

Cô không ngờ được Sơn đại vương lại xuất hiện ra ở chốn này.

Cô lại càng không ngờ cái người mặt mày đầy sẹo cái mũi méo mó là Thiết Cán lại nói ra được những lời ôn nhu và làm những động tác ôn nhu như vậy.

“Còn thêm cả tôi Hữu tướng Tiểu Nghi...”

Còn một người nữa từ trong bóng tối thoát hiện ra.

“Và cả tôi Tả tướng Lão Ngư nữa...”

Sau lưng của Lão Ngư còn có thêm một người.

Lần này Đường Nã Tây cũng quên luôn cả gãy móng tay.

Bọn này làm cách nào tiến vào đây?!

Mãi đến lúc lão nghe một người nữa mở miệng nói, lão mới như từ trong mộng tỉnh lại, như đang đối diện với đại địch “Đương nhiên cũng phải có thêm ta, Đường Bi Từ ở Lâm Đầu Bắc”.

Người vừa mở miệng nói cũng hiện thân ra, một gương mặt oai nghiêm lạnh lẽo đầy phong sương, hai bên má còn có hai cái má lúm đồng tiền!

Chính là Đường Bi Từ!

Lần này ngay cả Đường Phương cũng la lên: “Thập Tứ thúc, chú cũng lại đây nữa!”

Giọng nói đầy vẻ hoan hỉ.

Trước giờ cô biết cái người Thập Tứ thúc này rất thương yêu cô, đối với Đường lão thái thái cũng trung thành không hai lòng, nhưng lão vốn trọng chuyện công, không để ý đến tư tình, lão dám lại Long đầu Nam, công khai đối địch với Ngũ Phi Kim, làm cho cô không khỏi vừa kinh vừa mừng vừa lạ lòng vừa khoan khoái.

Đường Bi Từ chỉ hừ lên một tiếng. Thật ra, không những Đường Phương cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Đường Nã Tây cũng cảm thấy bất ngờ, Đường Bi Từ trước giờ vốn thâm trầm cẩn thận, bây giờ đột nhập vào Long Đầu Nam, e rằng ý thể không sợ, nếu không chắc ăn nhất định không dám mạo hiểm xông vào chỗ nguy hiểm.

Đường Nã Tây chẳng sợ gì Đường Bi Từ. Lão chỉ kỳ lão ta thôi, mà sợ hơn là ca; người đứng sau lưng lão ta là Đường lão thái thái! Đường Nã Tây gượng cười nói: “Thập Tứ ca, lâu ngày không gặp, không ngờ anh cũng muốn lại thăm tệt trang, thật là thất lễ không đón trước, mạo muội quá chừng, xin anh vui lòng thứ lỗi cho”.

Đường Bi Từ hừ nhạt lên một tiếng: “Thôi ít nói chuyện giả dối nữa. Hai người này, ta muốn đem đi, người thả hay không thả?”

Đường Nã Tây bỗng hỏi ngược lại: “Đường Đường Chính đâu rồi?”

Lão Ngư giành trả lời: “Bị ba mươi ba tên đệ tử ruột của Sơn đại vương chúng ta dẫn dụ đi rồi: lão còn ngờ bọn ta đều ở hết trong đó, bị lão ta đuổi cho chạy có cớ nhỉ!”

Đường Nã Tây trong bụng mắng lên một tiếng, rồi lại hỏi: “Còn Lôi Dĩ Tấn?”

Lần này đến lượt Tiểu Ngư trả lời: “Đám người của lão đang bị Đường Thôi Thôi tên tiểu tử đó dẫn dụ chạy vòng vòng, một hai tiếng đồng hồ còn chưa quay lại được nhỉ!”

Đường Bi Từ lại hừ lên một tiếng nặng nề.

Đường Nã Tây ráng nhịn cơn giận dữ lại hỏi tiếp: “Thế thì các người làm sao xông vào đây được?”

Sơn đại vương đưa tay chỉ vào Từ Vũ nói: “Nhờ hết vào cái gã đầu lơ trán sưng hay ho kia, đã sớm đem bao nhiêu cách phá trận của quý trang gởi ra ngoài. Bọn ta cứ theo đó mà đi, quả nhiên con mẹ nó chẳng gặp phải quỷ cứ thế mà vào!”

Đường Nã Tây hần học nói: “Chỉ có mấy người các người thôi?”

“Sao?”

Đường Bi Từ phát ổng tay áo lên, nói: “Người còn muốn xem thực lực rồi mới thả người sao?”

Lão vừa đưa ổng tay áo lên, trong bóng tối đã có bóng người lồ nhố, Đường Nã Tây nhanh mắt, thoáng nhìn đã thấy được mấy tay hảo thủ ở Long Đầu Bắc: Đường Quả Lão, Đường Đại Tông, Đường Thái Trung đều ở hết trong đó. Cũng như là, những người Đường Bi Từ đem lại, toàn bộ đều là cao thủ đầu lãnh của Đường môn.

Hào hán chẳng chịu cái khổ trước mắt, xem ra Đường Bi Từ lại đây cũng chẳng có ý muốn tức thì đánh nhau, hướng gì Đường Đường Chính và Lôi Dĩ Tấn đã bị dẫn dụ đi mất, Hoa Điểm Nguyệt và Ôn Ước Hồng chẳng biết đã trốn đi đâu!

Đường Nã Tây do đó bèn lộ vẻ tươi cười, nói: “Tôi thả Từ thiếu hiệp và Đường nữ hiệp ra, các ông sẽ lập tức rời khỏi nơi này?”

Đường Phương lập tức nói: “Người chẳng hề bắt giữ ta, người cũng chẳng bắt giữ gì ta được!”

Đường Bi Từ hừ lạnh một tiếng nói: “Đêm nay ta chẳng muốn cùng người đánh nhau một trận sống chết, có điều người nên nhớ kỹ, Ngũ Phi Kim các người ít ỏi gây chuyện nọ kia, chỉ này khí nọ, thế nào cũng có ngày, người trong Đường môn xứ Thục sẽ lại mà thanh lý môn hộ đó”.

“Đây là chuyện sau này, sau này sẽ nói sau đi”.

Đường Nã Tây mặt không đổi sắc nói, “Đến lúc đó ai thanh lý ai còn chưa biết nhỉ!”

Lão đưa mắt ra hiệu cho Đường Bất Toàn thả Từ Vũ ra.

Đường Phương lập tức muốn chạy lại đỡ lấy y.

Lão Ngư vờ Tiểu Nghi lập tức xông lại, hai bên đỡ lấy Từ Vũ.

Đường Phương đang khoái chí trong bụng, bỗng chau đôi mày xinh xắn lại, đưa tấm áo choàng ném trả lại cho Sơn đại vương.

Sơn đại vương lấy làm lạ hỏi: “Sao? Cô không lạnh sao?”

“Cám ơn lắm”.

Đường Phương nhướn miệng cười tươi, hai cái má lúm đồng tiền sâu thật sâu, “Cái áo của ông có mùi đặc biệt, lâu ngày không tắm rửa gì phải không?”

Sơn đại vương lập tức trờ mắt lên, lỗ mũi thở ra phì phò giận dữ, lẩm bẩm trong miệng: “Hừ, đàn bà! Hắc, đàn bà!”

Rồi lại lắc lắc đầu, chêm thêm một câu như đập xuống một thứ gì vậy :

“Ha! Đàn bà!”

17. Chương 17: Đường Phương

Một đoàn người ra khỏi Long Đầu Nam rồi, Đường Phương còn đang cười hì hì hỏi mọi người: “Khó mà được các người gia nhập Đại Đường Nhất Phương của tôi mới sáng lập, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy nhĩ”.

Lão Ngư gãi đầu sờ má, nhìn về Sơn đại vương: “Chuyện này hử...”.

Tiểu Nghi gãi gãi tai, nhìn nhìn Sơn đại vương: “Chuyện đó hử...”.

Sơn đại vương cười chẳng muốn nổi nói: “Hắc hắc, đàn bà!”

Đường Bi Từ nét mặt lạnh băng băng, nói: “Đừng có đùa!”

Từ Vũ vết thương còn đang đau đớn như gì, nhưng trong lòng thì đang cảm động muốn sống đi chết lại, vừa nghe Đường Phương hỏi, y đã vội vã hưởng ứng: “Tôi gia nhập, thề chết cũng theo!”

Đường Phương liếc y một cái.

Rồi cô bật cười lên, cười tươi tắn, cười như một nàng tiên ăn hoa để sống, hình như cơn say của cô còn chưa hết: “Anh bị tôi hại cho vậy, không giận gì sao?”

“Sao tôi giận cô được?”

Từ Vũ vừa nhìn đã si mất sáu phần, mê thêm ba phần nữa, chỉ còn thừa một phần thanh tỉnh, còn bị ngu ngơ đi mất một nửa, chỉ biết nói: “Cô lại cứu tôi, làm sao tôi còn giận cô!”

“Sao”, Đường Phương nói ép y, “Nếu tôi không lại cứu anh, chắc là anh sẽ giận hử?”

Từ Vũ nhất thời không biết trả lời sao.

Đường Phương bỗng lại đi chọc Đường Bi Từ, “Thập Tứ thúc, chú tự mình lại đó cứu cháu, thật tình làm cháu bất ngờ quá”.

Đường Bi Từ mặt mày giận dữ hầm hầm.

Nhưng Sơn đại vương đã nói: “Lão ta? Đừng có làm bộ người tốt nữa! Lão ta bị thằng con gạt lại đó!”

“Đúng rồi”, Đường Phương nói: “Đường Thôi Thôi đâu rồi?”

Lão Ngư thì đã tiếp theo lời Sơn đại vương của gã: “Đường Thôi Thôi thấy Đại vương quay đầu lại cứu cô, gã tự biết thực lực không đủ, có đi cũng uống tổng tính mạng, do đó bèn phóng bồ câu đem thơ gọi ông già gã lại nơi này...”.

Tiểu Nghi tiếp lời kể chuyện đầu đuôi rõ ràng hơn một chút: “Cô có biết cái vị Đường tiên sinh trước giờ không dễ dàng gì xuất động tại sao lại vừa nghe tin đã đi ngay không? Thì ra thằng con của lão mạo danh Đường lão thái thái hạ lệnh người ở Long Đầu Bắc toàn bộ xuất phát lại cứu cô, do đó lão vội vã chạy lại, phát hiện ra chân tướng rồi, giận dữ không biết sao mà nói, cơ hồ muốn đánh chết luôn thằng con bảo bối, bất quá, đã đụng trận với bọn Lôi Dĩ Tấn rồi, chỉ còn nước chiếu theo sách lược của Sơn đại vương chúng tôi, liên tiếp dẫn dụ bọn Lôi Dĩ Tấn Đường Đường Chính ra xa, rồi lên vào Long Đầu Nam cứu cô”.

Sơn đại vương bổ sung nói: “Lão ta làm đấy là gạo đã thành cơm, không cứu cũng không xong”.

Đường Bi Từ vẫn còn cái vẻ giận dữ hầm hầm, mặt lạnh băng băng.

Bấy giờ, ba mươi lăm tên đệ tử của Sơn đại vương đã xong chuyện mỹ mãn trở về.

Từ mọi nơi tụ tập lại chung quanh, đều nhón nháo kể lại chuyện cự địch anh dũng thế nào, chuyện dẫn dụ kẻ địch ra sao.

Đường Bi Từ nhin không nổi hỏi: “Thôi Thôi đâu?”

Bấy giờ người cũng có đi theo hiệp trợ chuyện cứu viện, dẫn dụ chủ lực của Ngũ Phi Kim là Cổ Song Liên trả lời: “Y không cẩn thận, bị Lôi Dĩ Tấn bắt được, đã áp giải về Long Đầu Nam rồi”.

“Sao?!”

Gương mặt của Đường Bi Từ mấy sợi gân xanh đang nhảy giật giật lên, một hồi thật lâu mới trở lại bình thường.

Nhưng áo bào vẫn còn phồng lên một hồi thật lâu không sao bình tĩnh được: “Cũng xong”.

Lão thở ra một hơi dài nói: “Đáng đời!”

Tay hảo thủ trong Đường môn đang ở bên cạnh lão là Đường Quả Lão không nhin nổi bèn bước tới trước hỏi: “Bọn mình có nên đi cứu nó không?”

“Không!” Đường Bi Từ nói giọng chắc như đinh đóng cột: “Không thể nào vì thằng nghịch tử đó lại mạo hiểm thêm lần nữa!”

“Làm gì có chuyện đó! Làm vậy sao được?!”

Đường Phương la lên, giật cương cho ngựa dừng lại, quay đầu, con ngựa xoay chuyển đi một vòng, sau đó cô nói giọng quyết tâm: “Đường Thôi Thôi vì chuyện của tôi mà bị bắt, ông già y cố toàn đại cuộc không cứu, tôi đi cứu!”

Nói xong, vung roi lên, vó ngựa lộp cộp, chạy như bay về hướng nam.

Cô trên mình ngựa, áo đen má trắng, rõ ràng sáng rỡ như mặt trời.

“Thập lục thúc, chú ngàn vạn yên lòng đi, cháu sẽ cứu Thôi Thôi ca ra bây giờ!”

Giọng nói của cô theo gió, theo màn đêm vọng lại: “Thập lục thúc, chú cũng ngàn vạn lần đừng có ác ý, cháu thấy mắt chú lộ vẻ hung ác, chú đừng có ý niệm muốn giết Từ thiếu hiệp, Sơn đại vương bịt miệng, bọn họ đã lấy giùm chú bao nhiêu chuyện cơ mật trong Ngũ Phi Kim, là bạn bè của chú rồi, chú đừng có nghĩ rằng bọn họ là những người bán đứng bạn bè! Chú mà đối phó với bọn họ, cháu sẽ nói chuyện không tốt của chú trước mặt lão gia gia đó!”

Đường Bi Từ ngớ mặt ra ngay trên mình ngựa, gương mặt khi đỏ khi trắng bệch, bộ râu dài không có gió mà cứ phất phơ lên, có gió lại càng tung bay, cũng chẳng biết đang cảm động hay đang xấu hổ.

Tiểu Nghi nhìn Đường Phương càng chạy càng xa, không nhin nổi hỏi Sơn đại vương: “Đại vương, bọn mình...”.

Muốn nói lại ngừng.

Lão Ngư và Tiểu Nghi trước giờ tâm linh tương thông, nói giùm luôn cho gã: “... đứng yên không làm gì sao?”

Sơn đại vương thở ra một tiếng.

Từ Vũ bỗng cảm thấy, tiếng thở ra đó quen thuộc vô cùng.

Y đã nghĩ ra rồi, lần đó tỷ vũ lôi đài ở Nhất Phong đình, Đường Phương bị độc té lăn ra, bị bọn Đường Nã Tây bắt đi rồi, Từ Vũ cũng đã nghe cái tiếng thở ra đó.

Cái tiếng thở dài, tràn đầy thâm tình, tịch mịch và vô nại, lúc đó Đường Phương cũng vừa đi, Sơn đại vương chính ở ngay bên cạnh y, lúc đó y không hề nghĩ tới, lại là Sơn đại vương, bởi vì y hoàn toàn không cách nào tưởng tượng ra nổi: một gã đàn ông xem ra lỗ mãng, hào tráng, thô dã, mặt mày đầy sẹo, cái mũi méo xẹo đó, lại phát ra được cái tiếng thở dài vừa tịch mịch vừa thâm tình vừa vô nại như vậy.

Hiện tại y đã biết, y cũng đã hiểu, cũng giống hệt như mình đã xông vào Ngũ Phi Kim nằm vùng vậy, cái lý do tại sao Sơn đại vương lại chịu làm chuyện này, lại chịu làm chuyện kia, tại sao gã lại chôn này.

Từ Vũ nghĩ đến đó, sờ sờ cái lưỡi búa tẩm độc đã hại Đường Phương mà y đã chùi sạch và đang trân trọng cất giữ, rồi rút nó ra khỏi người, đưa lên giữa không trung vung lên mấy cái, quên cả vết thương trong người, cứ thế mà gào lên: “Ai muốn đi theo Đường Phương cứu Đường Thôi Thôi, thì xin theo tôi!”

Một đoàn người và số chục kỵ mã lại ào ào xông gần lại Ngũ Phi Kim.

Chợt nghe tiếng trống vang lên dồn dập, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, Đường Phương trở lại phản công lần này, lại càng làm cho Ngũ Phi Kim bất ngờ hơn, trong lúc hoảng hốt chưa kịp ứng chiến, đã bị cô tranh

được lên Kim Cổ lầu, kẻ địch vây quanh trùng trùng điệp điệp dưới lầu, kiếm bạt cung giương, như đang đối diện với đại địch.

Bấy giờ trong trang người người nhốn nháo, đèn đuốc sáng trưng, chỉ thấy Đường Phương áo đen xì mặt trắng nõn, mái tóc bay bay trong gió, cô đứng trên lầu nhìn xa xa thấy đại đội nhân mã đang chạy lại tiếp ứng, lại càng phấn khởi tinh thần, lập tức chạy lại cái trống, hai cánh tay ngọc giương lên, dùng sức đánh mạnh liên hồi vào, thùng thùng thùng thùng, tiếng trống vang dội lên anh khí con người cô, sĩ khí trong lòng mọi người.

Chỉ nghe có tiếng Cổ Song Liên la hét từ xa vọng lại: “Hoan hô Đường Phương!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-nhat-chien>